

زَبُور

زبور

© 2022 Wycliffe Bible Translators, Inc.

گۆن بايبيئلے رجانک کنوکين ٹيمے کمکا

[Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

زبور

زبورے اٹولی کتاب

زبور 1—41

پہریزکار و بدکارانی راہ

- 1 بہتاورہما انت
کہ بدکارانی شعور و سلاہتے سرا نرتوت،
گنہکارانی رہسرا نہاؤشتیت و
ریشکند کنوکانی دیوانا نیندیت،
2 ہما کہ واہگی گون ہداوندتے تالیما انت و
رؤچ و شپ آیتے تالیمے سرا پکر کنت.
3 آہما درچکئے پیما انت
کہ رُمبؤکین جوسرئے کڑا کَشگ بوتگ و
مؤسمے سرا نیبگ دنت و
تاکی نگیمرنت،
ہرچے ہم کہ کنت کامیاب بیت.
4 بلہ بدکار چش نہانت،
آ ہما پُگ و پلارانی پیما انت کہ گواتش رُوییت و بارت.
5 گڑا بزان کہ بدکاران، پہ دادرسیا* اؤشتگئے واک و توان نیست و
گنہکار پہریزکارانی دیوانا ہور بوت نکنت.
6 کہ ہداوند پہریزکارانی راہتے نگہیان انت،
بلہ بدکارانی راہ تباہی و بیگواہی انت.

هُدائے بادشاہِ کئیت، پادانی کپیت

4 آیا گون ژانگ و ناچ ستا کئیت،
گون سیمی سازان و نلا ستای کئیت.
5 آیا گون ڈھلان ستا کئیت،
گون بُرزتوارین ڈھلان.
6 هرچیزا که ساه مان، هُداوندا ستا بکنات.
هُداوندا بنازئیت، هَلیلویا.

2 آ دگه کتوم په چه شورش کنت و
راج چیا مپت و ناهودگین پندل* سازت؟
2 جهائے بادشاہ تئیار بنت و هاکم یکجاه مچ،
هُداوند و آییے مسیهے هلاپا اؤشتنت:
3 ”بیایت تان آیانی ساد و بندان بَرین و زمربلائش بسندین.“

4 هُداوند که آسمانا بادشاهی کنت کنديت و
آیان مسکرا کنت.
5 آ وهدا وتی هُدمے تنها گون آیان هبر کنت،
وتی گزئے تنها آیان تُرسینیت:
6 ”من وتی بادشاہ، وتی پاک و گچینین کوه، سهیونے سرا نندارتنتگ.“

7 نون هُداوندے هُکما درشان کنان که منا گوشتی:
”تفو منی بیچ ائے، مرچی من ترا پیندا کرتگ.
8 چه من بلوٹ تان کتومان تئیی میراس بکنان و
زمینے چارین کُندانی راجان تئیی سئوگات.
9 گون آسنین آسائے آیان پرؤش دئییے و
کونزگانی پئیما هورت هورتش کئے.“

10 پمیشکا، او بادشاهان! اگلمند بییت.
آنچش او جهائے هاکمان! آدب بزوریت.
11 په تُرس، هُداوندے هُدمتا بکنیت و
په دَرهگ پادانی کپیت.
12 چُکا بیچکیت چو مبییت که زهر بگیپت و
شما راهے نیما گار و بیگواه بییت،
چیا که آ اناگت برانز گپیت.
بهتاور هما آنت که آییے مئیار و باهورت بنت.

پہ ہداوندا نوکین سوتے بجنیت

149 ہداوندا بنازنیت، ہلپلویا.

پہ ہداوندا نوکین سوتے بجنیت و
 آبی، آبیے وپادارانی مچیا بنازنیت.
² اسرائیل پہ وتی اڈ کنوکا شادھی بکنات،
 سہیوتے چک پہ وتی بادشاہا گل بانتت.
³ گون ناچ آبیے ناما ستا بدثیات و
 آبی گون ژانگ و چنگ بنازنانتت.
⁴ چیا کہ ہداوند چہ وتی کٹوما وشنود انت،
 آ بینکیران سویمندیے تاجا بکشیت.
⁵ آبیے وپادار گون اے پھرا شادھی بکنات و
 وتی گندلانی تھا شادھیے سوت بجنانتت.
⁶ ہداوندے ستا و سناش دپا بات و
 دودپین زھیش دستا
⁷ کہ چہ راجان بیر بگرت و
 کٹومان سزا بدثینت،
⁸ بادشاہانیش پہ زمزیل بندنت و
 سردارانش پہ آستین یادبند،
⁹ تانکہ ہما دادرسیا برجاہ بکننت کہ اشانی ہلاپا نبشستہ کنگ بوتگ،
 اے، آبیے سجھین وپادارانی شان انت.
 ہداوندا بنازنیت، ہلپلویا.

ہر سہدار ہداوندا ستا بکنات

150 ہداوندا بنازنیت، ہلپلویا.

ہدایا آبیے پاکین ارشا ستا کنیت،
 آبیے زور و واکتے آسمانان.
² پہ آبیے پرواکین کاران آبی ستا کنیت،
 پہ آبیے کاملین مزنیآ آبی ستا کنیت.

³ آبی گون سرنائے توارا ستا کنیت،

گون سروز و چنگان ستای کنیت.

او ہداوندا! پاد آ

داوودے زبور، ہما وهدا کہ چہ وتی چک آبشالوما چہگا ات.

3 او ہداوندا! منی دژمن چنکدر باز انت.
 بازنے منی ہلاپا پاد آیکا انت.

² بازنے منی بارثوا گوشگا انت:

”ہدا ایشیا نرکینیت.“ اؤشت...*

³ بلہ تتو او ہداوندا! وت منی چاگردا اسپر ائے،

منی شان و شوکت ائے،

منا سرپراز کئے.

⁴ ہداوند گون برزین توارے پریات کرت و

آبی چہ وتی پاک و گچینین کواہا منا پسو دات. اؤشت...
⁵ من آسودگ وپتان وپاد آتکان،

چیا کہ ہداوند منی پُشت و پناہ ات.

⁶ چہ لکانی لکا نترسان کہ چہ ہر نیمگا منا انگرش کرتگ*.

⁷ او ہداوندا! پاد آ.

او منی ہدا! منا برکین.

تتو ائے کہ منی دژمنانی دپما شہمات جنتے و

بدکارانی دپ و دنتانان پرؤشے.

⁸ رکینوک ہداوند انت، تئی برکت تئی کٹوما برسات! اؤشت...
³ پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. گون زھی و سیمی سازان. داوودے زبور.

دپما پہ ما رژناگ کن

او منی دادرستین ہدا! پسو بدے وهدے پریات کنان.
 سکی و سوریانی وهدا منی دست و بانزلت پیج کرتنت.
 منا مہر و رھمت بکش و ڈوایائن گوش دار.

³:2 پہ اؤشتا اسلیگین ایرانی گال ”سلاہ“ انت. اے گال باز بران زبورے کتابا آتکگ. مانایی پکا زانگ نبوتگ بلہ بلکین پہ وانوکے مہتل بیگا موزیکے
 یک گالے. ³:6 انگر کنگ، بران چپ و چاگردا گرگ، اربی و پارسیا ”محاصرہ“.

2 او مردمان! تان کدینا منی اِزْت کَمَشْرَب کنگ بیت؟
 تان چنتا ناهودگیا دؤست داریت و درؤگئے پدا گردیت؟ اؤشت...
 3 برانیت که هُداوندا هُدادؤست په وت زرتگ و چتا کرتگ آنت.
 وهده هُداوندا تتواز کنان، آ اِشکنت.
 4 هُزمئے تنها گناه مکنیت.
 ایشیئے بدلا، وپسگئے وهدا، وتی دلا اے بارثوا پگر کنیت و آرام گریت. اؤشت...
 5 بَرَهکین کُربانیک پیشکش کنیت و هُداوندئے سرا تتوکل.
 6 بازئے گوشت: "کئے ایت په ما نیکی بکت؟"
 او هُداوندا! وتی دپما په ما زُرتگ کن.
 7 تتو منی دل چه شادانیا سرریچ کرتگ،
 چه آسانی هما وهده شادانیا گیشتر که دان و گلّه و تازگین شراپش باز ببت.
 8 آرامیا دراج کُشان و واب هم کپان،
 چیا که تهنا تتو، او هُداوند، منا ایمنیئے تنها نندینئے.

منا راستین راها بر

په سازگر و وش آوازانی سالارا. گون نلی سازان. داوودئے زبور.

5 اے سَجْهین، هُداوندئے ناما ستا بکنانتت،
 چیا که چه هماییئے هُکما جوژ بوتگ آنت.
 6 هماییا اے سَجْهین، ابد تان ابد برجاه داشتگ آنت و
 اُنچین هُکمه داتی که هچبر دئور دئیگ و ناکار کنگ نبیت.

7 هُداوندا چه زمینا ستا کنیت،
 شما او سَجْهین دریایی سهداران و زریئے سَجْهین جُهلانکیان،
 8 او گِرؤک و ترؤنگل، برپ و جمبران،
 او توپانین گواتان که هماییئے هُکما برجاه داریت،
 9 او کوه و سَجْهین جُمپان،
 او نیگی درچک و سَجْهین گزان،
 10 او رستر و سَجْهین دَلوتان،
 او کسانین جانور و بالی مُرگان،
 11 او زمینئے بادشاه و سَجْهین کثومان،
 او زمینئے شهزادگ و سَجْهین هاکمان،
 12 او ورنایین مردین و جنینان،
 او پیرینان، گون چُگان یکجاه!

13 اے سَجْهین، هُداوندئے ناما ستا بکنانتت،
 چیا که تهنا هماییئے نام مزن شان ایت،
 هماییئے شان و شوکت چه زمین و آسمانا بُرزادتر ایت.
 14 آیییا کانتے* په وتی کثوما بُرز کرتگ،
 آییئے سَجْهین وپادارین هزمتکارانی ستا،
 اِسرائیلئے ستا، کثومه که گون آییئے دلا نَزیک ایت.
 هُداوندا بنازینیت، هَلیلویا.

5 او هُداوند! منی کپان گوش بدار،
 منی نالگان دلگوش کن.

2 او منی بادشاهین هُدا! منی پریاتا بَشکن،
 چیا که تتیی گورا دوا کنان.
 3 او هُداوند! بامگواهان تتو منی تتوارا اِشکنتے،
 بامگواهان، گون دزبندی وتی واهگان پیش کنان و داریگ بان.
 4 تتو چُشین هُداے نهائے که چه بدیا دلوش بیئے،
 بدی گون تتو جَلت نکنت.
 5 پُرکبر و گروناک تتیی دپما اِزشتات نکنت و
 چه سَجْهین بدکاران نپرت کنتے.
 6 درؤگبندان بیگواه کنتے،
 هُداوند چه هُونیگ و پریکاران نپرت کنت.

7 بله من چه تتیی مِهرا تتیی لؤگا کابان و
 چه تتیی تُرسا تتیی پرستشگها کونڈان کپان.
 8 او هُداوند! په منی دژمنانی سئویا،
 گون وتی اَدل و اِنسایا منا رهشونی بدئے و

9آ، هٿيونان وراڪَ دنت و
گوراگان هم، وهدے پرياتِ كننت.

10آ، اسپاني زورا گلِ نبيت و

نه که جنگولاني پادان.

11هُداوند همایانی سرا و شُ بیت که چه آييا تُرست و
سجھين اوست و اُميتش گون آيئے مهرا اِنْت.

12او اورشليم! هُداوندا ستا کن،

او سھيون! هُداوندا بنازين.

13هما تئبي دروازگاني کزيان مھر داريت و

تئبي ديوالاني تھا، تئبي چُکان برکت دنت.

14تئبي مَرز و سيمسران اِمن کن و

ترا چه گھترين گندما سترلاپ کن.

15وتی هُکما زمينا راه دنت و

آيئے هير تيزيا شنگ بيت.

16برپا چو پڑما شنگ کن و

نودا پُرئے پئيما شانگ دنت.

17ترؤنگلا نانئے هوردگاني پئيما اير دنت،

کئے آيئے برپين سارتئے دئما اوشتات کن؟

18وتی هيرا راه دنت و هر چير آي بيت،

وتی گواتا ديم دنت و آي زُمنت و تجنت.

19وتی هيرا په آکوبا آشکار کن و

وتی هُکم و پرمانا په اِسرائيلا.

20اے کاری په دگه هچ کئوميا نکرت و

اے دگه کئوم آيئے رهبندان نرانت.

هُداوندا بنازينت، هَليلويا.

هُداوندئے شان چه زمين و آسمانا بُرتر اِنْت

148 هُداوندا بنازينت، هَليلويا.

چه آسمانان هُداوندا بنازينت،

برزين جاگهان آييا ستا کنيت.

2 او آيئے سجھين پريشتگان! آييا ستا کنيت.

وتی راها په من ساپ و تچک بکن.

9چيا که راستی آيانی زيانا نبيت و

دل و درویش تهاى اِنْت و بس.

گُت و گلواش پُراهين کبرے و

وتی زيانا په چاپلوسی کار بندنت.

10 او هُدا! اِشان متياربار حساب کن،

پل که وتی شئورانی تھا ببُنت.

آيانی بازين ناپرمانیانی سئويا، چه وت دورش کن،

چيا که تئبي هلاپا شورشش کرتگ.

11 بله آ سجھين که تئبي باهوت و متيار بنت، شادمانی بکننت،

دايما ساز و زئمل بجننت.

آيان وتی ساهگئے چيرا نگهپانی بکن،

تان هرکس که تئبي نامئے دؤستدار اِنْت گون تئبي ناما شادان ببيت.

12 آما، تئو، او هُداوند، پھريزکاران برکت دئيے و

آيان گون وتی مھر و رهتا اِسپرئے پئيما نگهپان بئے!

او هُدا! منا برکين

په سازگر و وش آوازانی سالارا. گون زهي و سيمی سازان. "شيمينيئے" *ترزئے سرا. داوودئے زبور.

6 او هُداوند! منا گون وتی هژما هکل مدئے و
گون وتی گُربا نهر.

2 هُداوندا! منی سرا رهم کن چيا که گيمرتگان.

او هُداوند! منا ذراه بکن چيا که جسم و جائن پريشان اِنْت.*

3 ارواهن سک بیکرار و جلاجوش اِنْت.

او هُداوند! تان کدين؟ تان کدين؟

4 هُداوندا! وتی دئما گون من ترين و منی ساها برکين،

وتی مھرئے سئويا منا نجات بدئے.

5 چيا که مُردگ ترا يات کرئ کننت،

کئے اِنْت که چه مُردگانی جھانا تئبي شُگرا بگيپت؟

6 چه نالگان دم برتگان،

هر شب گندلان چه گريوگا مينان و

تہتا گون ارسان تر کنان.
7 چمن چہ بازیں آندوہان نزور بوتگانٹ و
چہ بازیں دژمنان تہار.

8 او سچہین بدکاران! چہ من دور بیت،
چیا کہ ہداوندا منی گریوگانی توار ایشکنگانٹ.
9 ہداوندا منی پریات گوش داشتگانٹ،
ہداوندا منی دوا یا مٹیبت.
10 منی سچہین دژمن شرمندگ و سک پریشان بنت،
آ دیما چہر دینت و پشل و شرمندگ بنت.

تثیی مٹیبار و باہوٹ بان

داوودے شیگایون.* داوودا اے زیور بنیامینے کبیلهے کوش نامین مردمیے ہیرانی ستویا پہ ہداوندا درشان کرتگ.

ہداوند پڑشتہ دلان ذراہ کنت

شدیگان وراک دنت.
ہداوند بندیگان آرات کنت،
8 ہداوند کورانی چمان پیچ کنت،
ہداوند ہمایان چست کنت کہ لگنمال آنت،
ہداوند پھریکاران دوسٹ داربت،
9 ہداوند درامدانی نگہپانیا کنت و
چورٹو و جنوزامانی ہئیالا داربت،
بلہ بدکارانی راہا چپ و چوٹ کنت.
10 ہداوند تان ابد بادشاہی کنت،
تثیی ہدا، او سہیون، نسلانی نسل.
ہداوندا بنازینیت، ہللیویا.

147 ہداوندا بنازینیت، ہللیویا،
مے ہداوندے نازینگ چون وش انت و
آیے ستا کنگ دلکش.

2 ہداوند اورشلیما چہ نوکسرا اڈ کنت و
اسراییلے دراندیہان یکجاہ کنت.
3 پڑشتہ دلان ذراہ کنت و
ٹپانش بندیت.
4 استاران حساب کنت و
ہر یکنیا پہ نام توار کنت.
5 مے ہداوند مزن انت، زوری بیکساس،
آیے زانت و زانگا کڈ و کساس نیست.
6 ہداوند بیکبران کنگ کنت،
بلہ بدکاران زمینا دئور دنت.

7 ہداوندا گون شگرگزاری بنازینیت،
پہ مے ہدایا سرور و چنگ بجنیت.
8 آ، آسمانا گون جمبر پویشینیت و
زمینا ہئور بکشیت و
کڑھانی سرا سبرگ روڈینیت.

7 او ہداوند، منی ہدا! تثیی باہوٹ و مٹیبار بان.
منا چہ آ سچہینان کہ منی رندا کپتگانٹ برکین.
2 اگن نہ، آ منا شیرانی پیما درنت،
چند چند کنت و منا رکنو کے نبیت.
3 او ہداوند، منی ہدا! اگن من چشپین کارے کرتگ و
دسٹن گناہیا مین انت،
4 اگن پہ دوستیا بدی ان کرتگ،
یا کہ دژمنے بیمیارا پلنگ،
5 بل کہ دژمن منی پدا بیثیت و
آیے دست پہ من برسیت،
منی زندا پادمال بکت و
منا ہاکانی تہا بواپینیت. اؤشت...

6 او ہداوند! گون وتی ہڑما جاہ بجن و
منی دژمنانی گریے دیما پاد آ!
آگاہ بے، او منی ہدا!
تقو اے کہ دادرسیے جار جتگ!
7 بل کہ کئومانی رُمتی گورا یکجاہ بنت،
چہ بڑا ایشانی سرا ہاکمی بکن!

هرکس که لگنمالِ اِنْت، هُداوند آييا چست کنت.

15 سَجھينانِي چَم پِه تئو سَکْ اِنْت و

تئو آيانِي رُوژيگا پِه وهْد بَکشِئِ.

16 تئو وتِي دستا پِيچَ کئِئِ و

هر زندگينئِ واهگان پوره کئِئِ.

17 هُداوند وتِي هُمک رaha آدل اِنْت،

وتِي سَجھين کاران وپادار.

18 هرکس که هُداوندا تتوار کنت، هُداوند، آيئِئِ نَزِيگا اِنْت،

هرکس که پِه دل و سبتک آييا تتوار کنت.

19 هرکسا که هُداوندا تَرَس دلا اِنْت، هُداوندا آيئِئِ واهگان پوره کنت و

آيئِئِ پرياتان گُوشِ داريت و رَکِنِيئِئِ.

20 هُداوند وتِي سَجھين دُوست داروکانِي نَگھِپان اِنْت و

سَجھين بدکاران تباہ کنت.

21 مني دپ هُداوندا نازينيت،

سَجھين سَهदार آيئِئِ پاكين ناما ستا بدئياتنت، ابد تان ابد.

هُداوند بنديگان آزات کنت

146 هُداوندا بنازينيت، هَلِيلويا.

او مني ارواه! هُداوندا بنازين.

2 تان زندگ آن هُداوندا ستا کنان

تانکه هستان وتي هُدايا نازينان.

3 شهزادگاني سرا تتوکل مکنيئِئِ،

مردماني سرا، که رَکِنِيئِئِ نکننت.

4 ارواهش که در کنيئِئِ، زمينا پَر تَرنت و

هما رُوچا آيانِي سَجھين شعور و هتيال گار و زئوال بنت.

5 بهتاور هما اِنْت آکوبئِئِ هُدا آيئِئِ کُمک اِنْت،

هما که اُميئِئِ وتي هُداوندين هُدائِئِ سرا اِنْت،

6 همايئِئِ سرا که زمين و آسمانئِئِ جوژ کنوک اِنْت و

دريا و هر چي که دريايا هست،

همايئِئِ سرا که تان ابد وپادار اِنْت،

7 زلم ديستگيناني دادرسيانِي کنت و

8 بَل که هُداوند پِه کئومان شعور و هُمک بئريت.

او هُداوند! گون مني راستي و تچکيا،

وتي دادرسيانِي مني پهريزکاريانِي سرا بکن.

9 او آدلين هُدا که دل و درونان زانئِئِ!

بدکاراني شيريان هلاس کن و

پهريزکاران پِه دل مَهر بدار.

10 مني اِسپر هُدا اِنْت

که نيکلان رَکِنِيئِئِ.

11 هُدا آدلين دادرسيانِي،

هُدايِئِ که هر رُوچ هُزَم گيپت.

12 اگن انسان پشومان مبيئِئِ،

وتي زهما تير کنت و

وتي کمانا کشيئِئِ و تئيار کنت.

13 آييا کُشُوکين سيلاه تئيار کرتگ و

وتي تيران آچشين کنت.

14 آ مردما بچار که چه شير و شورا ايس اِنْت و

چه پتنها لاپپر، آ دروگ زئيت.

15 کَلئِ کُوچيئِئِ و جُهَل کنت و

هما چاتا کيپت که وت کوتکگي.

16 آيئِئِ پتنه وتي سرا کيپت و

پساتي هم سرا لگيت.

17 هُداوندا پِه آيئِئِ اَدل و اِنساپا شگر گران،

بُرزين اَرشئِئِ هُداونديئِ ناما نازينان.

پُرشعوکت اِنْت تئيبِي نام

پِه سازگر و وش آوازاني سالارا. ”کيئِئِئِئِ” * تَرزئِئِئِ سرا. داوودئِئِ زبور.

8 او هُداوند، مئِئِ هُداوند!

چنکدر پُرشعوکت اِنْت تئيبِي نام جهانئِئِ چارين کُندان.

هُداوند مزِن اِنْت

ستا و سنا. داوودھے زبور.

145 تئیی شان و شئوکتا نازینان، او منی هُدا! او بادشاہ!

تئیی ناما ستا کنان، ابد تان ابد.

² ترا هر رُؤچ نازینان و

تئیی ناما ستا کنان، ابد تان ابد.

³ هُداوند مزِن اِنْت و ستائے باز لاهک،

کس آبیئے مزِنیا کد و کساس کرت نکنت.

⁴ نسلے پہ دومی نسل تئیی کارانی ستایا کنت و

تئیی مزینن کارانی کسہان کاریت.

⁵ من تئیی مزینن شان و شئوکتے سرا پگر کنان،

تئیی باکمالین کارانی سرا.

⁶ تئیی باکمالین کارانی زؤراوری هُمک زبائے سرا اِنْت و

من تئیی مزینن کارانی جارا جنان.

⁷ تئیی مزینن شَرَبانی کسہان کارنت و

تئیی ادلے سئوتا جننت.

⁸ هُداوند مہربان و رهم کنوک اِنْت،

هزم گرگا دیر کنت و مہری باز اِنْت.

⁹ هُداوند گون سَجھینان نینک اِنْت و

وتی سَجھین اَدُّ کرتگینانی سرا رهم کنت.

¹⁰ او هُداوند! تئیی دستے هُمک کار تئیی شُگرا گپیٹ،

تئیی وپادار ترا نازیننت.

¹¹ تئیی بادشاہیئے شان و شئوکتے ہبرا کننت و

تئیی زؤرے مسالان دئینت،

¹² تانکہ سَجھین بنی آدم تئیی زؤراورین کاران جارِ جننت،

تئیی بادشاہیئے شان و شئوکتا.

¹³ تئیی بادشاہی ابدی بادشاہیے و

تئیی ہاکمی نسلانی نسل برجاہ مانیت.

¹⁴ هرکس کہ کپیٹ، هُداوند آبیَا داریت و

تتو وتی شان و مزنی آسمانانی سربرا شنگ و تالان کرتگ.

² پہ وت ستا و سنا، چُک و شیرمچین نُنکانی دپا ہم داتگ

کہ تئیی دژمنانی سئویا ترا ستا بکننت،

تانکہ دژمن و بیزگیران چُپ و بیتتوار بکنئے.

³ وهدے تئیی آسمانانی نئمگا چاران

کہ تئیی لَنگکانی اِزم و هنر اِنْت

ماہ و اِستارانی نئمگا،

کہ تتو برجہ داشتگانَت،

⁴ انسان چبے کہ تتو آبیئے گموار بیئے و

بنی آدم کئے اِنْت کہ آبیئے دلگوشا بدارئے؟

⁵ بلہ اَنگت تتو چہ پریشنگان* بس کُمکے کمتر کرت و

مزنی و اِرتے تاج سرا دات.

⁶ وتی دستے سَجھین کارانی سرا ہاکم کرت و

هر چیز آبیئے پادانی چیرا اِشت.

⁷ سَجھین رَمگ و گورم*

گیابان و سہرابی جانور

⁸ آسمانے بالی مرگ و

دریائے ماہیگ و

هر چے کہ چہ زرئے* راہا گوزیت.

⁹ او هُداوند، مئے هُداوند!

چنکدر پُرشئوکت اِنْت تئیی نام جہائے چارین کندان.

آدلین هُدا

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. "مئوت لیبینئے" * ترزے سرا. داوودھے زبور.

9 ترا، او هُداوند، چہ دلے جُہلانکیان شُگر گران،

تئیی سَجھین آجین کاران درشان کنان.

² تئیی گورا گل و شادمانی کنان.

او بُزین اَرشے هُدا! تئیی ناما نازینان.

³ وهدے منی دژمن پد کینزنت،

5:8 یا: چہ هُدايا. 7:8 گورم، بزَن گوکانی رُصب. 8:8 زر، بزَن دریا. 0:9 مئوت لیبینئے مانا "چُکے مرک" اِنْت. باور اِش اِنْت کہ مئوت لیبین

موزیکے یک گالے.

3 ھداوند! انسان چيے که تتو آييا مان بيارئے و بنيادم چيے که تتو آييے ھيالا بدارئے؟
4 انسانئے زند چو دمکشيا انت و روچی چو گوزوکین ساھگيا.

5 ھداوند! آسمانا در و جھلاد بيا کوھان دست جن که چه اشان دوٹ در بيئيت.
6 وتي گروکان شنگ کن که دژمن شنگ و شانگ بينت، وتي تيران شان و سرگردايش کن.
7 دستا چه برزاد شھار، منا آزات کن و برکين چه بازين آپان، چه درامداني دستان،
8 که دپش چه دروگا پر انت و راستين دستيش چه پريبا.

9 من په تتو نوکين سئوتے جنان، او ھدا! دهتارين سروژ و چنگے سرا په تتو ساز جنان،
10 په همایيا که بادشاھان سوبين کنت و وتي هزمتکارين داوودا رکينيت، چه کشوکين زهما.
11 منا برکين و چه درامداني دستا آزات کن، که دپش چه دروگا پر انت و راستين دستيش چه پريبا.

12 گزا مئے بچک، ورنایيا چو رستگين درچکا بنت و مئے جنک چو وش تراشتگين مئکا که په کلانان تراشگ بوتگ انت.

13 مئے أمبار، چه هر پئيمين بر و سمر پربنت و مئے رمگ هزاراني حسابا گيش بنت، دهان هزاراني حسابا، مئے دکاران.
14 مئے آپسين گوک باز باز چوک کارنت و دژمن مئے ديوالان پروشت نکنت، کس بنديگ نييت و مئے بازاران نالگ و پريبات نمچيت.

15 بهتاور هما مردم انت که همے ڈئولا بنت، بهتاور هما انت که ھداوند آياني ھدا انت.

چه تئیی ديما لکشنت و تباہ و هلاک بنت.
4 چيا که تتو منی ھک و انساپ په شری داشتگ، وتي تھتا نشتگے و په انساپ دادرسی کرتگ.
5 کئوميت ھکل داتگانٹ،

بدکار تباہ و برباد کرتگانٹ و آياني نام ابد تان ابد گار و بيگواه کرتگ.
6 دژمن، دایمی وئیرانگانی تھا گار و گمسار بوتگانٹ، آياني شھرانی ریشگ و وندالت چه بُنا کشتگانٹ، تنننا* آياني يات هم گار و زئوال بوتگ.

7 بله ھداوند تان ابد بادشاھے کنت، آييا وتي شئور و دادرسيئے تھت پايدار کرتگ.
8 آوت جھانا گون ادلا دادرسی کنت، کئومانی سرا گون انساپا شئور بريت.

9 ھداوند په زلم ديستگينان، برزين کلانے کلانے برزين، مان سکين ساھتان.
10 آکھ تئیی ناما زاننت تئیی سرا تئوکل کنت چيا که تتو، او ھداوند، وتي ھدوناکين* لئوژوک يله نکرنگ انت.

11 ھداوندا، که تھتي سھيونا انت، بنازينيت، کئومانی نياما آييے کرتگين کاران جار جنيت.
12 چيا که آکھ ھونانی بيترگير انت، اشان يات کنت زلم ديستگينانی پرياتان نشموشيت.

13 او ھداوند! منی سرا رھم کن، هما آزاران که چه دژمنانی دستا منا رسنت بچار، تئو که چه مرکئے دروازگان منا سرپراز کنئے،
14 تانکه تئیی سجھين سنا و تئوسيبان سھيونئے جنکئے دروازگانی ديما* برجاه داران و شادمانی بکنان که تتو منا زکيننتگ.

15 کئوم، وتي هما کوٲکگين کلا کپتگانٹ، آياني پاد هما دامنا بند گپتگ و پستگانٹ که وتش چير کرتگانٹ.

16 هُداوندا وتا گون وتی اَدل و اِنساپا پَجارتنتگ،
بدکار چه وتی کرتگین کاران وت داما کپنت.
زگر... * اؤشت...

17 بدکار مُردگانی جھانا پَر تَزنت،
آ سَجھین کتوم که هُداپا شَمُوشنت.
18 بله حاجتمند هروهد شَمُوشگ نبت و
زُلم دیستگینانی اُمیت تان اَبد بریادَ نبت.
19 او هُداوندا! پاد آ و مئیل که انسان بالادست ببیت،
پَل که تئیی درگاها کتومانی شُور و هُکم بَرگ ببیت.
20 او هُداوندا! تَریش جسم و جانا پَرین
تان کتوم بزانتت که انسان اُنت و بس. اؤشت...

چیا وتا چیرِ دئیے؟

10 او هُداوندا! په چه دور اؤشتاتگتے؟
چیا وتا سکین ساھتان چیرِ دئیے؟

2 بدکار گون کبر نَزورینان شکار کنت،
پَل که وتی پندلانی داما گرپتار ببیت.
3 چیا که بدکارا وتی دلے واهگانی سرا پھر اُنت،
لالچ کنوکان برکت دنت و هُداوندا بد و ردَ گوشیت.
4 بدکار مان وتی کبر و گروناکیا گوشیت: ”هُدا در گیتک نکنت“
آئیے سَجھین پگر و هئیال اِش اُنت که ”هُدایے نیست“.
5 وتی راها مُدام کامیاب و سؤبین* اُنت،
تئیی شُور و دادرسی چه آئیے چما دور اُنت،
وتی سَجھین دژمنان ریشکند کنت.
6 وتی دلا گوشیت: ”هچیر چه وتی جاها سُرینگ و جُمبینگ نبان
نسلانی نسل چه کزا و بلاهان دور بان.“
7 دپ و زبانی چه نالت و پرِب و سیتما پُر اُنت،
آئیے زبانتے چیرا پتنه و شیرکاریا گُدام بستگ.
8 میتتگ و آبادیانی کمینا* نندیت،
چیر و پناھین جاھان بیگناھان کُشیت،
چیرکایی بیوسانی شکار کنگتے شوھازا اُنت.

چو هُشکین ڈگارتا. اؤشت...

7 هُداوندا! منا زوت پَسَو دئیے،
منی روھا دَم برتگ،
وتی دینما چه من چیر مدئیے،
که همایانی پئیمنا بان که کَل و کبرا کپنت.
8 بامگواھان تئیی مہرئے هبرا پشکانتان،
که من تئیی سرا تئوکل کرتگ،
سُوج دئیے که کجام راھا برتوان،
که من وتی زند تئیی دستا داتگ.

9 او هُداوندا! منا چه دژمنان بَرگین،
من تئیی کزا چیر بان.
10 منا تالیم بدئیے که تئیی رزائے سرا کار بکنان،
چیا که تئو منی هُدا ائے،
تئیی نیکین روھ تچکین راھا منی رهشون بات.

11 او هُداوندا! په وتی نامئییگی منا زندگ بدار،
په وتی اَدلئییگی، منا چه سکئی و سوریان در کن.
12 وتی مہرئے تھا منی دژمنان تباہ کن،
منی بدواھان گار و بیگواہ کن،
که من تئیی هزمتکار آن.

هُدا مئے سنگر اُنت

داوودئے زبور.

144 هُداوندا ستا بات، منی تلارا،
که منی دستان په جنگا در کاریت و

منی لَنککان په مِوگا.
2 هما منی مہر کنوکین هُدا و کلات اُنت،
منی سنگر اُنت و منی رکنوک،
منی اِسپر، که آئیے مئیار بان،
که منی کتوما منی چیردست کنت.

5 او ھداوند! تیبی بارگاہا پریات کنان و گوشان:

”تتو منی پناہجاہ ائے و
زندگینانی زمینا منی بہر.“

6 منی پریاتا گوش دار

کہ من مزین سکی و سوریان کپتگان.

منا چہ آ مردمان برکین کہ منی رندا کپتگان،

چینا کہ چہ من زورمندتر آنت.

7 منا چہ کتیدا در کن

کہ تیبی ناما بنازیتان.

گزا پھریزکار منی چپ و چاگردا مچ بنت

کہ تتو پہ من نیکے کنے.

من پہ تتو تئیگ آن

داوودئے زبور.

143 او ھداوند! منی ڈوایا گوش دار
منی پریات و زاریا بشکن،

پہ وتی وپاداری و ادلیگی

منا پستو بدئے.

2 وتی ہزمتکارا مٹیاریگ مکن

کہ تیبی بارگاہا کس بیٹیاری نہانت.

3 دژمن منی رندا کپتگ،

آییا منا زمینا دئور دانگ،

منا تھاریا جھمنندی کرتگ

کونہین مردگانی پیما.

4 ارواہ منی درونا زور انت و

دلن مان باتنا ہیران.

5 کونہین زمانگان یات کنان

تیبی سچہین کارانی سرا پگر کنان،

تیبی دستانی کرتگین کارانی ہیللا کپان.

6 وتی دستان تیبی نیمگا شہاران،

من پہ تتو تئیگ آن،

9 شیرئے پیما وتی کمینا ودار کنت،

ودار کنت و زور و ناتوانان وتی پنجا کاریت،

پنجا کاریت و داما دئور دنت.

10 آییے شکار، لگنمال و زار و وار بنت،

آییے دستا گار و گمسار بنت.

11 وتی دلا گوشیت: ”ھدایا شمشتگ

دیمی پوشینتگ و ہچبر نگدیت.“

12 او ھداوند! یاد آ. او ھدا! وتی دستا شہار.

بژگینان مسموش.

13 بدکار پہ چہ ھدایا بد و رد گوشیت؟

چیا وتی دلا گوشیت:

”ھدا در گیتگ نکنت“؟

14 بلہ آلبت تتو گندے. سکی و سوریان گندے،

تان کار و اختیارا وتی دستا بدارے.

بژگ و بیچارگ و تا تیبی سپردگ کننت،

چورٹوانی مدت کنوک تتو ائے.

15 شیر و بدکارانی باسکا بیروش،

آیانی شرارتے ہسابا بگر،

ہما کارانی ہسابا ہم کہ آییا گوشتگ: ”ھدا در گیتگ نکنت“.

16 ھداوند آبد تان آبد بادشاہ انت،

کٹوم چہ آییے سرڈگارا گار و گمسار بنت.

17 او ھداوند! تتو بژگانی واہگان گوش دارے،

آیان دلبدی دئیے و ہیرانش ایشکنے.

18 چورٹو و ستم دیستگینانی دادرسیا کنے

تانکہ اے ہاکیین انسان دگہ برے ترس و دہشت میریننت.

ھداوند وتی پاکین پرستشگاہا انت

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور.

11 من ھداوندئے مٹیاری و باھوٹ آن،
گزا شما منا چہ پیما گوشیت:

”مگرے بیے و وتی کواہا بال کن.

2 چیا کہ ھو، بدکار کمانا کشت و

تیرش زہا داتگ،
کہ مان تہاروکیا نیکدلان بجننت.
3 اگن بُرد* تباہ کنگ بینت،
گڑا پھریزکار چے کرت کنت؟

4 ہداوند وتی پاکین پرستشگاھا انت،
ہداوندے تہت آسمانا انت.
چمی گندگا انت،

دیدگی انسانے چُگان آزماییت.

5 ہداوند پھریزکار و بدکاران چکاسیت*،

آبیے روہ چہ ہمایان نہرت کنت کہ شَر و شدتیش دؤست بیت.

6 بدکارانی سرا انگر و گوگرت گوارنیت،

آبانی جام و پیالھے بھر، سوچاک و لوارین گوات انت.

7 ہداوند آدل انت،

آبیا آدل و انساپ دؤست بیت،

نیکدل آبیے دیما گندنت.

بلّ منا هكل بدنت، اے پہ منی سرا روگنے،
من چه اشیا انکار نکنان،
انگت منی دوا، بدکارانی کارانی ہلاپا بیت.
6 ایشانی ہاکم، چه تلاران جہلاد دثور دئیگ بنت،
گڑا زانت کہ منی ہبر شَر و راست انت.
7 گوشنت: ”انچش کہ یکے زمینا ننگار کنت و دزیت،
مے ہڈ، مُردگانی جھانے دپا شنگ و شانگ بوتگ انت.“

8 بلہ منی چم ترا سک انت، ہداوند، او ہداوند!

تشی مئیاز بان،

منا مرکے دستا مدے.

9 منا چه ہما داما برکین کہ بدکاران چیر گیتکگ،

چه آسانی تلکا.

10 بدکار وت، وتی دامان کپانت و

من پہ سلامتی بگوزاتان.

منا چه کئیدا در کن

داوودے شیری گوشتانک، ہما وهدا کہ گارے تھا ات. دواے.

هدادؤستے پُشت نکپتگ

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. ”شمینیتے“ * ترزے سرا. داوودے زبور.

142 ہدائے بارگاہا زار و پریات کنان و
چه ہداوندا رهم لؤتان.

2 وتی گلگان ہمایے بارگاہا کنان و

وتی سکے و سوربان ہمایا گوشان.

3 ارواہ کہ منی باتنا بیوار بیت،

تئو اے کہ منی راھے رهشون اے.

ہما راھا کہ من رثوان

پہ من دامے چیرش گیتکگ.

4 منی راستین نیمگا بچار،

کس نیست کہ منی ہتیلا بیبت.

منا پناہ نیست و

کس منی زندے پگرا نہانت.

12 او ہداوند! برکین، چیا کہ ہج ہدادؤستے پُشت نکپتگ و
وپادار چه مردمانی نیاما گار و بینگواہ بوتگ انت.

2 هرکس گون همساہگا درؤگ بندیت،

چاپلوسین دپش پہ پرنب ہبر کنت.

3 ہداوند هر چاپلوسین دپا پروشات و

هر بناک جنوکین زبانا بُرات.

4 گوشنت: ”ما گون وتی زبانا کامیاب و سوین بین،

مے دپ و لُنت ہم گون ما انت، مے واجہ و مستر کتے انت؟“

5 ہداوند گوشیت: ”چه بزورین مردمانی لگتمالی و

8 هُداوند! بدکارانی آرمانان پوره مکن،

وهده اُرش کننت

آیانی پندلان سوڤین بیگا مئیل. اؤشت...

9 آبان که منا اَنگَر کرتگ،

آیانی لُنثانی بدی، آیانی جندئے سرا بکپات.

10 رُکین اِشکرش سرا رچات،

آسا دثور دئیگ باتنت و

پوجگلین کُذان بَدَاتنت و

هچبر در آتک مکنانت.

11 پلیند مئے سرڈگارا آباد مباتنت،

هژمناکانی سرا بلاهے کپات.

12 مَن زانان که هُداوند په بَرگان دادرسی و

په هاجتمندان اَدل و انساپ کننت.

13 پهريزکار زلور تئیی نامئے شگرا گرننت و

نیکدل تئیی بارگاها جهمنند بنت.

منی دلا مئیل که دیم په بدکاریا برئوت

داوودئے زبور

141 او هُداوند! ترا تتواز کنان، زوت په من بیا.

وهده ترا تتواز کنان، منی تتوارا گوش دار.

2 منی دوا تئیی بارگاها چۆ سوچکیا کبول بات و

منی چست بوتگین دست، بیتگاهئے کُربانیگئے پیما.

3 هُداوند! په منی دپا نگهپانے بدار و

منی لُنثانی دروازگئے دپا پاسپانی بکن.

4 منی دلا مئیل که دیم په بدکاریا برئوت و

من بدکارانی همراهیا سلین کاران گون بیان،

منا آیانی وشتامین چیرانی ورگا مئیل.

5 بل منی پهريزکاره شهوات بجننت، اے رهه،

هاجتمندانی نالگانی سئوبا

نون جاه جنان*.

من اِشان هما پیما اِمنی بکشان که اِشانی آرمان انت."

6 هُداوندئے هبر آسیل و بے ائیب انت،

نُگرهئے پیما که چه کورها در آتکگ و

هپت رندا پاک و سلّه کنگ بوتگ.

7 او هُداوند! تتو اِشان نگهپانی کنئے،

تتو اے دابین مردمانی نیاما اِشانی پُشت و پناه بئے.

8 بدکار هر نیمگا تر و تاب کننت،

آ وهدی که مردم پلینتیا اِژت دئینت.

او هُداوند! تان کدین؟

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور.

13 او هُداوند! تان کدین؟ بارین منا تان اَبَد شموئے؟

تان کدین وتی دینما چه من پناه کنئے و پوئینئے؟

2 تان کدین منی پگر و اندیشگ منا آزار بدئینت،

هر رۆچ دُلن گمیگ؟

تان کدین دژمن منی سرا بالادست ببیت؟

3 او هُداوند! منی هُدا! منی چارگا بکن و پَسُو دئے!

چمائن رُژنا کن، اگن نه، مرکئے وایا وپسان.

4 چۆ مبیبت دژمن بگوشیت: "من آییئے سرا سوڤین بوتگان"،

بدواه شادان ببیت که من لرزان.

5 بله تئیی مهريئے سرا تتوکل کنان،

دُلن گل و بال بیت که تتو منا رُکینتگ.

6 هُداوندنا نازینان،

که مدام منی سرا مهريان بوتگ.

نادانِ گوشتیت: ”هُدَاے نیست“

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودھے زبور.

14 نادان وتی دلا گوشتیت:

”هُدَاے نیست.“

اے پلپت اُنت و کارش سیل و گندہ،
نیککارے نیست.

²هُداوند چه آسمانا بنی آدما چارپت

تان بگندیت بارین دانای هست

که هُدائے شوهازا اِنت.

³سجھینان وتی راه گار دانگ،

هُوریکا پلپت بوتگانُت،

نیککارے نیست،

یکے هم نیست.

⁴بدکار هچبر سرپد نینت؟

اے منی کئوما اُنچش ورنت که مردم نگن ورنت و
هُداوندا هچ تتوار نکنت.

⁵بله اژدا وتی تُرسے تھا بُدنت،

چیا که هُدا گون پهریزکارانی نسل و پدریچا اِنت.

⁶شما سیم دیستگینانی شوربندیان ریشکند کنیت،

بله هُدا اِشانی پناهگاه اِنت.

⁷کسے چه سہیونا بیایات و اسرائیلا برکینات.

وهدے هُداوند وشهتیا په وتی کئوما پر ترنیت،

آکوب گل و بال بیت و اسرائیل شادهی کنت.

تشیی هلاپا کُپر کننت.

²¹او هُداوند! من چه آیان سک بیزار آن که چه تتو نپرت کننت و

چه آیان وتا دور داران که تشیی هلاپا جاہ جننت.

²²جی هتو! من گون آیان سک نپرت کنان،

آ منی دژمن جوژ بوتگانُت.

²³او هُدا! منا بچکاس و منی دلا بزبان،

منا بچکاس و منی پریشانیان دلگوش کن.

²⁴اگن چه منی کارنا دلرنج ائے، منا پتشی دار و

کرنیکین راها* منا رهشون بئے.

منا چه بدکاران برکین

پہ سازگر و وش آلہانانی سالارا. داوودھے زبور.

140 هُداوند! منا چه بدکاران پهریز و

چه هژمناکان برکین،

²چه همایان که وتی دلا بدین پندل سازنت و

هر رۆچ جنگے پاہ کننت.

³وتی زیانا چو مارا تیز کننت و

گرمارے زهرش لُثنانی چیرا اِنت. اؤشت...

⁴هُداوند! منا چه بدکارانی دستا دور بدار و

چه هژمناکان برکین

که په منی پادان دام سازگا اُنت.

⁵گروناکان په من دام چیر گیتکگ،

دامی چنگ.

منی راها تلکیش چیر کرتگ. اؤشت...

⁶گون هُداوندا گوشان: ”تتو منی هُدا ائے.“

منی پریات و زاریا گوش دار، او هُداوند!

⁷او هُداوند، منی مُهکمین هُداوند و رکینوک!

جنگے رۆچا تتو منی سرے نگهپانی کرت.

کئے تئیی پاکین کؤھا جھمند بییت

داوودئے زبور.

15 او ہڈاوند! کئے تئیی تمبوا* مہمان بییت؟
کئے تئیی پاکین کؤھا جھمند بییت؟

² ہما کہ بے ائیب گام بجنٹ،

آدل و انسایا برجاہ داریت و

پہ دلستکی راستینا بگوشیت،

³ ہما کہ گون وتی زبانا کسپئے باپشتا ہبرے مگوشیت،

پہ ہمساهگا بدی مکنٹ و

ہمراہان ایر مجنت،

⁴ ہما کہ بدکار آئیے چمان ہکیر و بے ارزش ببت،

ہڈاٹرسان اِزَت و ہرمت بدنت و

وتی لبرئے سرا ویا بکنٹ، تُرے زَلر و زبان بگندیت،

⁵ ہما کہ وتی ززآ پہ سوٹ مدنت و

بیگناہیئے ہلاپا رشوت مگپیت،

آ کہ اِشان برجاہ داریت ہچیر نلرذبت.

منا یلہ نکنئے

داوودئے شعیر.

16 او ہڈا! منا پہ شری بدار،
کہ تئیی مئیبار و باھوٹ بوتگان.

² گون ہڈاوند! گوشٹن: ”تئو ائے منی ہڈاوند،

آبید چہ تئو پہ من ہچ شریے نیست.“

³ آپاک و پلگارتگین کہ زمینا آنت،

ہما شریمند آنت کہ منی سجھین شادمانی ہمایانی سئوبا اِنت.

⁴ آ کہ دگہ ہڈائئے رندا تچنت، آیانی گم و اندوہ سک باز بیت،

⁷ چہ تئیی ارواھا دینما ترینت و کجا شت کنان؟

چہ تئیی بارگاھا تتک و کجا شت کنان؟

⁸ اگن آسمانان برئوان، تئو ہمؤدا ائے و

اگن مُردگانی جھانا وتی نیادا پیچ بکنان، تئو ہمؤدا ائے.

⁹ اگن بامگواہانی بانزلان بال بکنان،

اگن دریائے دورترین کزیا بندگان،

¹⁰ اؤدا ہم تئیی دست منی رھشونیا کنت و

تئیی راستین دست منا مہر داریت.

¹¹ اگن بگوشان: ”بیشک تھاری منا چیر دنت و

رژنایی منی چپ و چاگردا شپے جوڑ بیت،“

¹² تھاری ہم پہ تئو تھار نبیت،

شپ، چو رچا دریشیت،

کہ تھاری ہم پہ تئو چو رژناییا اِنت.

¹³ بیشک منی دل و درون تئو اڈ کرتگ

تئو منا ماتئے لاپا گویتگ.

¹⁴ تئیی شگرا گران کہ من چو وِش و زبیا جوڑ بوتگان،

تئیی کار ہئیران کنوک آنت،

من اِشیا شر زانان.

¹⁵ منی ہڈ چہ تئو چیر نہ اتنت

وہدے چیر و اندیمین جاگھا اڈ بیگا اتان،

وہدے زمینئے جھلانکیان من گوپگ و یکجاہ کنگ بیگا اتان.

¹⁶ تئیی چمان منی ناسرجمین جان دیست،

منی زندئے سجھین رچ تئیی کتابا نبشته کنگ بوتنت،

چہ ہما وھدا پیسر کہ چہ اے رچان یکے ہم نئیاتکگ آت.

¹⁷ او ہڈا! تئیی ہئیال پہ من چون بیبھا آنت،

اِشان حساب نیست.

¹⁸ اگن حساب کنگش بلوٹان،

چہ ریکانی دانگان گیشتر آنت.

وہدے آگہ بان،

آنگت گون تئو آن.

¹⁹ تئو بدکار بکشیتینت، او ہڈا!

چہ من دور بیت، او ہونواران!

²⁰ اے پہ بدین مکسدے تئیی ناما گرنٹ،

1:15 تئبو، بزان گدان، ہئیمہ. اے گال پہ شاھدئے تمبوا اِشارتے. شاھدئے تئبو بنی اسرائیلیان موسائے زمانگا گون ہڈائے ہکما جوڑینتگ آت و ہمؤدا ہڈا اِش پرستش کرتگ.

آیانی ھونین کُربانیگانی رسمان گونَ نبان و
نامانیش وتی زبانا نئیباران.

5 او ھداوند! تنو منی گیشیتگین بھرونڈ و جام ائے،
تنو منی بھرا شریئے سرا دارئے.
6 منی ھد و سیمسر، دلتبین جاگھان گیشیننگ بوتگا،نت،
منا دلکشین میراسے دستا کپتگ.
7 من ھداوندا نازیمان کہ منا شعور و سلاہ دنت،
دلن شپپاسان ہم منا راہ سوچ دنت.
8 من مُدام ھداوند وتی دیم پہ دیم دپستگ،
آ منی راستین پھناتا انت،
چہ ھمے سؤبا من نلرزان.
9 پمیشکا، دلن وش و زبان شادان انت.
جسم و جائن مان اُمیتئے کلاتا آرام گپیت.
10 چیا کہ تنو منا مُردگانی جھانا یلہ نکنتے و
وتی دؤستدارا سؤگ و پوسگا نئیئے.
11 تنو منا زندئے راھا سوچ دئیئے و
وتی بارگھا منا چہ شادمانیا سرریچ کنتے.
تئی راستین کشا، وش ابدمان انت.

4 ھداوند! جھانئے سجھین بادشاہ تئی شگرا بگراتنت،
ھما وھدا کہ تئی ھیرا ایشکننت.
5 تئی کارانی ستایا سئوت بجنانتنت،
کہ ھداوندئے شان مزن انت.

6 هرچنت کہ ھداوند مزن شان انت،
بلہ بیکیبران پہ رھم چاریت و
گروناکان چہ دورا پجاء کاریت.

7 هرچنت کہ سکئی و سوریانی تھا گردان،
بلہ تنو منا زندگ دارئے.
تنو منی دژمنانی ھژمئے ھلاپا وتی دستا شھارئے و
گون وتی راستین دستا منا زکینئے.
8 ھداوند منا زکینیت.
ھداوند! تئی میھر ابدمان انت،
وتی دستانی کاران بند مکن.

او ھداوند! تنو منا زانئے

پہ سازگر و وش آلھانانی سالارا. داوودئے زبور.

تئی بانزلانی چیرا

داوودئے دوا.

139 او ھداوند! تنو منا چکاستگ و زانئے.
تنو زانئے کہ من کدی نندان و کدی پاہ کایان،

چہ دورا منی پگر و ھیالان زانئے.
3 تنو منا تر و گرد کنگا ہم گندئے و
تچک بٹیگ و آرام کنگا ہم،
منی هر کارا زانئے.
4 ھرے کہ چہ منی زبانا در کتیت،
تنو چہ پیسرا زانئے، او ھداوند!
5 تنو چہ پُشتا و دیمنا چپ و چاگرد کرتگ و
وتی دست منی سرا ایزر مُشتگ.
6 چُشین زانت پہ من سک باز اُجب انت
چہ منی سرپدیا بیکساس بالاتر.

17 او ھداوند! منی برھکین پریاتان بَشکن و
نالگائُن گوش دار،

دوایائُن بَشکن،
کہ چہ بیبراین دپ و لُنان در کایت.
2 چہ تئی بارگھا منا دادرسی و آزاتی سربات،
چمِت راستینا بگندانتنت.
3 تنو منی دل آزمایش کرتگ و شپپاسان منی چارگا آتگئے،
منا چکاستگت و ھچ در نکیتگ،
اھدن کرتگ کہ دپ گناہ مکت.
4 مردمانی کار هر چے کہ بیت،
بلہ من چہ تئی لُنانی کالا

گوشتیش: ”پہ ما چہ سہیونئے سوتان یکے بجنیت.“

4 ما کہ دراندیہ این،

ہداوندئے سوتان چون جت کنین؟

5 او اورشلیم! آگن من ترا شمشت،

منی راستین دست وتی ہنرا بشموشات.

6 منی زبان نُکا بلچات

آگن ترا یات مکنان و

آگن اورشلیم وتی مسترین شادھی سرپد مبان.

7 او ہداوند! یاتا بدار

کہ اورشلیمئے کچگئے روجا ادمیان چے کرت.

”پروشیٹی“ آیان گوشت،

”چہ بُنا پروشیٹی.“

8 او بابلئے جنک*! تئو زوت دیم پہ تباہیا رٹوئے،

بہتاور ہما انت کہ ترا سزا دنت،

ہما چیزانی سزایا کہ تئو گون ما کرتگا۔انت.

9 بہتاور ہما انت کہ تئیی چُگان زوریت و

تلارانی سرا جنت.

ہداوندئے شُگرا گرین

داوودئے زبور.

138 او ہداوند! چہ دلئے جُہلانکیا تئیی شُگرا گران،

ہدایانی بارگاھا ترا پہ سوت نازینان.

2 دیم پہ تئیی پاکین پرستشگاھا کوندان کپان و تئیی ناما نازینان

پہ تئیی مہر و وپاداریا

کہ تئو وتی نام و وتی مہرین اهد و کرار

چہ سجھین چیزان گیشتر مزنی بکشاتگ.

3 ہر وهدا کہ ترا گوانکن جنگ تئو منا پَسُو داتگ،

منی دل مزن کرتگ و منا زور و واک بکشاتگ.

وتا چہ زالمانی راھا دور داشتگ.

5 منی بادانی پد تئیی راھا نکش انت،

پادُن نلرتگ۔انت.

6 او ہدا! ترا لوٹان، چیا کہ تئو منا پَسُو دئیے،

گوش دار و ہیرائن بَشکن.

7 وتی مہرئے اَجَبتیا پینش بدار!

تئو ہمایان رکینئے

کہ چہ وتی دژمنان تئیی گورا مٹیار و باھوت بنت.

8 منا چو وتی چما بسمبال و

وتی بانزلانی ساہگا چیر بدئے،

9 چہ آبدکاران کہ منا گار و گُسار کننت و

چہ ہما جئورین دژمنان کہ منا اَنگَرش کرتگ.

10 آ وتی سینگین دلان مہر کننت و

آیانی زبان پُرکبر و گروناکین ہبر کنت.

11 منی پدش گپتگ انت و ہمے اتون منا اَنگَرش کرتگ،

چیش پہ من دوتگ تان زمینا دئورن بدئینت.

12 آ شیرتے پیما انت کہ پہ شکارا شدیگ انت،

ورناین شیرتے پیما کہ کمینا نشتگ،

13 او ہداوند! جاہ جن، ایشانی دیم در آ و زمینا بجینش،

گون وتی زہما منا چہ بدکاران برکین.

14 ہداوند! منا چہ اے پیمین مردمانی دستا آرات کن،

چہ اے دنیائے مردمان کہ نسپیش تھنا ہمے دنیا انت و بس،

کہ لاپانش چہ وتی ہزانگا سیر کنئے،

چُگش باز بنت و

آیانی پَشت کپتگین چیر پہ چُکانش رسیت.

15 بلہ من پہ پھریزکاری تئیی دیم گندان،

آگاہ کہ بان، چہ تئیی گندگا سیر بان.

هُداوند منی تَلارِ اِنْت

په سازگر و وش آوازانی سالارا. هُداوندئے هزمتکار داوودئے زبور. داوودا اے زبور هما وهدا په هُداوندا پر بست که هُداوندا چه سَجْهین دژمنان و چه شاوولئے دستا رَکینت. داوودا چُش گوشت:

18 او هُداوند، او منی زور و واک! ترا باز دؤست داران.

هُداوند منی تَلارِ اِنْت، منی کلات و منی رَکینوک اِنْت،

منی هُدا منی تَلارِ اِنْت و هماییے پُشتا باهؤت و مِیَاز بان.

آ منی اِسپر اِنْت، منی زوراکین رَکینوک* و منی سنگر.

³ هُداوندا که ستا و سنائے لاهک اِنْت تتوار کنان و

چه وتی دژمنان رکان.

⁴ مرکئے ساد و بندان منا پتاتگآت و

تباھی و زئوالیئے هار و هیرۆیان منا تُرسینتگآت.

⁵ مُردگانی جهائے ساد و بندان پتاتگانان و

گۆن مرکئے داما، دیم په دیم اتان.

⁶ وتی پریشانیانی تها هُداوندن تتوار جت و

کُمک لوئگئے پریاتن وتی هُدائے گورا بُرز کرت.

آییا چه وتی پرستشگاها منی تتوار اِشکت و

منی کُمک لوئگئے پریات آییئے گوشان رست.

⁷ نون زمین چنڈت و جُعب و جوشا لَگت،

کوهانی بینه و بُنیات هم لرزنتت،

چیا که آ هژم گپتگآت.

⁸ چه آییئے پوزنا دوت در آتک و

سؤزناکین آسے چه دپا،

تپتگین آنگر زبائک جنگا اتنت.

⁹ آسمانی ایر آورت و جَهل آتک،

سیاهین جمبر آییئے پادانی چیرا ات.

¹⁰ کُروییئے* بانژلانی سرا نشتگآت و

گواتئے بانژلانی سرا بال ات.

¹¹ تهارۆکی وتی پؤشاکي کرت و

جمبرانی گُبار و سیاهین هئوری وتی چاگردئے کاپار کرتنت.

¹² رُزن و دُربشناکی چه آییا دیمَا ات و جمبر چست بئیکا اتنت،

¹⁶ هما که گیابانا وتی مهلوکی رهشؤنی دات،
مهري اَبدمان اِنْت.

¹⁷ هما که مزنین بادشاهی جنتت،

مهري اَبدمان اِنْت.

¹⁸ زؤراورین بادشاهی کُشتنت،

مهري اَبدمان اِنْت.

¹⁹ آموریانی بادشاه سیهؤنی جت،

مهري اَبدمان اِنْت.

²⁰ باشائے بادشاه اِوگی کُشت،

مهري اَبدمان اِنْت.

²¹ اِشانی زمینی میراسے کُرتنت،

مهري اَبدمان اِنْت،

²² میراسے په وتی هزمتکارین اِسرایيلا،

مهري اَبدمان اِنْت.

²³ هما که مارا مئے کَمَشَرِیَیان یاتی کرت،

مهري اَبدمان اِنْت.

²⁴ مارا چه دژمنان آزاتی کرت،

مهري اَبدمان اِنْت.

²⁵ هما که سَجْهین سَهَداران رۆزیگ دنت،

مهري اَبدمان اِنْت.

²⁶ بُرزین اُرشئے هُدائے شُگرا بگریت

که مهري اَبدمان اِنْت.

هداوندئے سئوتان چۆن جت کنین؟

137 باپلئے کئورانی کُشا،

ما نشت و گریت،

وهدے ما سَهیون یات کُرت.

² ما درچکانی سرا

وتی سرۆز و چَنگ دُرتکننت،

³ که مئے بندیک کئۆکان مارا گوشت: ”سئوت بجنیت،“

که مئے آزار دئییۆکان چه ما شادهیئے سئوت لؤیت.

هُداوندئے مہر ابدمان اِنْت

136

هُداوندئے شُگرا بگریت کہ نیک اِنْت و مہری ابدمان.

² ہُدایانی ہُدائے شُگرا بگریت

کہ مہری ابدمان اِنْت.

³ ہُداوندانی ہُداوندئے شُگرا بگریت

کہ مہری ابدمان اِنْت.

⁴ ہما یکنیئے شگرا بگریت کہ مزینن مؤجزہ کنت،

مہری ابدمان اِنْت.

⁵ ہما کہ چہ وتی داناییا آسمانی اَدّ کرتگ اِنْت،

مہری ابدمان اِنْت.

⁶ ہما کہ زمینی اپانی سرا چیر گیتکگ،

مہری ابدمان اِنْت.

⁷ ہما کہ مزینن نوری اَدّ کرتگ اِنْت،

مہری ابدمان اِنْت.

⁸ رُچی اَدّ کرت کہ رُچا ہاکمی بکنت،

مہری ابدمان اِنْت.

⁹ ماہ و اِستاری سازنت کہ شپا ہاکمی بکنت،

مہری ابدمان اِنْت.

¹⁰ ہما کہ مسرئے ائولی چُکی جنتت،

مہری ابدمان اِنْت و

¹¹ اِسرائیلی چہ آیانی نیاما در کُرت،

مہری ابدمان اِنْت.

¹² گُون پُرزورین باسک و شہارتگین دستے،

مہری ابدمان اِنْت.

¹³ ہما کہ شُہرزی دو کپ کرت،

مہری ابدمان اِنْت،

¹⁴ و اِسرائیلی چہ اِشیتے تھا گوازبنت،

مہری ابدمان اِنْت،

¹⁵ بلہ پُرئونی گُون لشکرا شُہرزا بکینت،

مہری ابدمان اِنْت.

تپتگین سِنگ و آچشین اَنگر در کپنتت.

¹³ ہُداوندا چہ آسمانا گُردت و

بُرزین اَرشئے ہُدا چہ تپتگین سِنگ و آچشین اَنگران وتی تتوار سر دات.

¹⁴ آییا وتی تیر شانتنت و دژمن شنگ و شانگ کرتنت،

گُرُکی دئور دات و سرگردانی کرتنت.

¹⁵ دریائے اَپراہ گِندگ بوتنت و

دنیائے بُنیات پَدَر،

چہ تئیی نہر و ہکلان

چہ تئیی پُوزئے ترندین گواتا، او ہُداوندا!

¹⁶ آییا چہ بُزادا دست شہارت و منا گپتی،

چہ زیادہین آپا منا در آورتی و

¹⁷ چہ زُوراوَرین دژمنا رَکینت،

چہ آیان کہ نپرئش منی سرا پرُشتگ اَت،

چیا کہ چہ من زُورا کتر اتنت.

¹⁸ سَکی و سُوریانی رُچا، منی دِیما در اَتکنت،

بلہ ہُداوند منی پُشت و پناہ اَت.

¹⁹ آییا منا پُراہ و ایمنین جاگھے آورت و

منا رَکینتی، چیا کہ چہ من باز وش و رزا اَت.

²⁰ ہُداوندا پہ منی پھرئیزکاریا گُون من نیکی کرتگ،

منی دستانی پاکیتے مَز بکشاتگ،

²¹ چیا کہ من ہُداوندئے راہ یلہ ندادتگ و

چہ ہُدا یا دِیم پہ بدیا نشتگان.

²² آییئے پرمان مُدام منی چمانی دِیما بوتگ اِنْت و

آییئے هُکم چہ وت دور نداشتگ اِنْت.

²³ آییئے دِیما تمان و بے ائیب بوتگان و

وتا چہ گناہا دور داشتگ.

²⁴ ہُداوندا منی پھرئیزکاریانی مَز داتگ،

آییا منی دستانی پاکی دیستگ.

²⁵ تتو گُون وپاداران وپادار ائے و

گُون تچکینان تچک.

²⁶ گُون پاکینان پاک ائے و

بلہ گُون ریک کاران چالاک.

²⁷ چیا کہ تتو بیکبران رَکینتے،

بلہ پُرکبر و گُروناکان چم جھل کنتے.

²⁸ او ہُداوندین ہُدا! تتو منی چراگا رُزناگ کنتے.

ہما انت کہ منی تہاروکیان روْشن کنت۔
 29 گون تیبی مدتا لشکر تھے سرا اُش و ہملہ بران و
 گون ہدائے کما انت کہ چہ برزین دیوالان کپ کنان۔

30 ہوا! ہدائے راہ تمان و کاملین راہے،
 ہدائے ہبر بے ائیب انت،
 پہ ہرکسا کہ آبیئے گورا پناہ زوریت، اسپرے۔
 31 ہداوندا آبیئد، کتے ہدا انت و
 ہدایا آبیئد، کتے تلار؟
 32 اے ہدا انت کہ منا زور و واک دنت و
 منی راہا تمان و بے ائیب کنت۔
 33 منی پادان آسکانی * پیما تیز کنت و
 منا برزبانی اؤشتگا لاکھی دنت۔
 34 منی دستان پہ چنگا آمودگ کنت،
 تان باسکن برنجین کمانا بلینیت و چوٹ بکنت۔
 35 تتو وتی سوین بیگے اسپرا منا بکشے و
 راستین دستت منی پُشت و پناہ انت،
 تیبی نردلی و بیکبری منا مزنی دنت۔
 36 تتو منی پادانی چیرے راہا پراہ کتے
 تانکہ پادن ملرنت۔
 37 دژمنانی رندا کپان و
 منی دست پہ آیان رسیت،
 تان ہلاک مینت، پر نتران۔
 38 انچش زمینا جان کہ پاد آگتے مؤہ و اکش مینت،
 منی پادانی چیرا کینت۔
 39 تتو پہ چنگا منا زور و واک بکشے و
 دژمنان منی پادانی چیرا دور دئیے۔
 40 منی پادان دژمنانی گردتے سرا ایز کتے و
 من وتی دژمنان گار و گمسار کنان۔
 41 پہ کما پریات کنت بلہ رکنوکے نیست،
 چہ ہداوندا کما لوئنت، بلہ پستو دنت۔
 42 من آیان ہاک کنان و گواتا دئیان،
 دمک و کوچہانی گلے پیما چندان۔
 43 تتو منا چہ مردمانی چنگ و چوپان رکنیتے و
 کثومانی سردار کتے،

8 ہمایا مسرے اتولی چک جنتت،
 مردمانی اتولی چک و دلوتانی ہم۔
 9 او مسر! تیبی نیاما وتی نشانی و مؤجھی رٹوان دانتت،
 پرتون و آبیئے سجھین ہرمتکارانی ہلاپا۔
 10 بازین کتومے جتی و
 آبانی پرواکین بادشاہی کشتنت،
 11 اموریانی بادشاہ سیہون،
 باشائے بادشاہ اؤگ و
 کنہائے سجھین بادشاہ و
 12 آبانی سردگاری میراسے کرتنت
 میراسے پہ وتی مہلوکا، پہ اسرائیلا۔

13 او ہداوندا! تیبی نام تان ابد مانیت و
 تتو نسلانی نسل یات کنگ بے، او ہداوندا!
 14 چتا کہ ہداوند وتی مہلوکتے دادرسیا کنت و
 پہ وتی ہرمتکاران رہم کنت۔

15 کثومانی ”ہدا“ تلاہ و نگرہ انت،
 انسانے دستتے جوڑ کرتگین بت۔
 16 دیش پر بلہ ہبر کرت نکنتت،
 چیش پر بلہ دیست نکنتت،
 17 گوشیش پر بلہ اشکت نکنتت
 و دپا ساہش مان نیست۔
 18 ہرکس کہ اشان جوڑ کنت، ہمشانی پیما بیت و
 ہرکس کہ اسانی سرا تتوکل کنت ہم انچش بیت۔

19 او اسرائیلیان! ہداوندا بنانینیت۔
 او ہارونے لوگ! ہداوندا بنانینیت۔
 20 او لیبوئے لوگ! ہداوندا بنانینیت۔
 او ہداترسان! ہداوندا بنانینیت۔
 21 چہ سہیونا ہداوندا بنانینیت،
 ہما کہ اورشلیما جہمند انت۔
 ہداوندا بنانینیت، ہلیلویا۔

زند، تان آبد.

هما مردم منی هزمتا کننت که منیش پجَاهَ نثیاران.
44 تان منی تئوارا ایشکننت، پرمانَ برنت،
دَرآمد منی دَیما وتی سرا جَهَل کننت.
45 آ دِلثَرگَ بنت،
لرزان و دُرهان چه وتی کلالتانَ تچنت.

46 هُداوند زندگِ اِنْت. په منی تَلارینَ هُدايا نازینک.
منی رَکینۆکینَ هُدايا شان و شئوکت بات.
47 هُدا اِنْت که منی بئرا گپیٹ،
کئوم و راجان منی چیردستیا نادینیت و
48 منا چه دژمنانَ رَکینیت.
هئو! تئو منی دژمنانی دَیما منا سرپرازَ کنئے و
چه زالمینَ مردمانَ چُئینئے.
49 او هُداوند! پمیشکا ترا کئومانی نیاما ستا کنان و
تئییِ ناما نازینان.
50 آ وتی بادشاهَا مزین سۆب و پیروزی بکشیت و
وتی رۆگن پر مُشتگینا* مِهَر کنت،
بزان داوود و آییئے نسل و پدريچا تان آبد.

هُداوندئے شَریتِ تمان و بے ائیبِ اِنْت

په سازگر و وش آوازانى سالارا. داوودئے زبور.

19 آسمان هُداوندئے شان و مزینا پدَر کنت،
بُرزینَ ارش آییئے دستئے کاران.
2 اے رۆچ په آ رۆچا هبر رثوانَ کنت و
اے شپ په آ شپا زانت و هکمت درشانَ کنت،
3 نه هبرے و نه گالے،
آیانی تئوار ایشکنگ نبیت.
4 پدا هم آوازش سَرجمینَ زمینا شنگ و تالانَ بیت و
هبرش تان جهائے گُدی مرز و سیمسرانَ رسنت.
په رۆچا، هُدايا آسمانا تمبوع بستگ،
5 رۆچ سالونکیتئے پئیما چه وتی کَلهیندا* دَر کئیت و
چۆ که پهلوانے شادان مئیدانَ کنت.

هُداوندا بنازینیت

دیم په اورشلیمَا بَرزاد رثوگئے سئوتے.

134 جی هئو، هُداوندا بنازینیت، او هُداوندئے سَجھینَ هزمتکاران
که شپان هُداوندئے لؤگا آییئے هزمتا کنگا اِنْت!
2 دستان پاکینَ جاگھئے نیمگا چست کئیت و
هُداوندا بنازینیت.

3 هُداوند چه سَهیونا شمارا برکت بدئیات،
هما که زمین و آسمانے اُد کئوک اِنْت.

هُداوندئے ناما بنازینیت

135 هُداوندا بنازینیت، هَلیلویا.
هُداوندئے ناما بنازینیت،
او هُداوندئے هزمتکاران، هُداوندا بنازینیت،
2 شما سَجھینَ که هُداوندئے لؤگا هزمت کئیت،
مئے هُدائے لؤگئے پیشگاها.
3 هُداوندا بنازینیت چیا که هُداوند نیک اِنْت،
په سئوت آییئے ناما بنازینیت که دلکش اِنْت.
4 چیا که هُداوندا آکوب په وت گچینَ کرتگ،
اسرائیل، که په آییَا گنجے ببیت.

5 مَن زاتان که هُداوند مزن اِنْت،
که مئے هُداوند چه سَجھینَ هُدايان مستر اِنْت.
6 هرچے که هُداوند آسمانان و زمینا،
دریایان و دریایانی سَجھینَ جُهلانکیان کنگ بلوئیت، کنت.
7 چه زمینئے گُدی هُد و سیمسران جمبران چست کنت،
گرۆکان گون هئوران رثوانَ دنت و
چه وتی امباران گواتا دُنَّا کاریت.

6 چه آسمانے یک گورنا در کثیت و
تان آ دگه گورا چهز وارت،
هچ چیرے چه آبیے هرم و گرمیا چیر نه انت.

7 هداوندے شریتمان و بے ائیب انت و
جسم و جانا بوذ کاریت.
هداوندے هکم پراھتبار انت و
کمزانتان دانا و اکلمند کنت.
8 هداوندے رهبند راست انت و
دلا شادان کنت.
هداوندے پرمان پاک انت و
چمان روناگ کنت.
9 هداوندے ترس پاک انت و
تان آبد پایدار.
هداوندے پرمان برهک انت و
سرحمیا آدل.

10 چه تلاها دلکستر، تنتنا چه آسیلین زر هم،
چه شهدا شیرکنتر، تنتنا چه بینگے گدامے هر ترمپا و شتر.
11 تئیی هزمتکارا چه آیان ڈاه و هشداز رسیت و
گون آیبانی دارگا مزین مڑے.

12 کئے انت آ که وتی زدیان بزانت و سرپد بیبت؟
منا چه وتی نزانگین گناهان پاک و سلّه کن.
13 وتی هزمتکارا چه گروناک و پُرکیرین کار و کردان بدار،
مئیل که منی سرا بالادست ببنت.
هما وهدا تمان و بے ائیب بان و
چه هر مزین گناها پاک.

14 او هداوندا منی دپے هبر و دلے پگر و هئیل
تئیی دلا ببندانت،
تتو که منی تلار و پُشت و پناه ائے.

کتولے کرتی و چه وتی زبانا نبجیت، که:
"من چه تئیی اؤبادگان یکے
تئیی بادشاهی تهتا نادپان.

12 اگن تئیی چُک، منی آهد و کرارے سرا بوشتنت و
منی هما رهبندانی زندگیریا بکننت که منش سوچ دئیان،
گزا تئیی اؤبادگ، تئیی بادشاهی تهتا نندنت، تان آبد."

13 چیا که هداوندا سهیون در چتگ و
په وتی منندجاها دؤستی بوتگ، گوشتگی:
14 "اے منی آرامجاه انت، تان آبد.

من همیدا وتی بادشاهی تهتا نندان
چیا که دؤستن بیت.
15 من اشیا برکت دئیان و آباء کنان
یشیے گریبان لاپ سیز کنان.

16 من ایشیے دینی پیشوایان رگگے پوشاکا گورا دئیان و
یشیے وپادارین مردم په شادهی کوکار کنت.
17 من ادا په داوودا کائے * روڈپان و
په وتی "روگن پر مُشتگینا" چراگے روک کنان.
18 ایشیے دژمنان، شرمساریے پوشاکا گورا دئیان و
یشیے سر گون دُرشوکیان تاجیا بُرز بیت."

تپاکی وش و دلکش انت

دیم په اورشلیما برزاد روگے سئوتے. داوودتے زبور.

133 چؤن وش و دلکش انت

که هداے مردم په تپاکی هور ببندنت.
2 پوره گرانبهاین ئیلے که سرا چرپ کرتگ و
ریشان ایر رچان انت،
هارونے ریشان و
جهلاد تان کباهے جیگا.
3 چؤ که هرمونے * نودان
که سهیونے کوهانی سرا شزنت.
چیا که اؤدا هداوندا وتی برکنته پرمان داتگ،

2 من وتا چپ و آرام کرتگ

چه شیرا سستگین نُنکئیے پیما
کہ ماتے کُنا انت.

هتو، منی ارواہ چه شیرا سستگین نُنکئیے پیما آرام گپتگ.

3 او اسرائیل! اُمیتا پہ هُداوندا بدار،

اتون و تان اُبد.

هُداوندا سَھیون گچین کرتگ

دیم پہ اورشلیما برزاد رتوگتے سوتے.

132 او هُداوندا! داوودا یات کن و آبیے سَکی و سوریان.

2 گون هُداوندا سٹوگندے وارتی و

گون آکوئے زورمندین هُدا یا کتولی کرت و گوشتی:

5-3 "تانکه پہ وتی هُداوند،

پہ آکوئے زورمندین هُدا یا لوگے اڈ مکنان،

وتی چندے لوگا نرئوان،

وتا آرام کنگا نیلان،

چمان نرئ نیاران،

میچاچان دُگگا* نیلان."

6 بچار، ما اپراتهے شہرا اهد و کرارے پیتیے زگر ایشکت و

جاہارے سرڈگارا در گیتیک.

7 "بیایت آبیے لوگا رتوین و

آبیے پادانی پدگتے دیم سجدہ کنین و گوشین:

8 'هُداوند! جاہ جن و وتی آسودگیے جاگھا بیا

گون وتی زورے اهد و کرارے پیتیا.

9 تھی دینی پینشویان پهریزکاریے پوشاک گورا بات و

تھی وپادارین هزمتکار شادھیے کوکار بکانتنت."

10 پہ وتی هزمتکار داوودا بچار

وتی "رؤگن پر مُشتگینا* دئور مدئے.

11 هُداوندا گون داوودا سٹوگندے وارت،

او هُداوندا! بادشاها سوب و پیروزی بدئے

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودتے زبور.

20 هُداوند ترا سگی و سوریانی رچا پستو بدئیات،
آکوئے هُدائے نام ترا نگهپان بات.

2 چه وتی پاکین جاگھا پہ تتو کُمک برسینات و

چه سَھیونا ترا مدت کنات.

3 تھی سَجھین کُربانیکان وتی یاتا بدارات،

تھی سَچگی کُربانیکانی مَنوک بات. اؤشت...

4 تھی دلے واهگان برجاه دارات و

تھی سَجھین شغوربندیان کامیاب کنات.

5 تھی سوب و پیروزی گون شادمانی کوکار بکنین و

وتی بشیرکا* تھی نامے سرا برزاد بچندینین.

هُداوند تھی سَجھین دُزندیان پوره و سرجم بکنات.

6 نون زانشن کہ هُداوند وتی رؤگن پر مُشتگینا* رکنیت و

چه وتی پاکین آسمانا آبیَا پستو دنت،

گون وتی راستین دستے رکنیکین واک و تاگتا.

7 لهتین وتی اسپ و آزابہانی* سرا پهر کننت،

بله ما وتی هُداوندین هُدائے نامے سرا پهر کنین.

8 آسرین پرؤش بنت و کپنت،

بله ما پاد کاین و مَهر اؤشتین.

9 او هُداوند! بادشاها سوب و پیروزی بدئے.

توار کہ کنین، مے پستوا بدئے.

هُدائے داتگین سوبے شگريا

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودتے زبور.

21 او هُداوند! بادشاہ چه تھی زورا شادمانی کنت و
چه تھی رکنیکا انت کہ اینچک گل و بال انت.

هُداوندئے وِدارا آن

دیم پہ اورشلیما برزاد رٹوگئے سٹوتے .

130 من چہ جُهلانکیان ترا تتواز کنان، او هُداوند!
هُداوند! منی تتوارا گوش دار،
منی پریات و زاریان دلگوش کناتے .

3 او هُداوند! اگن تتو گناہان حساب بکنئے،
گزا کئے پِشت کپیٹ، او هُداوند؟
4 بلہ تتو بکشندہ ائے
تانکہ تئیی تُرس مئے دلا بیٹ .
5 من پہ هُداوند ودارَ کنان،
منی سَجھین دل و جان ودارَ کنت و
منی اُمیت گون هُدائے ہیرا اِنٹ .
6 پہ هُداوند ودارَ کنان
چہ ہما نگہپانان گیشتر کہ سُهہئے ودارا اُنٹ،
هئو، چہ ہما نگہپانان گیشتر کہ سُهہئے ودارا اُنٹ .
7 او اسرائیل! اُمیتا پہ هُداوند ابدار،
کہ مہر گون هُدايا اِنٹ و
کاملین رَکینگ ہمایئے دستا اِنٹ .
8 آوت اسرائیلا مۆکیت
چہ آیانی سَجھین گناہان .

نُکئیے پئیما آرام گپتگان

دیم پہ اورشلیما برزاد رٹوگئے سٹوتے . داوودتے زبور .

131 او هُداوند! منی دل گروناک نہ اِنٹ و
نہ کہ منی چم پُرکبر اُنٹ .
گون مزین کاران دلگوش نبان و
نہ گون آ کاران کہ پہ منی دلا باکمال اُنٹ .

2 تتو آئیے دلئے مراد بکشاتگ اُنٹ و
آئیے لُثنانی واہگت چہ آیا دور نداشتگ اُنٹ . اؤشت ...
3 چیا کہ گون بازین برکنانی دئیگا پہ آئیے وش اُنکا در آتکگئے و
تاجے چہ آسپلین تلاہا سرا دات .
4 آیا چہ تتو زند لوٹت و تتو بکشات،
رؤچانی دُراجی، ابد تان ابد .
5 چہ تئیی بکشاتگین کامرانیان، آئیے شان و مڑاہ مزن اِنٹ،
آیارا شوکت و مزنی داتگ .
6 پہ راستی ابدمانین برکت بکشاتگ و
وتی بگلا گل و شادانِت کرتگ .
7 چیا کہ بادشاہ هُداوندئے سرا تتوکل کنت و
بُرزین اُرشے هُداوندئے مہرا نلریت .
8 تئیی دست، سَجھین دژمنان در گیحیت،
تئیی راستین دست پہ آیان کہ چہ تتو نہرٹ کنت رسیت .
9 آ وهدی کہ زاهر بے
آیان پُرچشین ترونیے پئیما کنئے .
هُداوند وتی هؤمئے تھا آیان ایزر بارت و
آئیے آچش آیان وارت .
10 آیانی پدریچا چہ زمینا گار و بیگواہ کنئے،
چُک و نبیرگانش چہ مردمانی نیاما .
11 هرچنت کہ تئیی هلاپا پلینتین شعوریندی بکننت و
بدین رپک و پندل بسازنت بلہ سزین نبت،
12 چیا کہ تتو آیان تاجینئے،
وهدے کہ وتی کمانا دیم پہ آیان ترینئے .
13 او هُداوند! گون وتی زور و توانا اُنچش مزن شان باتے .
تئیی واک و کدرتا ستا کتین و نازینین .

تتو چیا منا تھنا اِشت؟

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا . داوودتے زبور . ”سَہرگاہی آسکتے“ ترزئے سرا .

22 او منی هُدا، او منی هُدا! تتو چیا منا تھنا اِشت؟
پہ جے چہ منی رَکینگا دور ائے،
چہ منی آہ و پریاتان سک جتا ائے .
2 او منی هُدا! سَجھین رُچا پریات کنان و تتو پَسسُوے ندئیے،

چو زئیتونئے نہالا بنت.
4 ھئو، ھما مردم کہ ہداوندئے تُرس آییئے دلا اِنْت
ھمے ڈُولا بَہتاوَر بیت.

5 ھداوند چہ سَہیونا ترا برکت بدئیات،
اورشَلیمئے آبادیا بگندائتے،
وتی زَندئے سَجھین رُوچان.
6 وتی چُکانی چُکان بگندائتے،
إسرائیل ایمن و سلامت بات.

منا آزارِش داتگ

دیم پہ اورشَلیمَا بَرزاد رُئوگئے سئوتے.

129 ”ایان منا چہ ورناییا سَک باز آزار داتگ،“

إسرائیل بگوشات:

2 ”منا چہ ورناییا سَک باز آزارِش داتگ

بلہ منا چیردستِش کُرت نکرتگ.

3 ننگار کنوکان منی سَرن ننگار کرتگ و

پل * ذراج کرتگ آنت.

4 بلہ ھداوند آدل اِنْت،

بدکارانی زمزیلی سیستمت و منا آزاتی کرت.“

5 ھما کہ چہ سَہیونا نپرٹ کننت،

شرمسار بات و پُشتا بکنزانتت.

6 چو بانانی سرئے کاھا باتنت

کہ چہ رُدگا پیئسر ھُشک بیت،

7 کہ رُئوگئے پنچگئے پُری نیبت،

چنوکئے بگلا پُر نکنت.

8 رَھگوزے ھم پہ آیان نیک دوا مکنات و مگوشات:

”ھداوند شُمارا برکت بدئیات،

ما ھداوندئے ناما شُمارا برکت دئیین.“

سَجھین شپا ھم، بلہ آرام نگران.

3 اَنگت ھم تئو پاک و پلگار ائے،

بنی إسرائیل ترا نازنیت کہ تئو پہ بادشاہی نِشتگئے.

4 مئے پتان تئیی سرا تئوکل کرت،

تئیی سرا تئوکلش کرت و تئو رَکِننتت.

5 تئیی درگاھا پریاتش کرت و رَکنتت،

تئیی سرا تئوکلش کرت و پَشل و شرمندگ نبوتنت.

6 زانا، من انسانے نہ آن، کرمے آن؟

مردمانی دیمَا سُبک آن و کئومئے چما بے اِزت.

7 ھرکس کہ منا گندیت کلاگ و ریشکند کنت.

دپا چوٹ کنتت، سرا سَرننت و گوشتت:

8 ”اَنگت وتی اؤست و اُمیتا پہ ھدایا بند،

پَل آ ترا بَرکِنیت،

بَرکِنیت اگن ترا دؤسَت داریت.“

9 بلہ تئو منا چہ ماتئے لاپا در آورت و

ماتئے سینگا آسودگی دات.

10 چہ پیدایشا تئیی بَدَا دئور دئیگ بوتان،

چہ ماتئے لاپا منی ھدا بوتگئے.

11 چہ من دور مبیء،

چپا کہ سَکی و سؤری نَزیک اِنْت و

کسے پہ کُمکا نیست.

12 بازین نَرین گوکیا منی چپ و چاگرد گپتگ،

باشائے سرڈگارئے زؤراورین گوکان منا اَنگَر کرتگ،

13 وتی پُراھین دپش پہ من پُرتگ،

گُرُوک و دِرُوکین شیرانی پیئما.

14 چو کہ آپا رینچگ و تالان بوتگان

سَجھین ھُدُن چہ بندان در اَنگگ آنت.

دُلن چو کہ موما آپ اِنْت و سینگا سؤچیت.

15 زؤر و تاکئن کوزگی چُنڈے کہ ھُشک بوتگ و

زبائُن نُکا لَچتگ،

منا مرکئے ھاکا واپینتگت.

16 کُچکان منی چپ و چاگرد گپتگ،

شِر و بدکارانی رُمبا اَنگَر آن،

منی دست و پادش تُنگ تُنگ کرتگ آنت،

17 وتی سَجھین ھَدَان شمار کرت کنان.

آیان وتی تیلگ پہ من سک کرتگ آنت،
 18 منی پُجان وتی نیاما بهر کننت و
 جامگئے سرا پال* جننت.

اگن ہداوند لوگا مبندیت...

دیم پہ اورشلیما برزاد رٹوگئے سوتے. سلٹیمانٹے زبور.

19 بلہ تنو، او ہداوند! دور مئے.

او منی زور و تنوکل! پہ منی کُما اِشتاپ کن.

20 منی ارواھا چہ زہم و شمشیرا برکین و

منی زندگیا چہ کُجکانی زلم و زوراکیا.

21 منا چہ شیر و مزارنی دپا نجات بدے،

کہ تنو منا چہ وھشیتین کایبگرانی* کانٹان رکننتگ.

22 تئی ناما پہ وتی براتان جار جنان و

مُجیے نیاما ترا نازنجان.

23 شما، او ہداؤرسان! آیی بنازیننت.

او آکوئے سجھین چک و اوپادگان! آیی اِزت و شان بدئیت.

او اسرائیلئے پدیرچان! آییے ہیبتنا بچاریت.

24 چیا کہ آیی چہ ستم دیستگینئے بزگیا پشت نکرگ و

دیمی چہ آیی نترنتگ.

پریاتی کہ کرتگ آیی اِشکنگ آنت.

25 مزین دیوانا منی ستا و سنا پہ تنو اِنت،

وتی کٹولان ہمایانی دیم سرجم کنان کہ ہداؤرس آنت.

26 بیبکر و دریش وراک ورنٹ و سیر بنت و

آ کہ ہدایا شوہاز کننت آیی نازیننت.

شمئے دل تان ابد زندگ بات.

27 زمینئے چارین کُند آیی یات کننت و

دیم پہ ہداوند پرتنت،

سجھین کٹومانی ہاندان و کُمن آییے بارگاھا سرا جھل کننت.

28 چیا کہ بادشاھی ہداوندٹیگ اِنت و

ہما اِنت کہ کٹومانی سرا ہاکمی کننت.

29 زمینئے سجھین زوراور وراک ورنٹ و آییے دیم کپنت،

ہاکیین انسان کونڈان کپنت،

ہما کہ وتا، وت زندگ داشت نکنت.

30 آیوکنین نسل آییے ہزمتا بنت،

دیمی پدیرچ ہداوندئے بارٹا سہیگ کنگ بنت و

31 پہ آیان کہ انگت و دی نبوتگ آنت

127 اگن ہداوند لوگا مبندیت،

بانبندانی زہمت بیکار اِنت.

اگن ہداوند، شہرئے نگہپانیا مکنت،

نگہپانانی نگہپانی بیکار اِنت.

2 تئی، شہبا ماہلہ پاد آیگ و

شپا تان دیرا آگہ بیگ بیکار اِنت.

زہمت کشئے کہ ترا پہ ورگا نان برسیت،

آ کہ ہدایا دؤست آنت، اگن واب بینت ہم

ہدا اے چیزان آیان دنت.

3 چک چہ ہداوندئے نیمگا میراس آنت و

پدیرچ چہ ہمایئے نیمگا مڑ.

4 ورناییا اورتگین مردین چک

انچش آنت کہ جنکولئے دستا تیر.

5 بہتاور ہما مرد اِنت کہ تیردانی چہ چکا پرت اِنت.

وہدے چشین مردے شہرئے دروازگا کون دؤمنا دیم پہ دیم بیت

ہچبر پشل و شرمندگ نیبت.

ہداؤرسیئے بہتاوری

دیم پہ اورشلیما برزاد رٹوگئے سوتے.

128 بہتاور ہما اِنت کہ ہداوندئے تُرسی دلا اِنت و

آییے پرمانبرداریا گام جننت.

2 تنو وتی زہمتے بر و سمرا ورئے و

بہتاور و وشہال بے.

3 تئی جن تئی لوگئے تھا

چو بر آورین انگورا بیت،

تئی چک تئی پرزؤنگئے چپ و چاگردا

اٲون و تان اُبد.

³ بدکارین بادشاہیئے اُسا پھریکارانی میراسئے سرا ھُکمرانِ نبیت کہ پھریکار وتی دستا پہ بدکاری سیل مکننت.

⁴ او ھُداوند! پہ نیکدلان نیکی کن

پہ ھمایان کہ دلش راست و تچک اُنت.

⁵ بلہ ھما مردم کہ چپ و چوئین راھانِ رٹونت،

ھُداوند آیان گون بدکاران یکجاء گَلینیت.

اِسراییل ائمن و سلامت بات.

مئے وشبھتیا پدا بیار

دیم پہ اورشلیم بربزاد رٹوگئے سٹوتے.

126

وھدے ھُداوندا سہیونئے وشبھتی

پر تَرینت و اُورت

ما پورہ واب گندگا اتین.

² مئے دپ چہ کندگا پُر اُت،

زبان چہ شادھیئے سٹوتا.

اُھدا کٹومانی نیاما گوشگ بوت:

”ھُداوندا پہ اِشان مزین کار کرتگ.“

³ ھٹو، ھُداوندا پہ ما مزین کار کرت،

ما گل اُتین.

⁴ او ھُداوند! مئے وشبھتیا پدا بیار،

انچو کہ کتور نیگیوئے* گیابانا آبادی کاریت.

⁵ ھما کہ اُرس ریچانا کشت و کشار کنت،

پہ شادھی کوکار کنانا رُنت.

⁶ ھما کہ گریوانا در کبیت و تھمان پہ کَشگا بارت،

پہ شادھی کوکار کنانا واتر کنت* و

وتی لوٹکان* کاریت.

آییئے اُدل و اِنساپا جارِ جننت.

گوشنت: ”آ ھما اُت کہ اے کاری کرت.“

ھُداوند منی شپانک اِنت

داوودئے زبور.

23

ھُداوند منی شپانک اِنت،

² ھچ چیرئے مھتاج نبان.

² منا سرسبزین چراگاھانِ واپینیت و

پہ آرامین آبان سر کنت.

³ منی ارواھا تازگ کنت و

پہ وتی نامیگی پھریکاریئے راھان منا دینما بارت.

⁴ اگن چہ مرکئے تھارتین شپ و دَرگان ھم بگوزان

چہ ھچ بیم و بلاھا نترسان،

چیا کہ تٹو گون من گون ائے،

تئی لئ و اُسا منا تسلَا بکشیت.

⁵ دژمنانی چمانی دینما پرزونگے پہ من پچ کنتے،

پہ شَرپ دئیگا منی سرگا ٹیل جنئے و

منی جاما مُدام پُر کنان ائے.

⁶ اُلما، مھر و نیکی زندئے سجھین رُچان منی پد و رندا اُنت و

ھُداوندئے کلانا جھمنند بان، تان اُبد.

مزن شانین بادشاہ

داوودئے زبور.

24

زمین و آییئے سجھین ھستی ھُداوندئیگ اُنت،

جھان و سجھین مھلوک.

² چیا کہ ھُداوندا آییئے بنیات مان دریایا نادینت و

آپانی سرا اوشتارینت.

³ کئے چہ ھُداوندئے کُھا بُزاد شت کنت؟

هُداوندے نام مئے مدّتِ اِنْت

دیم پہ اورشلیما برزاد رتوگئے سئوتے. داوودتے زبور.

124 ”اگن هُداوند گون ما گون مپوتین،“
اسرائیل بگوشات:

2 ”اگن هُداوند گون ما گون مپوتین
آ وهدا کہ مردمان مئے سرا اُرُش و همله کرت،
3 آیان مارا زندگا ایز برتگآت
وهده هؤمیش مئے سرا چست آت.
4 آ وهدا آیان مارا ایز برتگآت،
هار و توپانا مارا مان رُپتگآت،
5 مَسْتین آیان
مارا رُپان کرتگآت.“

6 هُداوندا ستا بات
کہ نه اِشتی ما اِشانی دنتانانی شکار ببین.
7 مئے زندی انچو رُکبنت کہ
بالی مُرگے چه شکاریئے داما،
دام دِرت و ما رکتین.

8 هُداوندے نام مئے مدّتِ اِنْت،
آسمان و زمینے جوڑ کنوکے نام.

هُداوندا وتی کئومئے چپ و چاگرد گپتگ

دیم پہ اورشلیما برزاد رتوگئے سئوتے.

125 آ کہ هُداوندے سرا تتوکل کنت
سہیونے کوهے پئیمَا اِنْت

کہ سُرینگ نبیت و تان اَبَد برجاة مانیت.
2 انچش کہ کوهان، اورشليم چپ و چاگرد کرتگ،
هُداوندا وتی کئومئے چپ و چاگرد گپتگ،

کئے آبیئے پاکین جاگها اؤشتات کنت؟

4 هما کہ دلی ساپ و دستی پاک اِنْت،
هما کہ وتی ارواها دیم پہ ناهودگیا نترنیت و
درؤگین سئوگند نئوارت.
5 آ چه هُداوندا برکت گپت و
چه وتی رُکبَنوکین هُدايا، اَدل و اِنساپ.
6 همے پئیمَا اِنْت، آ مردم کہ آکوبے هُدائے شوهازا اِنْت،
هما کہ پہ آبیئے دیمَا هُدوناک اِنْت. اؤشت...

7 او دروازگان! وتی سرا بُرز بدارت.
او کوهنن در و دپگان! وتا پہ شاهگانی پچ کنت،
تانکه مزنی و شانے بادشاه بگوزیت.
8 مزنی و شانے اے بادشاه کئے اِنْت؟
پرواک و زوراوتین هُداوند،
هُداوند کہ جنگا دلیر اِنْت.
9 او دروازگان! وتی سرا بُرز بدارت!
او کوهنن در و دپگان! وتا پہ شاهگانی پچ کنت،
تانکه مزنی و شانے بادشاه بگوزیت.
10 مزنی و شانے اے بادشاه کئے اِنْت؟
لشکرانی هُداوند
هما اِنْت مزنی و شانے بادشاه. اؤشت...

راها منا پيش بدار

داوودتے زبور.

25 او هُداوند! من پہ دل و جان دیم پہ تتو کایان.
او منی هُدا! تتبی سرا تتوکل کنان،

مئیل کہ پئشل و شرمندگ بیان و
دژمن منی سرا بالادست ببنت.
3 جی هئو! آ کہ تتبی سرا اؤست و امپت کنت،
هچیر سرجهل ببنت.
آ کہ بے سئوبا ببوپای کنت
سرجهل و شرمندگ بنت.
4 او هُداوند! راها منا پيش دار و

³ اورشليم انچش بندگان بوتگ

کہ شہر چہ ہر نیمگا گون وت چو تگردیا گویتگ.

⁴ ہمؤدا کہ کبیلہ رثوت، ہداوندئے کبیلہ

کہ ہداوندئے ناما بنازیننت

ہما اهد و کرارئے ہسابا کہ اسرائیلا دئیگ بوتگ.

⁵ اژدا دادرسیئے تہت برجاہ دارگ بوتگ آنت

داوودئے کھؤل و ہاندائے تہت.

⁶ پہ اورشليمئے ایمنیا دوا کنیت،

ہرکس کہ ترا، او اورشليم، دؤست داریت، آسودگ بات.

⁷ تئی شہرئے دیوالانی تہا سہل و ایمنی بات و

تئی کلانتان آسودگی.

⁸ وتی برات و سنگتانی ہاترا گوشان:

”ترا سہل و ایمنی سر بات.“

⁹ وتی ہداوندین ہدائے لوگئے ہاترا

تئی آباد بئیگئے لوئوک آن.

چمان دیم پہ تئو چست کنان

دیم پہ اورشلیما برزاد رتوگئے سئوتے.

123

وتی چمان دیم پہ تئو چست کنان،

تئو کہ ارشا، وتی بادشاہی تہتا نشتگئے.

² آنچؤ کہ گلامیئے چم وتی واجہئے دستا سک آنت و

مؤلدیئے چم وتی بانکا

مئے چم ہداوندین ہدایا سک آنت

کہ مئے سرا رهم بکننت.

³ مئے سرا رهم کن، او ہداوند!

رهم کن مئے سرا،

کہ ما سک باز بے اژتی سگتنگ،

⁴ آسودگین مردمانی ریشکنند و

پُرکیرانی کلاگ

مارا پہ سرجمیا رستگ.

وتی کشکا منا تالیم دئے.

⁵ دیم پہ وتی راستیا منا رهشؤن بئے و سبک بدئے،

چیا کہ تئو منی رکنؤکین ہدا ائے و

سجھین رؤچا تئی اینتزار و ودارا آن.

⁶ او ہداوند! وتی رهمت و مہرا یات کن،

چیا کہ آ چہ اژلا ہست آنت.

⁷ منی ورنایئے ناپرمانی و گناہان یات مکن،

وتی مہرئے کساسا منا یات کن

کہ تئو نیک ائے، او ہداوند!

⁸ ہداوند نیک و راست انت،

پمیشکا گنہکاران راہا سؤچ دنت.

⁹ بیکبر و دربیشین مردمان راستیئے راہا رهشؤنی دنت،

و وتی کشکا آیان پیش داریت.

¹⁰ ہما کہ ہداوندئے اهد و پیمانئے سرا اؤشتنت،

آییئے سجھین راہ پہ آیان چہ مہر و وپایا سرریچ آنت.

¹¹ او ہداوند! پہ وتی نامئیگی منی گناہ و مٹیاران بیکش،

چیا کہ مزن آنت.

¹² کئے انت ہما کہ پہ دل ہدائرس بییت؟

ہداوند آیی ہما راستین راہا سؤچ دنت کہ باید انت گچینی بکننت.

¹³ آ وتی رؤچان پہ سیبری و ہزگاری گوازیبیت و

آییئے چُگ و اژبادگ زمینئے میراس بروک بنت.

¹⁴ ہداوند وتی دلئے راز و رمان گون ہدائرسان درشان کنت،

وتی اهد و پیمانانا پہ آیان پجاریتیت.

¹⁵ منی چم مدام دیم پہ ہداوند آنت،

چیا کہ ہما انت کہ منی پادان چہ داما آرات کنت.

¹⁶ وتی دینما گون من بکن و منا رهمت بیکش،

چیا کہ من بیکس و ستم دیستگینے آن.

¹⁷ منی دلئے سکی و سؤری باز آنت،

منا چہ پریشانیا برکین.

¹⁸ منی رنج و سکیان بچار و

سجھین گناہان بیکش.

¹⁹ منی دژمنان بچار کہ چینچک باز آنت و

چہ من چؤن پہ کھر نپرت کنت.

هُداوند منی کُکمَّ کنوکِ انت

دیم پہ اورشلیما بُرزاد رُتوگئے سٹوتے.

121 چمان دیم پہ کڑھا چستِ کنان
منا کُکمَّ چه کجا رسیت؟

²منا کُکمَّ چه هُداوندا رسیت،
هما که آسمان و زمینی اڈُ کرتگانت.

³آنثیلیت که تئیی پاد بلکُشیت،
آ که تئیی نگهپانیا کنت و ابّ نکپیت.
⁴هئو، آ که اسرائیلے نگهپان انت
نشوپسیت و ابّ نکپیت.

⁵هُداوند وت تئیی نگهپان انت،
هُداوند تئیی راستین نیمگا ساھگ انت.
⁶رُچ، ترا رُچا آزارِ ندنت و
نه ماه، شپا.

⁷هُداوند ترا چه هر بدیا دورِ داریت،
تئیی زندئے نگهپان انت،
⁸هُداوند تئیی هر رُتوگ و آیکئے نگهپان انت
انُون و تان ابد.

هُداوندئے لُگا برئوین

دیم پہ اورشلیما برزاد رُتوگئے سٹوتے. داوودئے زبور.

122 آبان که گوشت:
”هُداوندئے لُگا برئوین“

من شادان بوتان.
²چون وُش، مئے پاد چه تئیی دروازگان پُترتگ و اؤشتاتگ انت،
او اورشلیم!

²⁰منی زندا بپهریز و برکین،

مئیل که شرمندگ بیان،

چیا که تئیی باھوٹ و مئیار آن.

²¹تچکی و راستی منی نگهپان بات،

چیا که منی اُمیت تئو ائے.

²²او هُدا! اسرائیلا چه سچھین سکئی و سؤریان برکین.

او هُداوند! وتی دستان بیگناھیئے تھا شوڈان

داوودئے زبور.

26 او هُداوند! گناھے بُھتامما چه منی سرا بنگلین،
چیا که وتی بیمئیارئے تھا گامُن جنگ و

بے لزرگے هُداوندئے سرا تئوکلُن کرتگ.

²هُداوند! منا بچگاس و آزمایش کن،

منی دل و هئیالا چه چکاسا بگوازین.

³چیا که تئیی مہر مدام منی چمانی دیم انت و

تئیی وپاداریئے ساھگا گامُ جنان.

⁴نه گون پرییکاران همدیوان بان و

نه دوئل و دوپؤستین مردمانی همراه.

⁵چه بدکارانی همراھیا نہرت کنان و

گون زدکاران همدیوان نبان.

⁶او هُداوند! وتی دستان بیگناھیئے تھا شوڈان و

تئیی کُربانجھئے سرا چہر و ران،

⁷تان وتی شُگرگزارئے تئوارا بُرز کنان و

تئیی سچھین اُجبین کارانی کسہا بیاران.

⁸او هُداوند! منا تئیی لُگ سک دؤست انت،

تئیی شان و شوکئئے جاگہ.

⁹منی ساھا گُنهکارانی هُزیرگا مگر و

زندا گون هُونیگان،

¹⁰که گندھین پندلش دستا انت و

171 منی لُنت تئیی ستایا سرریچ باتنت

کہ تئو منا وتی هُکمان سوچ دئیسے۔

172 منی دپ تئیی ہبرا بنازینات،

کہ تئیی سجھین رھبند پہ آدل آنت۔

173 تئیی دست پہ منی کُمک کنگا تئیار بات

کہ من تئیی رھبند گچین کرتگ آنت۔

174 او هُداوند! پہ ہما نجاتا تلوسگا آن کہ چہ تئیی نیمگا انت و

تئیی شریت منی شادمانی انت۔

175 منا زندگ بدار کہ ترا بنازینان و

تئیی هُکم منا مدت کنانت۔

176 چو گارین پسیا دریدر بوتگان۔

وتی ہزمتکارا شوہاز کن

کہ من تئیی هُکم نشمُشتگ آنت۔

راستین دستیش چہ رشوتا سرریچ۔

11 بلہ من وتی بیمتیاریسے تھا گام جنان،

منا برکین و منی سرا رھم کن۔

12 پادُن تچک و ساپین جاگھے ایر انت،

مزین دیوانان هُداوندا نازینان۔

هُداوند منی رُزن و رکینوک انت

داوودئے زبور۔

27 هُداوند منی رُزن و رکینوک انت،
چہ کئیا بترسان؟

هُداوند منی زندئے کلات انت،

چہ کئیا بیمے بییت؟

2 وھدے بدکار ہملہ کننت کہ منی جسم و جانا بدرت و ایر ببرت،

وھدے دژمن و بدواہ منی سرا اُرش کننت،

آ وت ٹگل ورنت و کپنت۔

3 پل کہ لشکرے منی چاگردا وتی گدانان مک بکنت،

انگت منی دل نلریت،

اگن جنگے ہم منی سرا بکپیت،

انگت دلجم آن۔

4 چہ هُداوندا یک چیرے لؤتنگن و

ھمیشیے پد و رندا بان،

کہ وتی زندئے سجھین روجان

هُداوندئے لؤگا جھمنند بان،

تانکہ هُداوندئے زیباییا بگندان و

پرستشگاھا چہ ھماییا رھشونی بلوتان۔

5 چیا کہ سکی و سوریانی روجا

منا وتی ساھاگا داریت،

وتی تمبوئے تھا چیر دنت و

تلاریئے سرا بُزا اؤشتارینیت۔

6 نون دژمنانی انگرا

سرپراز بان و

منا چہ پرربکاران برکین

دیم پہ اورشلیم برباز رٹوگے سوتے۔

120 وتی سکی و سوریانی وھدا من گون هُداوندا پریات کرت و
آییا منا پستو دات۔

2 "او هُداوند!

منا چہ دروگبندین لُنت و پرربکارین دپان برکین۔"

3 او پرربکارین دپ!

هُداوند ترا چے بدنت و

چد و گیش گون تئو چے بکنت؟

4 ترا گون جنگولانی تیزین تیر و

گون روکین اشکران سزا دنت۔

5 افسوز پہ من کہ میشیکے مُلکا نشتگان،

کہ من کیدرئے گدانان جھمنند آن۔

6 من گون چشپن مردمان زند گوازنگا دم بُرتگ کہ

چہ سھل و ایمنیا نپرت کننت۔

7 سھل و ایمنی پسندین مردمے آن

بلہ هر وھدا کہ ھبرے کنان، اے جنگا پاد کاینت۔

گون شادمانیانی کوکارا آییئے تمبوئے تھا کُربانیگ کنان،
هُداوندا پہ سعت و ساز نازننآن.

7 او هُداوندا! وهده پریات کنان منی تئوارا پشکن،

منی سرا رهم کن و پَسئو بدئے.

8 تئو گوشنگ: ”منی چهرگئے شوہازا بیئے.“

دلْ گوشیت: ”هُداوندا! تئیی چهرگئے شوہازا آن.“

9 دئما چه من چیر مدئے،

وتی هرمتکارا گون هژم پر متزین،

تئو که منی مدتکار بوتگئے.

او منی رَکینزکین هُدا!

منی دئور مدئے و یله مکن.

10 اگن مات و پت هم منی یله بکننت،

هُداوند وت منی زوریت و دست گپیئت.

11 او هُداوندا! وتی راها منی سؤج دئے،

دژمنانی سئویا منی راست و تچکین راها رهشون بیئے.

12 په دژمنانی واہگا منی یله مکن،

چیا که درؤگین شاهد منی هلاپا پاد آتکگ آنت

که جنگ و چؤپئے آسا دمنت.

13 دلجم آن که هُداوندئے نیکیا

زندگینانی زمینا گندان.

14 هُداوندئے ودارا بیئے،

زؤرمند بیئے و دلا دُدْ کن.

هئو! هُداوندئے ودارا بیئے.

پریات

داوودئے زبور.

154 منی هکئے دئیمپانیا بکن و منی پُشت بیئے،

وتی کئولئے هسابا منی زندگ بدار.

155 رَکگ چه بدکاران دور آنت

که آ تئیی هُکمانی شوہازا نہ آنت.

156 تئیی رهمت سکْ باز آنت، او هُداوندا!

وتی شَریتئے هسابا منی زندگ بدار.

157 منی آزار دئییوک و دژمن باز آنت،

بله من چه تئیی پرمانان وتی دئیم نترننتگ.

158 بیئوپایانی نئیمگا چاران و منی چه ایشان نیرت بیت،

که تئیی رهبندانی زندگیریا نکنت.

159 بیچار تئیی رهبند منی چون دؤست آنت،

وتی مہرئے هسابا منی زندگ بدار، او هُداوندا!

160 تئیی سجھین هبر راست آنت و

تئیی سجھین آدلین هُکم آبدمان.

161 هاکم منی مہت و ناہک آزار دئینت،

بله منی دلْ تئیی هبرانی سرا لرزیت.

162 من تئیی هبرئے سرا شادھئی کنان

هما مردمئے پئیما که پُلنگین مالے پرسیتی.

163 چه رپک و پریبا نیرت کنان،

تئیی شَریتنا دؤست داران.

164 رؤچے هیت بر ترا نازننآن،

په تئیی آدلین هُکمان.

165 هما که تئیی شَریتنا دؤست دارنت، سکْ ایمن آنت و

آبان هچّ چیرْ کُکلینت نکنت.

166 او هُداوندا! په هما نجاتا وداریک آن که چه تئیی نئیمگا آنت و

تئیی هُکمانی زندگیریا کنان.

167 تئیی پرمانانی زندگیریا کنان

که منی سکْ دؤست آنت.

168 تئیی رهبند و پرمانان داران

که تئو منی سجھین راہان زانئے.

169 او هُداوندا! منی پریات ترا سر بات،

وتی لبرئے هسابا منی آگل و هوش بدئے.

170 منی نالک ترا سر بات،

وتی کئولئے هسابا منی برکین.

28 او هُداوند، او منی تئارا! ترا تئوار کنان،
چه من نادلگوش میئے.
اگن تئو بیتئوار بیئے،

137 او ھداوند! تنو آدل ائے و
تثیی ھکم برھک آنت.
138 آپرمان کہ تنو داتگ آنت پہ آدل آنت،
سرجمیا پُراھتبار.
139 منی گئیرتا منا جانسۆچ کرتگ
چیا کہ منی دژمنان تثیی ھیر شمشتگ.
140 تثیی ھیر پاک و پلگار آنت و
تثیی ھزمتکارا دۆست آنت.
141 ھرچُنت کہ من کم آرزش و ھکیرے آن،
بلہ آنگت تثیی رھبندان نَشْمُوشان.
142 تثیی آدل دائمی و
تثیی شَرِیتِ راستِ انت.
143 سَکّی و سۆری منی سرا آتکگ آنت
بلہ تثیی ھکم منی شادمانی آنت.
144 تثیی پرمان تان آبد پہ آدل آنت،
منا سرپدی بدئے کہ زندگ بمانان.

145 او ھداوند! پہ دل و سبتک تنوار کنان، پَسُو بدئے و
من تثیی ھکمانی زندگیریا کنان.
146 گۆن تنو پریات کنان: ”منا برکین“
و من تثیی پرمانان مَنان.
147 چہ بامگواھا پیسیر یاد کایان و پریات کنان،
من وتی اؤست و اُمیت گۆن تثیی ھیرا بَسْتگ.
148 منی چم شپئے سجھین پاسان پیچ آنت
کہ تثیی ھیرے سرا پگر کرت بکنان.
149 او ھداوند! منی تنوارا وتی مِھرئے ھسابا گۆش دار،
وتی ھکمانی ھسابا منا زندگ بدار.
150 ھما کہ بدکاریانی رندگیر آنت، نَزیکَا رَسْتگ آنت،
آ چہ تثیی شَرِیتا دور آنت.
151 او ھداوند! تنو نَزِیک ائے و
تثیی سجھین ھکم راست آنت.
152 من سَک دیر انت زانتگ،
تنو وتی پرمان برجم داشتگ آنت کہ آبدی بمنت.

6 ھداوندا ستا بات،
چیا کہ منی پریات و زاریئے تنواری اِشکتگ.
7 ھداوند منی زۆر و اسپر انت،
دلن آییئے سرا تنوکل کنت و مدْتن رَسْتگ.
دل چہ شادمانیا سرپیچ انت و
گۆن وتی سئوت و نازینکان آییئے شُگرا گران.
8 ھداوند وتی مردمانی زۆر و توان انت،
پہ رۆگن پر مُشتگینا* رگگئے کلاتے.
9 وتی مردمان برکین و وتی کئوما برکت بدئے،
آبانی شپانک بئے و تان آبد وتی کویگا بچلش.

ھداوندئے تنوار زۆرمند انت

داوودئے زبور.

29 او آسمانیان! ھداوندا ستا کنیت،
ھداوندئے شان و کدرتا ستا کنیت.

8:28 رۆگن پر مُشگ، بزآن پہ بادشاھیا گچین کنگ.

153 منی سَکّی و سۆریان بچار و منی سرا رھم کن
کہ تثیی شَرِیتن نَشْمُوشگ.

2 ھداوندئے نامئے شان و شوکتنا ستا کنیت،
ھداوندا مان آبیئے پاک و پلگارین دُرشناکبا ستا کنیت.

3 ھداوندئے تفوار آپانی سربرا انت،

شان و شوکتئے ھدا گُردیت،
ھداوند پُرزورین آپانی سربرا گُردیت.

4 ھداوندئے تفوار زورمند انت،

ھداوندئے تفوار دُرشناک انت.

5 ھداوندئے تفوار گُزان پرؤشیت،

ھداوند لُئنانئے گُزان پرؤشیت.

6 آ لُئنانا گوسکئے * پیما جاہ سرنیت،

سیریونا * جَلین گوسکئے * پیما.

7 ھداوندئے تفوار گُرد و گُروکین آچش رتوان کنت.

8 ھداوندئے تفوار گیابانا لرزینیت،

ھداوند کادشئے گیابانا لرزینیت.

9 ھداوندئے تفوار آپسین آسکان گینجینیت* و

جنگلا بے لمب و تاک کنت.

آبیئے پرستشگاھا سَجھین گوانک جننت: ”شوکت و شان!“

10 ھداوند ھار و توپانئے سربرا، وتی تھتے سرا نشتگ،

ھداوند تان ابد وتی بادشاھی تھتے سرا نشتگ.

11 ھداوند وتی کتوما واک و کدرت بکشات،

ھداوند وتی کتوما گون سُهَل و ایمنی برکت بدئیات.

موتکے بدل ناچ و سُهیت

داوودئے زبور. پہ مزین پرستشگاھے وِیکا* سوتے.

30 او ھداوند! ترا شان و شوکت دَیان،

چیا کہ تتو منا چه جُهلانکیان چست کرت و

نه اِشتت دژمن منی سرا شادھی بکننت.

120 منی جانئے گوشت چه تئیی تُرسا لرزیت و
منا چه تئیی رھبندان تُرسیت.

121 من اَدل و انساپ کرتگ،

منا ستمگرانی دستا یله مکن.

122 وتی ھزمتکارئے سلامتی و وشھالیئے زمانتا بدئے،

مئیل کہ گروناک منی سرا زلم بکننت.

123 منی چم پہ ھما رکنینگا و داریگ انت کہ چه تئیی نیمگا انت،

تئیی آدلین کتولئے پوره بئیکئے انتزارا آن.

124 وتی ھزمتکارا وتی مھرئے ھسابا بچار و

وتی ھکمان منا سوج دئے.

125 من تئیی ھزمتکار آن، منا سریدی بدئے

کہ تئیی پرمانان بزنان.

126 او ھداوند! وهد آتکگ کہ تتو کارے بکنئے،

چیا کہ تئیی شریتا پرؤشنت.

127 منا تئیی ھکم چه تلاھا دؤست تر انت،

چه آسلیگین تلاھا گیشتر.

128 تئیی سَجھین رھبندانی راستیا مئان،

پمیشکا منا چه هر زَدین راھا نپرت انت.

129 تئیی پرمان باکمال انت،

پمیشکا آیآن مئان.

130 تئیی ھبرئے بئیان کنگ زُون بکشیت و

ناسریدان سریدی دنت.

131 من وتی دپا پیچ کنان،

تئینگ آن و پہ تئیی ھکمان زھیریگ.

132 دَیما گون من ترین و منی سرا رھم کن،

انچش کہ تتو مُدام گون وتی نامئے دؤست داروکان کئے.

133 وتی ھبرئے ھسابا منی گامانی رھشون بئے،

گناھا مئیل کہ منی سرا ھاکمی بکننت.

134 منا چه انسانئے زلما بموک

کہ تئیی رھبندانی زنگیریا کرت بکنان.

135 وتی دَیما وتی ھزمتکارئے سرا دُرشین و

وتی ھکمان منا سوج دئے.

136 چه منی چمان آرسئے کتور تچنت

کہ تئیی شریئے زنگیری کنگ نبیت.

2 او ہداوند، منی ہدا! تھی گورا پہ کُمکا پریاٹن کرت و
تتو منا چہ ناجوڑیا ڈراہ کرت،
3 منی ارواہ چہ مُردگانی جھانا در آورت و
چہ آیانی نیاما کہ کَل و کبر بوتنت زندگ کرت.

4 او ہداوندئے دوستداران! پہ ہداوندا نازینک بجنیت،
آبیئے پاک و پلگارین نامئے شگرا بگریت.
5 چیا کہ ہزمی دمانے و
مہر و رھمتی امرئے ڈراجیا.
بیت کہ سجھین شپے پہ گریوگ بگوڑیت،
بلہ بامگواھا شادھی وتی چھرگا زاہر کنت.

6 من وتی آسودگیئے وھدا گوشت:
”ھچیر لرزینگ نیان.“

7 او ہداوند! تتو منا چہ وتی مہر و رھمتا
مُھرین کُوھیتے پیما اوشنارتینگآت،
بلہ وھدے وتی دیمت چہ من ترینت،
تُرسُن.

8 او ہداوند! ترا تفوارن جت،
تھی گورا زاری و پریاٹن بُرز کرت:

9 ”منی مرکا چہ سوئے مان و
کبرئے تھا منی ایڑ رٹوگا چونین پایدگے؟
زانا، ھاک ترا ستا دنت؟
جار جنت کہ تتو وپادار ائے؟
10 او ہداوند! پشکن و منی سرا مہربان بئے.
ہداوندا! منی مدّت کنوک بئے.“

11 تتو منی موتک ناچ و سھبتے کرت،
سوگی گڈ و پؤشاک در کرت و
منا گون شادمانیا پؤشبتت،

12 تانکہ منی ارواہ ترا ستا بدنت و بیتتوار مبیبت.
او ہداوند، منی ہدا! تان ابد تھی شگرا گران.

منی دپا چہ بینگا شیرکنتر آنت.
104 چہ تھی رھبندان منا زانت و سریدی رسیت،
پمیشکا منا چہ هر رذین راھا نپرت ایت.

105 تھی ہبر یہ منی پادان چراگے و
پہ منی راھا رُڑئے.

106 من سئوگندے وارنگ و اے سئوگندئے سرا اوشناتگان
کہ تھی آدلین ھکمانی زندگیریا کنان.

107 او ہداوند! من سک آزاب سگنگ،
آنچش کہ کئولت کرتگ، منا زندگ بدار.

108 او ہداوند! من پہ واھگے ترا ستا کنان،
منی اے کُربانیگا کبول کن و

منا وتی ھکمان سؤج دئے.
109 هرچنت کہ مُدام مرکئے پنچگا آن،

بلہ تھی شریتا بیتھیال نکنان.
110 بدکاران پہ من دامے چیر گیتکگ،

بلہ من چہ تھی رھبندان ننگلنگان.
111 تھی پرمان مُدام منی میراس آنت،

منی دلئے شادمانی آنت.
112 من وتی دل پہ تھی ھکمانی مگا ترینتگ،

مُدام، تان گڈسرا.

113 چہ دوروین مردمان نپرت کنان و
تھی شریتا دؤست داران.

114 تتو منی پناہ و اسپر ائے،
من وتی اؤست و اُمیت گون تھی ہبرا بستگ.

115 چہ من دور بیتت، او بدکاران،
کہ من وتی ہدائے ھکمانی زندگیریا بکنان.

116 وتی لبزئے ہسابا منا مھکم بدار و من زندگ مانان،
مئیل کہ منی اُمیت بپرشیت.

117 منا مہر بدار کہ بَرگان،
مُدام تھی ھکمانی زگرا کنان.

118 ہما مردمان یلہ کئے کہ چہ تھی ھکمانی راھا دور بنت،
کہ آیانی پریکاریا آسرے نیست.

119 تتو زمینئے سرئے سجھین زدکار چو گڈ و گسڑا دئور داتگ آنت،
پمیشکا منا تھی پرمان دؤست بنت.

تثیئی مئیار و باھوٽ بان

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور.

منا کُمنک کن کہ مردم منا مُپت و ناھکَا آزار دئینت.
87 منا چہ زمینئے سرا گار و گُمسار کنگی آنت،
بلہ من تثیئی رہبند بلہ ندانتت.
88 وتی مہرئے ہسابا منا زندگ بدار و
چہ تثیئی دپا در آتکگین ہُکمانی زُندگیریا کنان.

89 او ہداوند! تثیئی ہبر ابدمان انت،
آسمانا مہر اؤشتاتگ.
90 تثیئی وپاداری نسلانی نسل برجم انت،
تتو زمین اڈ کرت و اے برجاء مانیت.
91 تثیئی ہکم تان روچ مروچیگا برجاء انت
چینا کہ سجھین چیر تثیئی ہزمتا کننت.
92 اگن تثیئی شریت منی شادمانی مپوتین،
من مسیتانی تھا گار و گُمسار بوتگ آتان.
93 ہچبر تثیئی رہبندان نشموشان،
کہ تتو چہ ہمشانی وسیلہا منا زندگ داشتگ.
94 منا برکین کہ تثیئیگ آن
تثیئی رہبندانی شوہازا بوتگان.
95 بدکار منی تباھیئے ودارا انت،
بلہ من تثیئی پرمانانی نیمگا چاران.
96 ہر کمالا ہدے ہست،
بلہ تثیئی ہکمان ہدے نیست.

97 تثیئی شریت منا چون دؤست انت،
سجھین روچا ہمیشیئے پگرا آن.
98 تثیئی ہکم منا چہ منی دژمنان داناتر کننت،
کہ مدام گون من گون انت.
99 منا چہ وتی تالم دئیوکان گیشتر زانت ہست
چینا کہ تثیئی پرمانانی پگرا آن.
100 چہ کماشان زانتکارتر بوتگان
کہ تثیئی رہبندانی زُندگیریا کنان.
101 من وتی پاد چہ ہر ردین راہا دور داشتگ انت
کہ تثیئی ہبرا داشت بکنان.
102 چہ تثیئی ہکمان وتی دین نترینتگ
کہ تتو وت منا تالم داتگ.
103 تثیئی ہبر چونین شیرکنین تامے کننت،

31

او ہداوند! تثیئی مئیار و باھوٽ بوتگان،

ہچبر مئیل کہ شرمندگ بیان،

وتی آدل و انسایئے تھا منا نجات بدئے.

2 وتی دلگوشا گون من بدار و

منا زوت برکین.

پہ من پناھئے تلارے بئے و

پہ منی رکنیگا مہرین کلاتے.

3 پہ راستی منی تلار و کلات ائے،

پہ وتی نامئیگی منا راہ سوچ دئیئے و رہشونی کنئے.

4 منا چہ آ داما در بیار کہ پہ من چیر و اندیم انت،

چینا کہ منی پناہ تتو ائے.

5 وتی روہ و ساھا تثیئی دستا دئیان.

او ہداوند، او وپادارین ہدا! تتو منا رکنیئے.

6 ترا چہ آیان نیرت انت کہ دلگوشش گون بے آرزشین بٹان انت،

بلہ من تثیئی سرا تتوکل کنان، او ہداوند!

7 تثیئی مہرا گل بان و شادھی کنان،

چینا کہ تتو منی سیہروچی دیستگ انت و

منی ارواھے سکینانی نیمگا ہیال گور کرتگ.

8 منا دژمنانی دستا ندئیئے و

منی پادان پراہ و شایگانین جاگھے ایڑ کنئے.

9 او ہداوند! منی سرا رهم کن

چینا کہ پریشان آن،

چمن چہ گم و اندوہان نرور بوتگ انت،

جسم و ارواہ ہم.

10 چینا کہ زندن گمان وارتگ و

امر نالگان،

چہ منی گناھا، * تاگتے پہ من پست نکپتگ و

بله من په دل و سټک تټی ره‌بندان برجاه داران.
70 ایشانی دل سینگ و به‌ا‌ه‌ساس أنت
بله من چه تټی شریتا شادمان آن.
71 شر بوت که سگی و سوریانی تنها کپتان
که تټی هُکمان در برت بکنان.
72 چه تټی دپا در آن‌گین شریت په من
چه هزاران تِلاه و نگرها شرتر انت.

73 منا تټی دستان اَد کورت و شکل و دروشم دات،
منا اگل و هوش بدئے که تټی هُکمان سرید بیان.
74 هُدائرس گون منی گندگا شادمان باتنت،
که من وتی اُمیت گون تټی هبرا بستگ.
75 او هُداوند! من زانان که تټی هُکم په اَدل أنت و
تتو چه وتی وپاداریا منا مُسببتانی تنها دتور داتگ.
76 تټی مهر منی تسلّا بات،
هما پټیما که تتو گون وتی هزمتکارا کتول کرتگ.
77 تټی رهمت منا سر باتنت تان زندگ بمانان،
که تټی شریت منی شادمانی انت.
78 گروناکین مردم سرجهل و پشل باتنت که وتسرا منی باپشتا درزگش بستگ،
بله من تټی ره‌بندانی سرا پگر کنان.
79 هرکس که چه تتو تُرسیت دیم په من بیایات،
هما مردم که تټی پرممان سرید بنت.
80 تټی هُکمانی بارثوا منی دل بیمیثار بات
تانکه شرمندگ مبان.

81 منی ارواه په هما نجاتا تلوسیت که چه تټی نینگا انت،
من وتی اؤست و اُمیت گون تټی هبرا بستگ.
82 منی چم تټی کتولئے شوهازا کور بوتگان،
گوشان: ”کدی منا تسلّا دئیے؟“
83 چو مشکبا آن که دوئانی تنها هُشک بوتگ،
بله تټی هُکمن نشمُشتگان.
84 تان کدین تټی هزمتکار ودارا ببیت؟
کدی منی آزار دئیوکان سزا دئیے؟
85 گروناکین مردم په من کل کوجنت،
تټی شریتنے هلاپا.
86 تټی سجھین پرممان پُراھتبار أنت،

هَد و بندن پوسان أنت.

11 دژمنانی سئویا سُبک و کلاگی بوتگان،
هاس په همساهگان،
پجَاروک چه من تُرسان أنت و
هرکس منا کوچه و دَمکان گندیت، تچیت.
12 مُردگانی وژا چه یاتا شتگان و
پُرشتگین کونزگینے پټیما بوتگان.
13 چیا که بازینے ټهتامان ایشکنگا آن،
تُرس و دهشت چه هر گورا،
گون یکدگرا پندل جَوژینت و
په منی کُشگا مندِر و ریک سازنت.

14 بله او هُداوند! من تټی سرا تشوکل کنان و
گوشان که ”تتو منی هُدا ائے.“
15 منی وهد و دمان تټی دستا أنت،
منا چه دژمنان برکین،
چه همایان که منی زندا کپتگان.
16 دیمَا په وتی هزمتکارا دُریشان کن،
گون وتی مِهرَا منا برکین.
17 هُداوندا! مئیل که شرمندگ بیان،
چیا که ترا تتوارن پَر جتنگ،
بَل که شَرور سرجهل و شرمندگ ببنت و
مُردگانی جهانَا بیئتوار.
18 دروگبندین لُنش چپ باتنت،
که گون کبر و ایر جنگ پهریزکارانی هلاپا په گروناکی هبر کننت.

19 تټی نیکي چنکدر باز انت،
که په هُدائرسان اَمبارت کرتگ و
بئی آدمانی چمانی دیمَا په همایان پوره و سرجم کرتگ
که تټی باهوت بنت.
20 ایشان وتی بارگاهئے پناها
چه مردمانی پندلان چیر و اندیم دارئے و
وتی ساهگا چه بُهتام جنوکین زانان دور.

21 هُداوندا ستا بات،

چیا کہ وتی آجین مہرا ھے وهدا پہ من پدَر کنت
کہ من دئورہ بوتگین شہرے پھیما انگر آن۔

22 من چہ وتی تُرسا گوشت:

”چہ تھی چما سستگ و دور کپتگان۔“

آنک تئو منی پریات و زاریا إشکنے،

وهدے من پہ مدتا ترا تنواز کنان۔

23 او ہداوندے سجھین دؤستداران! آییہ دؤست بداریت،

ہداوند وتی وپادارانی نگھپانیا کنت،

بلہ گروناکینان باز سزا دنت۔

24 او سجھینان کہ ہداوندے ودارا ایت!

پرزور بیت و دلا دد کینت۔

بہتاور ہما انت کہ گناھی بکشگ بوتگ آنت

داوودے شیری گوشتانک۔

32 بہتاور ہما انت کہ ہداوند چہ آییہ ناشریان سر گوستگ و
گناھی بکشگ بوتگ آنت۔

2 بہتاور ہما انت کہ ہداوند آییہ گناھا ہچبر حساب نیاریت و

آییہ ارواھا پریے مان نیست۔

3 وهدے چپ و بیتوار اتان

هدد و بندن پوسان اتنت،

چہ سجھین رچے زاری و پریاتان۔

4 چیا کہ رچ و شپ تھی دست منی سرا سنگین ات،

سجھین تاگتن ہشگا ات، چو کہ گرماگے تپتے چیرا بان۔ اؤشت...

5 گزا وتی گناھن تھی درگاھا میت و

وتی ناپرمانیائن چیر ندات۔

گوشتن: ”وتی گناہ و سرکشیان ہداوندے گورا متان“ و

تئو منی گناھے مٹیاریاری بکشنت۔ اؤشت...

6 پمیشکا، تان وهد و موه انت،

منا چہ ہمشان تسلأ رسیت۔

53 بدکارانی سؤیا ہژمناک بان،

ہمایانی سؤیا کہ تھی شرتیش یلہ داتگ۔

54 تھی ہکم منی سئوت بوتگ آنت

هر جاگہ کہ نندوک بوتگان۔

55 او ہداوند! شپان تھی ناما یات کنان و

تھی شرتیتے راھا بان۔

56 منی راہ ھے بوتگ،

تھی رہبندانی زندگیریا کنان۔

57 تئو منینگ ائے، او ہداوند!

من کئول کرتگ کہ تھی ہبرانی زندگیریا کنان۔

58 پہ دل و ستک تھی چھرگے شؤھاذا بوتگان،

منی سرا ہما پھیما مہریان بے کہ کئولت کرتگ۔

59 من وتی راہ چارتگ آنت و

نون دیم پہ تھی پرمانان آتگان۔

60 تھی ہکمانی منگا اشتاپ کنان،

دیتر نکنان۔

61 هرچنت کہ بدکارانی سادان منا پتاتگ،

بلہ تھی شرتینا نشمؤشان۔

62 شپینما یاد کایان و تھی شگرا گران

پہ تھی آدلین ہکمان۔

63 من ہما سجھینانی سنگت آن کہ تھی ترس آیانی دلا انت،

ہما مردمانی کہ تھی رہبندانی زندگیریا کنت۔

64 زمین چہ تھی مہرا پُر انت، او ہداوند!

وتی ہکمان منا سؤج دے۔

65 پہ وتی ہزمتکارا مہریان بوتگے،

ہما پھیما کہ تئو کئول کرتگ آت، او ہداوند!

66 منا زانت و سریدی سؤج دے

کہ من تھی ہکمانی سرا تتوکل کنان۔

67 بڑگ بشیگا پیسر، چہ راستین راھا ٹگل وراں اتان،

بلہ نون تھی ہرے زندگیر آن۔

68 تئو نیک ائے و نیک کئے،

وتی ہکمان منا سؤج دے۔

69 هرچنت کہ گروناکین مردمان منی سرا درؤگین بہتام جتگ،

36 منی دلا دیم پہ وتی پرمانان بترین،
 منی نپ و سوتانی کنگے بدلا.
 37 منی چمان چه بے آرزشین چیزان دور بدار،
 منا وتی راهان زندگ بدار.
 38 گون وتی هزمتکارا کرتگین کتولا بدار
 هما کتولا کہ گون هُداثرسانَ کنتے.
 39 هما بیننگیا دور کن کہ منا چه آتیا ترسیت،
 کہ تئیی هُکم نیک اُنت.
 40 پہ تئیی رهبندان هُدوناک اُن،
 چه وتی ادلا منا زندگ بدار.

41 تئیی مہر منا سربات، او هُداوند، و
 هما نجات ہم کہ تئو کتول کرتگ.
 42 گزا من هما مردمان پَسَمَو دثیان کہ منا کلاگ بندنت،
 چتا کہ من تئیی ہبرے سرا تئوکل کنان.
 43 راستین ہبرا چه منی دپا پچ مگر،
 کہ منی اُمیت تئیی هُکمانی سرا اُنت.
 44 مدام تئیی شَریتے زندگیر بان،
 اُبد تان اُبد.
 45 پہ آسودگی گردان،

کہ تئیی رهبندان شؤہازا بوتگان.
 46 بادشاهانی دیمنا تئیی پرمانانی ہبرا کنان و
 پَسَل و شرمندگ نبان.
 47 چه تئیی هُکمان شادمان اُن،
 کہ منا دؤست اُنت.
 48 من پہ تئیی هُکمانی زورگا وتی دست شہار داتگ اُنت
 کہ منا دؤست اُنت و
 تئیی پرمانانی سرا پگر کنان.

49 گون وتی هزمتکارا کرتگین کتولا یات کن،
 کہ تئیی کتول منی اُمیت اُنت.
 50 سکی و سوریان منی تسلأ ہمیش اُنت،
 تئیی کتول منا زندگ داریت.
 51 گروناکین مردم منا داتما کلاگ بندنت،
 بلہ من تئیی شَریتا یلہ نکان.
 52 او هُداوند! منا تئیی اُهدی هُکم یات اُنت و

هر هُدادؤست تئیی گورا دوا بکنت،
 وهدے ہارین آپ چست بنت،
 هچ پئیما پہ آتیا سر بوت نکنت.
 7 تئو منی چپر بشیگتے جاگہ اُتے،
 چه سکی و تنگیان منا اِیمن دارے و
 گون آراتیے سئوت و زیملان گورامباز کنتے. اؤشت...

8 هُداوند گوشیت: ”ترا ہما راہا سؤج دثیان کہ باید اُنت برئوے،
 ترا شعور و سلاہ دثیان و
 ترا چاران بان.
 9 ناسریدین اسپ یا کچرے * پئیما میے،
 کہ تنہا گون لگام و مہارا رام کنگ بیت،
 اگن نہ، تئیی نژیکا نشییت.“

10 بدکارے رنج و آزاب باز اُنت،
 بلہ هُداوندے مہر ہمایئے چپ و چاگردا گپیت
 کہ هُداوندے سرا تئوکل کنت.
 11 او پھریزکاران! هُداوندے بارگاہا شادھی کنیت و شادان بییت.
 او سچہین نیکدلان! شادھیے گوانکا برز کنیت.

هُداوندا اُدل و راستی دؤست بیت

33 او پھریزکاران! هُداوندے بارگاہا پہ شادھی کوکار کنیت،
 نیکدلان، هُداوندے ستا کنگ زیب دنت.

2 هُداوندا گون چنگ بنازینیت،
 گون دہارین چنگا پہ آتیا ساز بجنیت.
 3 پہ آتیا، نژکین سئوتے بیارت،
 گون و شپنجگی سیمان بلرزینیت و پہ شادھی گوانک جنیت.
 4 چیا کہ هُداے ہبر تچک و راست اُنت و
 آییے سچہین کار گون وپاداریا.
 5 آتیا اُدل و راستی دؤست بیت،
 زمین چه آییے مہرا پُر اُنت.

6 گون هُداوندے گال و ہبرا آسمان اُڈ بوتگ اُنت و

آیانی سَجْهین لشکر، گون آبیئے دپئے دما.
7 دریائے آپان مَج و ہاکوٹ کنت و
جھلیان مان آمبارا.

8 سَجْهین زمین چہ ہداوندا بترسیت،
جھائے سَجْهین مردم آبیآ اِزْت بدئیت.
9 چیا کہ آبیآ گوشت و ہما چیر پئیم بوت،
پرمانی دات و برجہ دارگ بوت.

10 ہداوند، کتومانی شئوریندیان پَج ریچیت و
راجانی کارسازیان کرّجیت.

11 بلہ ہداوندئے شئور و سلاہ ابدمان اُنت،
آبیئے دلئے شئوریندی پہ سَجْهین نسل و پدریچان.
12 بہتاور ہما کتوم اُنت کہ ہداوند آبیئے ہدا اُنت،
ہما مردم کہ آبیآ پہ وتی میراسا گچین کرتگا اُنت.

13 ہداوند چہ آسمانا جھلاڈ چاریت و
سَجْهین بنی آدمان گندیت،

14 چہ وتی بادشاہی تھتا

زمینئے سَجْهین جھمنندان چاریت،

15 آ کہ اے سَجْهینانی دلی جوڑ کرتگ و

آیانی ہر کار و کردا زانت.

16 بادشاہا، وتی لشکرئے مزنی نجات ندنت و

سرمچارا، وتی باسک و پنجگانی زور.

17 پہ سوپین بیگا، اسپئے سرا اُمت بندگ ناہودگ اُنت،

تُرے زوراور بییت بلہ رکتنت نکنت.

18 ہتو! ہداوندئے چم گون ہمایان اُنت کہ چہ آبیآ تُرسنت،

گون ہمایان کہ اُست و اُمتیش آبیئے مہر اُنت،

19 تانکہ آیانی ارواہا چہ مرکا برکتینیت و

مان دُگالا* زندگیش بداریت.

20 مئے ارواہ ہداوندئے ودارا اُنت،

ہما مئے کُمک و اسپر اُنت.

20 پہ تئیی ہکمان

منی ارواہ مُدام زہیران دُرشتگ.

21 تتو گرونائین مردمان ہکل دئیئے، ہما نالت بوتگینان

کہ تئیی ہکمانی راہا یلہ کننت.

22 سُبکی و کَمَشْرِپیا چہ من دور کن،

چیا کہ من تئیی پرمانان مَنان.

23 ہرچُنت کہ ہاکم ہور نندنت و منی ہلاپا پندل سازنت،

بلہ تئیی ہزمتکار، تئیی ہکمانی سرا پگر کنت.

24 تئیی پرمان منی شادمانی اُنت،

پہ من سوج و سلاہ اُنت.

25 من ہاکان ویتگان،

منا وتی لُبزئے حسابا زندگ بدار.

26 من ترا وتی راہانی ہال دات و تتو منا پستو دات.

نون منا وتی ہکمان سوج دئے.

27 منا، وتی رہبندانی راہا سرید کن و

من تئیی باکمالین کارانی سرا پگر کنان.

28 منی ارواہ چہ اندوہان نالیت،

منا وتی ہبرئے حسابا مُہکم کن.

29 منا چہ پریئے راہان دور بدار،

منی سرا رهم کن و شریتا منا بدئے.

30 من وپاداریئے راہ در چتگ،

وتی دل تئیی ہکمانی متوک کرتگ.

31 من گون تئیی پرمانان بندوک بان،

او ہداوند!

مثیل کہ شرمسار کنگ بیان.

32 تئیی ہکمانی راہا مثیدان کنان،

کہ تتو منی دلا دانا کئے.

33 او ہداوند! وتی ہکمانی راہا منا سوج دئے،

کہ تان آہرا بدارانش.

34 منا اکل و ہوش بدئے

کہ من تئیی شریتئے پابند بیان و

پہ دل و ستک ایشیئے زندگیریا بکنان.

35 وتی ہکمانی راہا منی رھشون بئے،

کہ منی وشئی ہمیشانی تھا اُنت.

3 ہما کہ ہچ نانسایہ نکننت و

آبیئے راہا رٹونت.

4 تئو وتی رہیند داتگانٹ

کہ پہ سرجمیا آیانی زندگیری کنگ بیبت.

5 پہ تئیی ہُکمانی برجہا دارگا

منی راہ مہر و مہکم باتنت.

6 گڑا آ وهدا کہ تئیی سچھین ہُکمانی نینگا چاران،

شرمسارَ نبان.

7 گون تچکین دلپا تئیی شُگرا گران،

وهدے تئیی آدلین پرمانان ڈر بران بان.

8 تئیی ہُکمانی زندگیری کنان

منا پھک یلہ مکن.

9 ورنایین مردمے چون وتی راہا پاک داشت کنت؟

گون تئیی ہبرئے زندگیریا.

10 ترا پہ بیتک و دل شوہازَ کنان،

منا مٹیل کہ تئیی ہُکمانی راہا یلہ بکنان.

11 من تئیی ہبر وتی دلا اَمبار کرتگانٹ

کہ تئیی ہلاپا گناہ مکنان.

12 ترا ستا بات، او ہداوند!

وتی ہُکمان منا سوج دئے.

13 من چہ تئیی دپا در آنکگین سچھین ہُکمان

دپ وٹ گوشان.

14 چہ تئیی پرمانانی منگا انچو شادان بان

کہ چہ مزین گنجیا.

15 تئیی رہیندانی سرا پگر کنان و

تئیی راہانَ چاران.

16 چہ تئیی ہُکمان شادمان بان و

تئیی ہرا نشموشان.

17 وتی ہزمتکارئے سرا مہریان بئے

تانکہ زندگ بمانان و

تئیی ہبرئے پرمانبرداریا بکنان.

18 منی چمان پچ کن

کہ تئیی شرتئے باکمالین چیزان بگندان.

19 من زمینا درامدے آن،

وتی ہُکمان چہ من چیر مدئے.

21 مئے دل آبیئے بارگاھا شادمانی کنت،

چیا کہ مئے تئوکل ہمایئے پاکین نامئے سرا انت.

22 او ہداوند! تئیی مہر مئے سرا ساہیل بات،

ہما دابا کہ اُمیتن پہ تئو بستگ.

ہداوندئے نیکیا بچشیت

داوودئے زبور. ہما وهدا کہ آبیئا آبیئلکئے کڑا وتا گنوکانی پئیمما کرت، چہ ازدا در کنگ بوت و وتی راہا شت.

دایما ہداوندا نازینان

34 آبیئے ستا و سنا مُدام منی دپا انت.

2 منی آرواہ ہداوندئے سرا پھر کنت،

بیکبرین مردم بَشکننت و شادھی بکننت.

3 گون من ہوربگا ہداوندا مزنی بدئیت،

بیایت کہ ہتواریا آبیئے ناما نازنین.

4 ہداوندن شوہاز کرت و منا پَسسوی دات،

چہ منی سچھین تُرسان منا آزاتی کرت.

5 آ کہ چمش گون آبیئا انت ڈریشان انت،

آیانی دیم ہچیر شرمسارَ نبیت.

6 اے مسکینا تئوار پر جت،

ہداوندا آبیئے تئوار اِشکت و

چہ سچھین سکبان رُکنتی.

7 ہداوندئے پریشنگ ہداترسانی چپ و چاگردا پلے بندیت و

آبان نجات دنت.

8 بچشیت و بچاریت کہ ہداوند نیک انت،

بہتاور ہما انت کہ آبیئے مٹیار و باھوٹ بیت.

9 او ہداوندئے پلگار تگینان! چہ ہداوندا بترسیت،

چیا کہ ہداترسان ہچ کئیے نبست.

10 ورناین شیر مہتاج و شدیگ بت،

بلہ ہداوندئے شوہاز کنوکان چہ نیکیا ہچ کئیے نبست.

11 او چُگان! بیایت و چہ من بَشکننت،

من شمارا سَبَكِ دٿيانِ كه هُداوندا چُونِ بَمَنِيَتِ.

12 چه شما كُتے په زندا هُداونداك اِنْتِ و

وَشِينِ رُوچَانِي گِنْدِگَكِي لُوٿُوَكِ؟

13 وُتِي زِيَانَا چِه بَدِيَا دُورِ بَدَارِ و

لُئْتَانِ چِه دَرُوڳَا.

14 چه بَدِيَا پَرِ تَرِ و نِيكِي كِنِ،

سُهَلِ و اِيْمَنِيَعِي شُوهازا بِيَعِي و هِمِشِيَعِي رِنْدَا بَكِپِ.

15 هُداوندئے چَمِ گُونِ پِهَرِيژَكَارَانِ اِنْتِ و

گُوَشِي هِمِ پِه اِيَانِي پَرِيَاتَانِ پِيچِ.

16 هُداوندئے دِيَمِ بَدَكَارَانِي هَلَايَا اِنْتِ،

تَانِ اِيَانِي يِيَا تَا چِه جِهَانَا بَبُرِيَتِ و گُمسارِ بَكِنْتِ.

17 وهدے پِهَرِيژَكَارِ پَرِيَاَتِ كِنْتِ، هُداوندِ اِشَكِنْتِ و

اِيَانِ چِه سَجْهِيَنِ سَكِيَاَنِ رَكِيْنِيَتِ.

18 هُداوندِ گُونِ پُرُشْتِه_دِلَانِ نَزِيَكِ اِنْتِ و

دُرُشْتِه_رُوهاَنَ رَكِيْنِيَتِ.

19 پِهَرِيژَكَارَا بَازِيَنِ سَكِي و سُوْرِي رَسِيَتِ،

بَلِه هُداوندِ اِيِيَا چِه سَجْهِيَنِ سَكِيَاَنِ رَكِيْنِيَتِ.

20 اِيِيَعِي سَجْهِيَنِ هُدَانِ مَهْرِ دَارِيَتِ،

چِه اِيَانِ يَكِي هِمِ پَرُوَشْگِ نَبِيَتِ.

21 بَدِي بَدَكَارَا كُشِيَتِ و

هَمَا كِه چِه پِهَرِيژَكَارَا نِپَرْتِ كِنْتِ، مَثِيَارِيَاَزَ بِيَتِ.

22 هُداوندِ وُتِي هَزْمَتَكَارَانِي زِنْدَا رَكِيْنِيَتِ،

هَرَكَسِ كِه اِيِيَعِي بَاهُوٽَ بِيَتِ، مَثِيَارِيَاَزَ نَبِيَتِ.

او هُداوندا! په مني هكا جنگ كن

داوودئے زبور.

19 اَدَلِ و رَاسْتِيَعِي دَرُوازْگَانِ پِه مَنِ پِيچِ كِنِ،

كِه بِيُتْرَانِ و هُداوندئے شُگْرَا بَرِگْرَانِ.

20 اِشِ اِنْتِ هُداوندئے دَرُوازْگِ

كِه پَاكِ و پِهَرِيژَكَارِ چِه اِدَا تَهَا شَتِ كِنْتِ.

21 تِيِيِي شُگْرَا بَرِگْرَانِ كِه تَتُو مَنَا پَسْتُو دَاتِ،

تَتُو مَنِي رَكِيْنُوَكِ اِئِي.

22 آ سِيَنِگِ كِه بَانِ بِنْدِيَنِ اُسْتَايَاَنِ پَسِنْدِ نَكْرَتِ و نُوْرْتِ،

هَمَا سِيَنِگِ پُنْهَشْتِ بُوَتِ.

23 اِے هُداوندئے كَارِ اِنْتِ و

مِئِي چَمَانِ بَاكَمَالِ اِنْتِ.

24 اِشِ اِنْتِ هَمَا رُوچِ كِه هُداوندا اُورْتِگِ،

بِيَا پِه اِے رُوچَا گُلِ و شَادِهِي كِنْتِيَنِ.

25 او هُداوندا! مَارَا بَرَكِيْنِ.

او هُداوندا! مَارَا سُوِيْنِ كِنِ.

26 مَبَارَكِ بَاتِ هَمَا كِه هُداوندئے نَامَا كُشِيَتِ.

چِه هُداوندئے لُوگَا شَمَارَا بَرَكْتِ دِئِيِيَنِ.

27 هُداوندا، هُدَا اِنْتِ،

وُتِي نُوْرِي مِئِي سَرَا دُرِيَشِيْنِيَتِگِ.

اِئِيِيَدِئِي كُرْبَانِيَا گُونِ كُرْبَانِجَاهِي كَانْتَانِ پِه سَادِ بِنْدِيَتِ.

28 تَتُو مَنِي هُدَا اِئِي،

تِيِيِي شُگْرَا بَرِگْرَانِ.

تَتُو مَنِي هُدَا اِئِي،

تَرَا نَازِيْنَانِ.

29 هُداوندئے شُگْرَا بَرِگَرِيَتِ

كِه نِيَكِ اِنْتِ و مِيهَرِي اَبْدِمَانِ.

تِيِيِي شَرِيَتِ مَنَا دُوَسْتِ اِنْتِ

بِهْتَاوَرِ اَنْتِ هَمَا كِه رَاهِشِ رَاسْتِ اَنْتِ و
119 هُداوندئے شَرِيَتِيَعِي هَسَابَا كَرْدِنْتِ.

2 بهْتَاوَرِ اَنْتِ هَمَا كِه هُداوندئے پَرْمَانَانِ مَنَنْتِ و

پِه سِيَتِكِ و دَلِ اِيِيَعِي شُوهازا اَنْتِ،

35 او هُداوندا! گُونِ هَمَايَاَنِ بَمُزِ كِه گُونِ مَنِ مَوْنَتِ و
گُونِ هَمَايَاَنِ جِنْگِ كِنِ كِه گُونِ مَنِ جِنْگِ كِنْتِ.

2 وُتِي كَسَانِ و مَزِيْنِ اِسْپَرَانِ بَرُوْرِ و

مَنِي مَدَاتَا جَاهِ بِيَجِنِ.

3 په اِيَانِ كِه مَنِي رِنْدَا كِيْپَتِگِ اَنْتِ

”آبيٽي ميهڙ ابدمان اِنٽ.“
 4 هُداوَنڱس بگوشانتنت:
 ”آبيٽي ميهڙ ابدمان اِنٽ.“

وتى نئيڙها چست کن و آيانى راهه بند.
 منى ارواهه بگوش:
 ”تئبي رَڪينڙوڪ من اِن!“

4 آڪه منى زندئى تباھيٽى رندا اِنٽ،
 رسوا و شرمندگ باتنت.
 آڪه په منى تاوانا پندلَ جُوڙيننت،
 پُشتا بکنزات و پيشل باتنت.
 5 چُش كه پُگ و پلار گواتسى ديما،
 هُداوندئى پريشتگ آيان بتاچينانت.
 6 راهش تهاڙوڪ و لُڪشانك بات و
 هُداوندئى پريشتگ آيانى پدا بکپات،
 7 چيا كه مُپت و ناهڪا په من دامش چير گيتڪگ و
 په منى ارواهه كلش كوٽڪگ.
 8 اناگت تباھي ايش چَڪا كپات و
 وتى چير گيتڪگين دامه كپاتنت،
 كپات و گار و گُمسار باتنت.

9 گُرا منى ارواهه هُداوندئى بارگاهه شادهي كنت و
 په وتى رَڪگا لَزت بارت.
 10 آ وهده هر بند و بُوگن گوانك جنت:
 ”او هُداوند! تئبي مَنَ كئى اِنٽ؟
 تئو نيزگاراهه چه زُوَراوترينا رَڪينئى و
 نَزور و هاجتمندا چه پُل و پانچ كنوڪا.“

11 بدواه و بيهرمين شاهد جاه جنت و
 هما مئياران منا لُدنت كه چه آيان سهيگ نه اِن.
 12 نينڪيٽى بدلا گون من بدى كئنت و
 منى ارواهه گمبيگ و پُرسبيگ اِنٽ.
 13 بله وهده اِناڙاه اتنت،
 من سوگى گُد و پُوَشاڪ گورا كرت و
 جسم و جان گون روچگ دارگا رنجيننت.
 وهده منى دوا بيپسئو منتنت
 14 گريوان بوتان،
 هما دابا كه په دوسٽ يا براتيا گمبيگ بنت،
 سر جهل و مؤتڪ اَران بوتان،

5 وتى تنگيان گون هُداوندا پريائنت كرت،
 آبيا منا پَسئو دات و آزات كرت.
 6 هُداوند گون من اِنٽ، من نئسان.
 انسان منا چه كرت كنت؟
 7 هُداوند گون من اِنٽ، منى مَدت كنوڪ،
 په سرپرازي دژمنانى نيمگا چاران.
 8 هُدايَ كِزا پناه زورگ
 چه انسانئى سرا تتوكل كنگا شرتر اِنٽ.
 9 هُدايَ كِزا پناه زورگ
 چه شهزادگاني سرا تتوكل كنگا شرتر اِنٽ.
 10 سَجْهين كنومان منا اَنگِر كرت،
 بله من هُداوندئى ناما پُروَش دانتنت.
 11 منا چه هر نيمگا چَپ و چاگرودش كرت،
 بله من هُداوندئى ناما پُروَش دانتنت.
 12 چو بينگ مَكيسكا* منى سرا پر رتكننت،
 بله چو كُننگا، دمانا سُنكت و
 من هُداوندئى ناما پُروَش دانتنت.
 13 منا سَكا تيلانكش دات كه بڪپان،
 بله هُداوندا منا كُمك كرت.

14 هُداوند منى زور و منى سئوت اِنٽ،
 هما منى رَڪينڙوڪ اِنٽ.
 15 پهريوڪاراني تمبوانى تها سوئين بيگ و شادمانئى كوڪار اِنٽ:
 ”هُداوندئى راستين دستا مزئين كارى كرتگ.
 16 هُداوندئى راستين دست چست بوتگ،
 هُداوندئى راستين دستا مزئين كارى كرتگ.“
 17 من نيران، زندگ مانان و
 هُداوندئى كرتگين كارانى جارا جنان.
 18 هُداوندا منا شَر اَدب دات،
 بله مرڪئى دستا ندائى.

ہما دابا کہ پہ ماتا زارَ جننت.

15 بلہ وھدے نِگلُن وارت پست و لگور گون مزین شادھیے مِج بوتنت،
منی ہلایا وھدے من سہیگ نہاتان،
آ منا دزان اتنت و بیسش نکرت.
16 چو ہداناباوران، آیان وتی مسکرا گیش کنان کرت و
پہ من دنتائش دُرشت.

17 او ہداوند! تان کدینَ نندئے و چارئے؟
منی ارواھا چہ آسانی ستما برکین،
منی یکین زندا چہ شیرانی دپا.
18 گزا مزین دیوانا تئی شُکرا گران،
مردمانی مزین مِجیا ترا ستا کنان.

19 مئیل کہ پریکارین دژمن
منی سرا شادھی کننت،
مئیل ہما کہ مُپت و ناھکا چہ من بیزار آنت
چمُک و پونژک بکننت.

20 چیا کہ پہ سھل و ایمنی ہبر نکنت،
پہ آ مردمان کہ مُلکا آرام و بیجاک نشتگانٹ
پرمکریں ہبر پیم کننت.
21 دپا پہ من پیچ رچنت و گوشنت: ”ہہ، ہہ، ہہ!
گون وتی چمان دیستگ!“

22 او ہداوند! تو اے دیستگ، چپ و بیتوار مئے.
ہداوند! چہ من دور مئے.

23 آگاہ بئے و پہ منی دادرسیا جاہ بجن.
او منی ہدا، او منی ہداوند! پہ منی ہگا.
24 او منی ہداوندین ہدا! پہ وتی آدلٹیگی گناھے ہتاما چہ من نکلین،
مئیل آ منی سرا شادھی بکننت.
25 مئیل وتی دلا بگوشنت: ”ہہ، ہہ، ہہ! پہ وتی ارمانا رستین.“
مئیل بگوشنت: ”لنکھے کرت و ایرن برت.“

26 ہرکس کہ منی مسیبتانی سرا شادھی کنت
شرمندگ و سرچھل بات،
آ کہ وتا چہ من برزتر کننت

ہداوندئے ناما تنوارَ کنان.

14 گون ہداوندا وتی کٹولان پورہ کنان،
آییے سجھین کٹومے دپما.

15 ہدائے وپادارانی مرک،
ہداوندئے دپما گرانکدر انت.
16 او ہداوند! من تئی ہزمتکار آن،
ہتو، من تئی ہزمتکار آن، تئی مۆلدئے چک،
تتو منا چہ زمیلان آزات کرتگ.
17 شگرگزارئے کربانیکے ترا پیش کنان و
ہداوندئے ناما گران.
18 گون ہداوندا وتی کٹولان پورہ کنان،
آییے سجھین کٹومے دپما،
19 ہداوندئے لؤگئے پیشگاہا،
تئی نیاما، او اورشلیم!
ہداوندا بنازینت، ہللیویا.

او سجھین کٹومان! ہداوندا بنازینت

117 او سجھین کٹومان! ہداوندا بنازینت.
او سجھین راجان! آیا ستا کنیت،
2 کہ ہداوندئے مہر پہ ما سک باز انت و
آییے وپاداری ابدمان.
ہداوندا بنازینت، ہللیویا.

ہداوندئے راستین دستا مزین کارے کرتگ

118 ہداوندئے شگرا بگریت
کہ نیک انت و مہری ابدمان.

2 اسرائیل بگوشات:

”آییے مہر ابدمان انت.“

3 ہارونئے لؤگ بگوشات:

116 منا ہداوند دؤست اِنْت کہ

منا ہداوند دؤست اِنْت کہ
 1 منی تنواری گوش داشت،
 منی پریات و زاریے تنوار و
 2 وتی دلگوشی منی نیمکا ترینت.
 تان زندگ آن، گوانکے جنان.
 3 مرکے سادان پتاتگ آتان،
 کبرئے تُرس منی سرا کپتگ آت
 گم و اندؤھانی بندیک اتان.
 4 ہداوندئے نامن گپت و گوشٹن:
 ”او ہداوند! منی زندا پَرکین.“

5 ہداوند مہریان و آدل اِنْت،
 مئے ہدا، چہ مہر و رہما سرریچ.
 6 ہداوند سادہ دلین مردمان سمبالیٹ،
 من کہ وار و زار اتان، منا رَکینتی.

7 پدا آرام بئے، او منی ارواہ،
 کہ ہداوند پہ تنو مہریان بوتگ.
 8 او ہداوند! تنو منی ارواہ چہ مَرکا رَکینت،
 منی چم چہ ارسان و
 پاد چہ لَکُشگا
 9 کہ ہداوندئے بارگاہا گام بجنان
 زندگینانی زمینا.

10 منا باؤر آت، ہما وهدا ہم کہ گوشٹن:
 ”سَک بَرگ آن.“
 11 پریشانیانی تھا گوشٹن:
 ”هرکس درؤگبند اِنْت.“

12 اے سَجھین شری کہ ہداوندا گون من کرتگ آنت،
 اِشانی بدلا چون بدئیان؟
 13 نجاتئے پیالھا چست کنان و

گون شرم و بیشرپی پؤشیننگ باتنت.
 27 آ کہ واہگش منی بیئمباری اِنْت
 شادمان باتنت و شادھیے گوانکا پُرز کناتنت،
 مُدام بگوشاتنت: ”ہداوند مزن اِنْت
 کہ چہ وتی ہزمتکارئے سلامتیا گل بیت.“
 28 گوا زیائُن سَجھین رَؤچا تئی اَدلا گوانک جنت،
 تئی ستا و سنایا.

ہدائے مہر چنکدر پُرآرزش اِنْت

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. ہداوندئے ہزمتکار داوودئے زبور.

36 گناہ، بدکارا مان آبیئے دلئے جُھلانکیا گوانک جنت،
 آبیئے چمان ہداثرسی نیست.

2 چیا کہ آ وتی جندئے دلا ہمینچک وتی تنوسپیا کنت،
 کہ وتی گناھا نزانن و چہ آبیَا نپرت کرت نکنت.
 3 دیئے ہبری بدی و پریب اِنْت،
 چہ اگلمندی و نیک کاریا دستی شُشتگ.
 4 تننتا وتی گندل و بسترا پندل سازیت،
 گُنھکاریئے راہی گپتگ و
 بدیا یلہ نکنت.

5 او ہداوند! تئی مہر ارشا رسیت و
 وپاداری تان جمبران.
 6 تئی اَدل و راستی بَرزترین کُھانی ڈٹولا اِنْت و
 اِنسپ، مزین جُھلانکیانی.
 او ہداوند! تنو ائے کہ انسان و ہیوانئے رَکینوک ائے.

7 او ہدا! تئی مہر چنکدر پُرآرزش اِنْت،
 بنی آدم تئی بانژلانی ساہگا پناہ گپیت.
 8 آ چہ تئی بارگاہئے سرریچین نیامتان سیر بنت و
 چہ وتی لڑتانی کورا آیان سیراپ کئے.
 9 چیا کہ زندمانئے سرچنگ تنو ائے و
 چہ تئی نورا اِنْت کہ نور گبندین.

10 په وتی دؤستداران وتی مهرا مُدام برجاه دار و
 اَدَل و راستیا په نیکدلان.
 11 پُرکیرانی پاد منی سرا ایز مبات،
 بدکارانی دست منا سرگردان مکنات.
 12 بچار بدکار چه پیما کپتگ آنت،
 هاکا سرشکون و پاد آتک نکنت.

زَدکارانی سرا هَسَد مکن

داوودئے زبور.

37 بدکارانی سٹویا جؤش مجن و
 زَدکارانی سرا هَسَد مکن.
 2 چیا که اے کاهئے پیما زوٹ گبیرنت و
 سبزگانی پیما هُشک تَرنت.

3 هُدائے سرا تتوکل کن و نیکیئے راها گر،
 وتی مُلکا جهمنند بئے و
 وپاداریئے زَندگیر.
 4 چه هُداوندا شادمان بئے
 که آ تئیی دلئے مرادا پوره کنت.

5 وتی زندمانئے راها هُداوندئے سپردگ کن و
 آبیئے سرا تتوکل،
 که کارساز هما انت.
 6 آ تئیی بیمیاریا نورئے پیما روْشن کنت و
 دادرسیا چؤ بامگواھئے زُوناییا دُریشان.

7 هُداوندئے بارگاہا آرام بئے و
 گُون اَویارے* آبیئے ودارا.
 آیانی سٹویا جؤش مجن که وتی راها کامران آنت و
 آیانی سٹویا هم که پلیتین پندلان کار بندنت.

نه چه وتی گُئا آوازے کَشَت کنت.
 8 هرکس که اِشان جؤز کنت،
 همیشانی پیما بیت و
 هما مردم هم که اِشانی سرا تتوکل کنت.

9 او اِسرائیل! هُداوندئے سرا تتوکل کن،
 هما شمئے کُمک و اِسپَر انت.
 10 او هارونئے لوگ! هُداوندئے سرا تتوکل کن،
 هما شمئے کُمک و اِسپَر انت.
 11 او هُدائُرسان! هُداوندئے سرا تتوکل کنیت،
 هما شمئے کُمک و اِسپَر انت.

12 هُداوندا مارا یات کرتگ و
 مارا برکت دنت،
 اِسرائیلئے لوگا برکت دنت،
 هارونئے لوگا برکت دنت.
 13 همایان برکت دنت که هُداوندئے تُرس آیانی دلا انت،
 مزنین و کساننپان، یک پیما.

14 هُدوند شمارا گیشا چه گیشتر کنات،
 شمئے جند و چُک، دوپنان.
 15 هُدوند شمارا برکت دئیات،
 زمین و آسمانئے اَد کَنوُک.

16 بُرژین آرش هُداوندئیک انت و
 زمینی بنی آدمارا داتگ.
 17 مُردگ هُداوندا ننازیننت،
 نه آ مردم که رنوت و بیتشوار بنت.
 18 اے ما این که هُداوندا ستا دئیین،
 ائون تان ابد.
 هُداوندا بننازیننت، هَلیلویا.

3 دریا دیست و تنک،

اُڑنٹے کٹور، پُشتا کنزت.

4 کؤہ چؤ گورانڈا سبَّ جنان بوتنت و

جُمپ چؤ گورگا.

5 او دریا! چے بوت کہ تئو تنکے؟

او اُڑن! چے بوت کہ تئو پُشتا کنزتے؟

6 او کؤهان! چے بوت کہ شما چؤ گورانڈا سبَّ جت،

شما چؤ گورگا، او جُمپان؟

7 پلرز، او زمین!

هُداوندے بارگاها،

آکوبے هُداے بارگاها.

8 آبیآ تلار گورم کرتنت، چه آبا پُر،

مُهرین سنگ آپے چمگ.

مے هُدا آرشا انت

115 مارا اِنه، او هُداوند! مارا اِنه،

تئی ناما شان و شوکت پرسات،

تئی مھر و وپاداریے سؤبا.

2 آ دگه کئوم چیا بگوشنت:

”إشانی هُدا کجا انت؟“

3 مے هُدا آرشا انت،

هرچے که آبیآ وش بیت، هما کارا کنت.

4 آبیانی ”هُدا“ نُگره و تلاه انت،

انسائے دستے جوژ کرتگین بُت.

5 إشان دپ پر بله هبر کورت نکنت،

چمیش پر بله دیست نکنت،

6 گویش پر بله اشکت نکنت،

پونوش پر بله بؤ چت نکنت،

7 دستیش پر بله مارت نکنت،

پادش پر بله راه شت نکنت،

8 چه هژما دور بے و گزبا یله کن.

جؤش مجن که ترا دیم په بدکاریا بارت.

9 چیا که بدکار گُدگ بنت،

بله آ که هُداوندے ودارا انت مُلکا میراس برنت.

10 کُمکے وهدا رند بدکار نمانیت،

شما آبیآ سک باز شوهاز کنیت بله نگدیتی.

11 نرمدل مُلکا میراس برنت و

چه وشین سُهله و ایمنیا شادکامی کنت.

12 بدکار پهریزکارے هلاپا پندل سازیت و

په آبیآ دنتان دُرشیت،

13 بله هُداوند بدکارے سرا کنیت،

چیا که زانت آبیآے رُچ کثیت.

14 بدکار وتی زهما چه نیاما در کنت و کمانا کُشت،

تان نزور و هاجتمندان چیر بترینت و

نیکدلان تیگانی دپا بدئیت.

15 بله آبیانی زهم، وتی جندے دلا نندیت و

کمانیش پُرشنت.

16 پهریزکارے کمین هستی

چه بازین بدکارانی هستیا گهتر انت.

17 چیا که بدکارانی باسکے زور پُرشیت،

بله هُداوند پهریزکارانی مدت کنوک انت.

18 هُداوند بیگناہانی رُچانی نگهپان انت و

میرایش نمیران بیت.

19 بلاه و مسیبتانی وهدا بڑگ و شرمندگ نبنت و

کھتی و دُکالے رُچان سیر و آباذ بنت.

20 بله بدکار گاز بنت،

هُداوندے دژمن چراگاهے سیزگانی پیما گار.

هئو! زیان بنت، دوتے پیما زیان.

21 بدکار وام کنت و پدا ندنت،

هُداوند نيزگار چست کنت

113 هُداوندا بنازینیت، هَلیلویا.

بنازینیت، او هُداوندے هزمتکاران!

هُداوندے ناما بنازینیت.

² هُداوندے ناما ستا و سنا بات،

چه ائونا تان اُبد.

³ مَشْرِکَا بگر تان مَگَرِیا،

هُداوندے نام نازینگ بات.

⁴ هُداوند سَجْهین کئومانی سرا پُر جلال اِنْت و

آییے شان و شوکت چه آسمانان بُرزتر.

⁵ کئے مئے هُداوندین هُداے دُتولا اِنْت؟

مئے هُدا بُرزاد، وتی بادشاهی تهتا نشتگ.

⁶ آجَهَل بیت

که آسمان و زمينا بچاریت.

⁷ آنیزگار چه هاکا و

هاجتمندا چه پُرانی هاکوئا* چست کنت.

⁸ شهزادگانی نیاما نادینیتش،

وتی کئومئے شهزادگانی نیاما.

⁹ سَنَت و بے ائولادین جنینا وشدل و چُکانی مات کنت و

آییے لُوگا آباد.

هُداوندا بنازینیت، هَلیلویا.

وهدهے اِسراییل چه مسرا در آتک...

114 وهدهے اِسراییل چه مسرا در آتک،

آکوئے هاندان، چه درامدین زبائیتے مردمانی نیاما،

² یهودا هُداے گچین کرتگین و

اِسراییل آییے بادشاهی بوت.

بله پهریزکار په دَسپِجِ بکشیت.
²² آلمَا، آیان که هُداوند برکت دنت مُلکا میراس برنت،
بله آیان که نالت کنت، گار و بیگواة بنت.

²³ هُداوند هماییے گامان مُهر کنت

که هُداوندے راها شادهی کنت.

²⁴ تُرے بَنگَلِیت، زمينا نکپیت،

چیا که هُداوند آییے نگهپان اِنْت.

²⁵ ورنَا آتان و نون پیر آن،

بله چُشین پهریزکارے ندیستُن که هُداوندا یله کرتگ

یا که چُکی په نانیا گدا بوتگ اِنْت.

²⁶ مُدام دَسپِجِ اِنْت و په آسانی وام دنت،

چُکی برکت کارنت.

²⁷ چه بدیا دینما چهر دئے و نیکی کن،

گُرَا تان اُبد مُلکا جهمنند بئے.

²⁸ چیا که هُداوندا اُدل دؤست اِنْت و

وتی دؤستداران یله نکنت.

هُداوند تان اُبد پهریزکارانی پُشت و پناه اِنْت،

بله بدکارانی نسل گُدگ بیت.

²⁹ پهریزکار مُلکا میراس برنت و

تان اُبد همؤدا جهمنند بنت.

³⁰ پهریزکارے دپ هکمت تالان کنت و

زیانی اُدل.

³¹ هُداوندے شَرِیت آییے دلا اِنْت و

پادی نلکُشتنت.

³² بدکار، په پهریزکارا کمین کنت و

آییے کزُشے رندا اِنْت.

³³ بله هُداوند آییَا بدکارے زؤرے تهتا نپرتیت و

وهدهے هَکدیوانا برگ بیت، په مَیاریاریا نقیلیتی.

³⁴ هُداوندے ودارا بئے و هماییے راها بؤشت،

ہما کہ آئیے رہبندانی زندگیا کننت،
آبان شرین زانتکاری رسیت.
تان آبد ستا ہماییشگ انت.

ہُداؤستانی بہتاوری

112

ہُداوندا بنازینیت، ہَلیلویا.
بہتاور انت ہما کہ ہُداوندئے تُرس آئیے دلا انت،
ہما کہ آئیے ہُکمی سک باز دؤست بنت.
2 آئیے نسل و اؤبادگ زمینے سرا پُرزور بنت،
برکت نیکدلانی پدرتچا رسیت.
3 آئیے لؤگ چہ مال و میلکتا پُر بیت و
آئیے پھرئکاری تان آبد برجَم مانیت.
4 پہ نیکدلان مان تہاروکیا ہم رُزن دُرشینیت،
آ مہربان، رَہم کنوک و آدل انت.
5 بکشندہ و وامدھین مردمے آسر شُر بیت،
ہما کہ وتی کاران پہ انساپ کننت.
6 چیا کہ آہچبر لرزینگ نبیت،
پھرئکارین مردمے تان آبد یات کنگ بیت.
7 آچہ بدین ہالان نترسیت،
دلی جَم انت، تئوکی ہُداوندئے سرا انت.
8 آئیے دل مہر انت، نترسیت،
نیت* وتی دژمنانی شکستا گندیت.
9 گون گریب و نیزکاران بیہساب بکشندہ انت،
آئیے پھرئکاری تان آبد برجَم انت.
آئیے کانٹ* پہ شانے بُرز کنگ بیت.
10 بدکار گندیت و ہژمناک بیت،
چہ زہرا دنتان دُرشیت و آپ بیت،
بدکارئے واہگ نامرآد بنت.

کہ ترا پہ مُلکتے میراس برگا سرپراز کننت،
وت گندئے کہ بدکار چون گُدگ بنت.

35 بدکار و بیڑہمین مردے دیسٹن کہ
سرسیزین درچکئیے پیما وتی جاہا شاداب ات،
36 بلہ نمنت و زوت مُرت،
ہرچے شوہاژن کرت، گندگ نبوت.

37 بے ائیین مردا بگند و نیکدلا بچار،
چیا کہ سہل و اینیے شوہاز کنوکا آکتے ہست،
38 بلہ سجھین سرکش گار و گُمسار بنت،
بدکار گُدگ بنت و آبان آکتے نیست.

39 پھرئکارانی رکنوک ہُداوند انت و
سکئیے وهدا آبان کلات.
40 ہُداوند آبان مدت دنت و رکنیت،
چہ بدکارانی دستا رکنیت و نجات دنت،
چیا کہ آئیے مٹیار و باہوت انت.

او ہُداوند! منا یلہ مکن

داوودئے زبور. دزیندیے.

38

او ہُداوند! منا گون وتی ہژما ہکل مدئے و
گون وتی گُربا نہر.
2 چیا کہ تئیی تیران منی جان سبتگ و
تئیی دستے زور منی سرا کپنگ.

3 چہ تئیی گُربا منی جسم و جانا ہچ ڈراہیے پُشت نکپنگ و
چہ گناہا، مان ہدان ہم سلامتیے.
4 منی مٹیاری چہ سرا سرگوستگ،
گرانین بارئے پیما چہ تاگتا گیش انت.

5 چہ منی اہمکیا

ٲٲن بؤ گپٲگ و بؤناک اٲت.
ٲوره کٲٲ و دوٲل اٲ،

سجھين رؤچا ماتم کانا گردان.

7 سرينا سؤچناکين دردے تورنگا اٲت و

جسما ذراھيے نيست.

8 من آجر اٲ و ذرُشگ بوتگان،

چه دلئے آشوپا نالان.

9 او هداوند! مني سجھين ارمان تئبي ديما اٲت،

آھسرد و گينسارُشُں چه تئو چير نہاٲت.

10 دلُن مان سيننگا کُٲ کُٲا اٲت،

واک و توائُن در شتگ،

چماني رُژنابي هم گار اٲت.

11 دؤست و همبلُن ٲياني سئويا چه من وتا کرے دارنت و

نُزبکين هم دور اوشتاتگ اٲت.

12 آ که مني کوشے رندا اٲت، دام چير کننت،

بدواه مني گُمسار کنگئے هبرا کننت و

سجھين رؤچا پندل سازنت.

13 بله من کرئے پئيما اٲن که نه ايشکننت و

گنگئے پئيما که بيتتوار اٲت.

14 په راستي من اٲچين مردميئے دُتولا اٲن که نه ايشکننت و

دپا پَسئوے نيستي.

15 او هداوند! په تئبيگي اٲت که دارا اٲن.

او هداوند، مني هُدا! اے تئو ائے که پَسئو دئيے.

16 چيا که گوشُشُن: ”وهده پاؤن لرزيت،

هما مردمان مني سرا شادهي کنگا مئيل

که وتا چه من مستر زاننت.“

17 چيا که کپگي اٲن و

مني درد مُدام گون من گون اٲت.

18 وتي مئيارباريا مَنان و

چه وتي گناھا سک پردر اٲن.

19 سرزؤر و سلامت اٲت، آ که مني دژمن اٲت،

بازنئے بے سئويا چه من نپرت کننت.

20 آ که نيکئيے بدلا گون من بدئ کننت،

ملکيسيدئکئے * هسابا.“

5 هُداوند تئبي راستين دستا اٲت،

وتي گُزئے رؤچا بادشاهان دُرُشيت.

6 کئومان سزا دنت،

زمينا چه لاشا ٲرُ کننت و

سجھين زمينئے هاکمان دُرُشيت.

7 راھا، چه کئورئا اٲ وارت و

سؤبين و سرئلند بيت.

هُداوندئے کار راست و په اَدل اٲت

111 هُداوندا بنازئيت، هَليلويا.

چه دلئے جُهلانکيا هُداوندئے شُگرا گران،

نيکلداني ديوانا، مُجئے نياما.

2 هُداوندئے کار مزن اٲت،

هرکسے دلا که نشتگ اٲت،

اٲاني سرا په شري ٲگر کننت.

3 اٲيے کار شاندار و ٲرُشئوکت اٲت و

اٲيے اَدل تان ابد برجم مانيت.

4 اٲيا وتي باکمالين کار يادگار کرتگ اٲت،

هُداوند مهربان و رهم کنوک اٲت.

5 آ همايان وراک دنت که اٲيے تُرئيش دلا اٲت،

وتي اهد و کرارا تان ابد يات کننت.

6 وتي کاراني زؤري وتي کئومارا ٲيش داشتگ،

درکئوماني ميراسي وتي کئومارا دانگ اٲت.

7 اٲيے دستانئے کار راست و په اَدل اٲت و

سجھين رهبندی ٲُراھتبار.

8 ابد تان ابد مھر و مْهکم اٲت،

په راستي و تچکي کنگ بوتگ اٲت.

9 اٲيا وتي کئوم مؤکتگ،

تان ابد وتي اهد و کراري برجم داشتگ.

اٲيے نام ٲاک و باکمال اٲت.

10 هُداوندئے تُرس داناييے بندات اٲت.

پہ وتی مہرئیگی منا برکین۔

²⁷ پل برانت کہ اے تھی دست انت،

کہ اے کار تئو کرتگ، او ہداوند!

²⁸ آ نالت کننت،

بلہ تئو برکت بدئیاتے۔

ہملہ کہ کننت، شرمندگ باتنت،

بلہ تھی ہزمتکار شادمانی بکنات۔

²⁹ منی دژمنان رسواییے جامگ گورا دئیگ بات و

شرمندگیئے کہاا پوئینگ باتنت۔

³⁰ من چہ وتی زیانا ہداوندئے سک باز شگرا گران،

بازن مردمیئے دینما آییآ ستا کنان۔

³¹ چیا کہ ہاجتمندئے راستین نیمگا اوشتیت

تانکہ آییآ چہ دادرسانی ہکما برکینیت۔

منی راستین نیمگا بندد

داوودئے زبور۔

110 اے ہداوندئے پیگام انت پہ منی ہداوندا:

”منی راستین نیمگا بندد

تان ہما وهدا کہ تھی دژمنان

تھی پادانی چیرئے پدگ و چارچوبہے بکنان۔“

² ہداوند چہ سہیونا تھی زوراوین آسیا شہار دنت و گوشیت:

”وتی دژمنانی نیاما ہاکمی کن۔“

³ آ رچا کہ تئو وتی لشکرا مچ کنئے،

تھی مردم پہ شتو کے گور بنت۔

گون پاکئیے شان و زباییا

تھی ورنا تھی گورا کاپنت،

چہ کہ نود* چہ بامگواہئے باتنا۔

⁴ ہداوندا سٹوگند وارتگ و

پشومان نبیت، کہ:

”تئو تان آبد دینی پینشواے ائے،

منی دژمن و ہہتام جنوک انت، چیا کہ من نیکیئے رندا آن۔

²¹ او ہداوند! منا یلہ مکن۔

او منی ہدا! چہ من دور مہئے۔

²² او ہداوند، منی زکینوک!

پہ منی مدتا اشتاپ کن۔

منی روچانی حساب چی انت؟

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا۔ پہ پدوتونا * داوودئے زبور۔

39 گوشتن کہ ”پہریز کنان

تان گون وتی زیانا گناہ مکنان۔

تان وهدے بدکارے منی کرا انت

وتی دپا لگام کنان۔“

² چپ و بیتوار بوتان، تننا شرین ہبرے ہم نکرئن،

بلہ درد و اندوہن گیشتر بوتنت۔

³ دلن مان درونا جوش جنگا انت۔

وهدے گیشتر پگرن کرت، آسا شمالہ* کشت،

گرا زبائن پیچ بوت۔

⁴ ”او ہداوند! منی آکتا پدر کن،

منی روچانی حساب چی انت،

پل تان بزنان کہ چون زوت گوزنت۔

⁵ تئو منی زند بچلیئے کدا کرتگ،

منی زندمانئے سال، تھی چما ہچ نہ انت۔

سدک آن کہ انسانئے زند یک ساہے گیش نہ انت۔“ اوشت...

⁶ بیشک انسان چو ساہگیا چکریت،

بیشک کہ آ مپت و ناہودگا تچ و تاگ کنت،

مچ و امبار کنت، بلہ نزانت کہ کثیا رسنت۔

⁷ ”بلہ نون او ہداوند! من چہ چیرئے ودارا آن؟

امپتن تھی سرا انت۔

8 منا چه سَجھين ناپرمانيان چُئين و

أهمكاني كلاگي مكن.

9 بيتتوار آن و دپا پيچ نكنان،

چيا كه اے تتو كرتگ.

10 وتي زربتا چه مني سرا دور كن،

كه چه تئبي شهاماتا تُستگ و كپتگان.

11 تتو په هكل انسانا چه گناھا اَدب دئيبے و

آيبے دؤستينان هما پئيما كئے كه رميز و ورؤك كنت.

سَدك آن كه انسانئے زِنْد ساه و دمے گيش نه اِنْت. اؤشت ...

12 "او هداوند! مني دوايا بَشكن و

په كُما مني پريائتے نيما دِلگوش كن،

ارسائُن مَشْمُوش و بيتتوار ميبے.

چيا كه تئبي گُورا مهمانئيبے پئيما آن،

دَرآمدے، وتي پت و پيريناني دُولا.

13 وتي گُريا چه من دور كن،

تان چه جهانئے يله كنگا پيسر پدا گل بان."

هُداوندا نوكين سئوتے مني دپا دات

په سازگر و وش آوازاني سالارا. داوودئے زبور.

40 گون سبرے په هداوندا وداژن كرت،

دئمي گون من تَرينت و مني پرياتي اِشكت.

2 منا چه جُهلانكين كَلِّيا در آورتی،

چه گل و گنداپا،

مني پادی تَلارئے سرا اؤشتارينت و

گامی مَهر كرتنت.

3 نوكين سئوتے مني دپا داتي،

مے هُدائے ستا و سئائے شئير.

بازينے گنديت و مئيت و

هُداوندئے سرا تتوكل كنت.

4 بهتاور هما اِنْت كه هداوندئے سرا تتوكل كنت و

دئما گون پُرُكبرينان نكنت،

12 كَسْ په آيبا مهربان مبات و

آيبے چؤرتواني سرا بَزگ مكنات.

13 پدريچي گار باتنت و

نامِش په دئمي نسلان سر مبات.

14 آيبے پت و پيركاني گناه هُداوندئے بارگaha يات كنگ باتنت،

ماتے گناهي هچبر شوْدگ مباتنت.

15 گناهِش مُدام هُداوندئے چَماني دئما باتنت،

هُداوند آياني ياتا چه زمينا گار كنات.

16 چيا كه آهچير په كَسا مهربان نبوت،

نيزگار و هاجتمندی آزار داتنت و

دلپُشتگيني په مرک رسينتنت.

17 نالت كنگي وش بوت،

آيبے وتي سرا كپاتنت.

بركت دئبيگي وش نبوت،

هچبر بركتي مرسات.

18 نالت كنگي چؤ پُوشاكا گُورا اَت،

آپے پئيما آيبے جانا اِير نِشت،

رؤگئے پئيما هُدائي شت.

19 نالت كباھے بات و آيبے جندا بپُوشات و

كمريندئے پئيما مدام آيبے سرتنا بندؤك بات.

20 چه هُداوندئے نيما مني بُهتام جنوكاني مَرُ همے بات،

هما كه مني هلاپا بدئين هبر كنت.

21 بله تتو، او هداوند، تهنا تتو

په وتي نامئبيگي مني سرا مهربان بے،

چه وتي مِهْرئے نيما منا بَرَكين.

22 چيا كه من نيزگار و هاجتمندے آن و

دَلن باتنا نَبِيگ اِنْت.

23 من چؤ بينگاهي ساهگيا گار بان،

چؤ مَدَكيا چَنَدگ بان.

24 چه رُؤچگا كوندُن دُرهگا اِنْت،

چِسْم و جائن رنجتگ و لاگر اِنْت.

25 بُهتام جنوكاني كلاگي آن،

منا كه گندنت، سرا چَنَدئينت.

26 منا كُمك كن، او هداوند، مني هُدا!

نون گون مئے لشکران همراة نبئے؟
 12 مئے دژمنانی دپما مارا مدت کن،
 کہ انسانئے کُمک ناھودگ اِنْت.
 13 هُدا کہ گون اِنْت، سؤبِن بِن،
 هما اِنْت کہ مئے دژمنان پادمال کنت.

شرمندگیئے کباہ

پہ سازگر و وشألہانانی سالارا. داوودئے زبور.

109

او منی ستایانی هُدا!

ہاموش میئے.

2 چنا کہ بدکار و پرنبکاران

منی ہلاپا وتی دپ پیچ کرتگ،

گون دروگبندین زبانیا منی ہلاپا گیش جتگ.

3 منا گون نپرتیین ہبران چپ و چاگردش کرتگ،

بتیسؤیا گون من پہ جٹگا پاد آنکگ اِنْت.

4 منی مہرئے بدلا منا بھتامیش جتگ،

بلہ من پہ آیان نیکنین دوا کرتگ.

5 منی نیکیانی بدلا گون من بدی کنت و

مہرئے بدلا نپرت.

6 گوشنت: ”بدکارین مردمیا ایشیئے چکا دثور دئے،

بل کہ بھتام جنوکے ایشیئے راستین نیمگا اؤشتیت.

7 وھدے آییئے دادرسیا کنت،

مئیاریار زانگ بات و

ذوایی گناہ حساب باتنت.

8 رۆچی کُمک باتنت و

آییئے اُگدہ و زَمْھواری دگریا برسات.

9 چُکئی چۆرئو باتنت و

جنی جنؤزام.

10 چُکئی پنڈوک و دَرپدر باتنت و

چہ وتی پُرشتگین لوگان در کنگ باتنت.

11 وامداری سَجھین مال و ہستیا پیچ گراتنت و

درآمد آییئے جُھدانی بر و سَمرا براتنت.

گون ہمایان کہ دروگین ہدایانی رندگیریا گمراہ اِنْت.

5 او هُداوند، او منی هُدا!

تتو پہ ما بازین آجین کار و شورے کرتگ،

ھچکس تیبی مَت بوت نکنت.

اگن بلؤتان تیبی کارانی بارئو جار بجنان و ہیر بکنان،

ھمینچک باز اِنْت کہ چہ ہسایا در اِنْت.

6 ترا پہ ھیرات و کُربانیکا حاجتے نیست،

بلہ منی گوشت پیچ کرتگ،

سؤچگی کُربانیک و گناہانی کُربانیکت نلوئتگ.

7 کُرا گوشن: ”من آنکگ و تیار آن،

منی بارئو کتابئے تومارا* نیسیگ بوتگ.

8 او منی هُدا! ارمائن تیبی لوٹ و واھگئے سرجم کنگ اِنْت،

تیبی شَریت منی دلا اِنْت.“

9 رَکینگ و نجاتتے وشین هالُن مزنین دیوانا جار جتگ.

او هُداوند! ہما ڈئولا کہ تتو زانئے من وتی دپ لگام نجتگ.

10 تیبی رَکینوزکین مَدُن وتی دلا چیر ناداتگ،

تیبی وپاداری و نجاتبکشیئے بارئو ہبُرُن کرتگ و

چہ مزنین دیوانا تیبی مہر و وپان نپوشینتگ.

11 او هُداوند! منا چہ وتی رھمتا زبہر* مکن،

تیبی مہر و وپا تان ابد منا ایمن بدارات.

12 چیا کہ بیھسابین سکیان منا آنگر کرتگ،

مئیاریان منا گپتگ و دیست نکنان،

چہ منی سرئے مودان گیش اِنْت،

منی دل کپتگ.

13 او هُداوند! مہربانی کن و منا برکین.

هُداوند! زوت پہ منی مَدتا بیا.

14 آ سَجھین کہ منی کوشئے رندا اِنْت و منی مرکا لوئتنت

سرجھل و شرمسار باتنت،

آ کہ منی سیہرؤچیئے پدا اِنْت

پُشتا برئوات و رسوا باتنت.

15 آ کہ منی سرا ”هہ، هہ“ کنتت

وتی سرجھلیا ھیران و ھبکھ باتنت.

هُدَا كِه گُونِ اِنْتِ، سَوِيْبِيْنِ بِيْنِ

سوتوے. داوودتے زبور.

108 منی دل جَمِ اِنْتِ، او هُدا!

چہ دلے جُهلانکيا سوتُ جنان و ترا نازتِنان.

² او سرور و چنگان! آگہ بیت.

من بامگواہارا ہم چہ واپا پاَدَ کنان.

³ کتومانی نیاما تیبی شُکرا گِران، او هُداوند!

درکتومانی نیاما ترا نازتِنان،

⁴ کہ تیبی مہر باز اِنْتِ،

چہ آسمانان بُرتر،

تیبی وپاداری تان جمبران اِنْتِ.

⁵ او هُدا! آسمانانی سربرا تیبی مژنشانی نازتِنگ بات و

سجھین زمینا تیبی شان و شوکت سر بات.

⁶ گون وتی راستین دستا برکین و منا پستو بدے

تانکہ ہما مردم برکت کہ ترا دوست اِنْتِ.

⁷ هُدا یا چہ وتی پاکیا ہبر کرتگ:

”سَوِيْبِيْنِ بان و شکینما بہرَ کنان و

سوکتے دَرگا پہ وت کَدَ و کساسَ کنان.

⁸ گلیاد منیگ اِنْتِ و مَنَسَی منیگ،

اِپراييم منی جنگی کُلاه اِنْتِ،

یہودا، بادشاہیے اَسا و

⁹ موآب دَسشودِی تَرشت،

اِدومے سرا وتی سواسا چگل دثیان* و

پیلیستیہے سرا وتی پیروزیے گوانکا جنان.*”

¹⁰ کتے منا پسیل بندین شہرا* کاریت؟

کتے تان اِدوما منی رھشونَ بیت؟

¹¹ او هُدا! تتو ہما نہائے کہ مارا یلہات کرتگ؟

9:108 سواس چگل دئیگے مانا گرگ و وتی کنگ اِنْتِ. 9:108 بند 7 تان 9 آباژین جاگہ و مردمانی نام کثیت. 10:108 پسیل بندین شہر، بزبان ہما

شہر کہ آبیے چَپ و چاگردا مہرین دیوالے.

¹⁶ بلہ آ کہ تیبی شوہازا اِنْتِ

سجھین تیبی بارگاھا شادھی کنات و گل و بال باتنت،

آ کہ تیبی رکتینوکین مدتیش دوست اِنْتِ،

مُدام بگوشانتت: ”هُداوند مزن اِنْتِ.“

¹⁷ من گریب و حاجتمند اِنْتِ،

هُداوندا منی ہٹیاں گور بات.

تتو منی کُمک و رکتینوک ائے.

او منی هُدا! دیر مکن.

او هُداوند! منی سرا رھم کن

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودتے زبور.

41 بہتاور ہما اِنْتِ کہ گریب و بڑگانی ہٹیاں اِنْتِ،

هُداوند آبیَا بلاہ و مسیبتانی روجا رکتینیت.

² هُداوند آبیے نگہبانیا کنت و زندگ داریت،

آ، مُلکتے تھا بہتاور بیت.

تتو آبیَا دژمنانی واہگانی سرا یلہ نکنتے.

³ هُداوند آبیَا نادراہیے وهدا زور و واک دنت،

چہ ناجوزی و کمزوریان آبیَا ذراہ کنت.

⁴ من گوشت: ”او هُداوند! منی سرا رھم کن،

منا ذراہ کن کہ تیبی گنہکار اِنْتِ.“

⁵ دژمن پہ بدواھی منی بارٹوا گوشت:

”کدینَ مریت و نامی گارَ بیت؟“

⁶ وهدے چہ آبان یکے منی دیدارا کثیت

دوزبانی ہبرَ کنت و

دلا بدی رُودینیت،

ذُنا کہ دَر کپیت، وتی دلے ہبرا کنت.

⁷ سجھین دژمن منی ہلاپا ہلوت و سُکسُک کنت و

پہ منی تاوان دئیگا پندلَ سازنت.

⁸ گوشت: ”سَلینَ نادراہینا گپتگ،

چہ وپتگین جاھا ہچبر پاَد اِنْتِ نکنت.“

⁹ تنننا منی نریکین دوست کہ چہ آبیَا دلجم اتان،

دیم پہ ہما تیبیا رھسؤنی ای کرتنت کہ وت رتوگیش لوئت.

³¹ ہداوندئے شُگرا بگراتنت، آییئے مھر و

پہ بنی آدما آییئے باکمالین کارانی سؤیا.

³² مردمانی مْچیا آییئا ستا بکنانتت و

کماشانی مجلسا تتوسپ.

³³ آکتوران گیابان کنت،

تچوئین چمگان، ہشکاوگین زمین و

³⁴ کشت و کشاری زمینان سؤرگ* کنت،

اؤدئے جھمنندی بدکاریئے سؤیا.

³⁵ گیابانان گورم* کنت و

ہشکین زمینان، تچوئین چمگ.

³⁶ شدیگی آورت و همؤدا جھمنند کرتنت و

آیان شھرے آباد کرت و نشتنت.

³⁷ آیان ڈگار کشت و انگوری باگ آباد کرت

کہ باز بر و سمرش دات.

³⁸ آییئا برکت دانتت و آسک باز گیشتر بوتنت،

نہاشتی کہ دلوتش کم بنت.

³⁹ نون آکم تران و وار و زار بوتنت،

چہ آزار و جنجال و گما.

⁴⁰ ہما کہ شپرداران بیشرپ کنت،

آیی زرت و بیڑھین گیابانان دریدر کرتنت.

⁴¹ بلہ حاجتمندی چہ سکبان در کرتنت،

آیانی کھولی* رمگانی پیما باز کرتنت.

⁴² نیکدلیش گندنت و شادمانی کنتت و

ھر بدکار وتی دپا بند کنت.

⁴³ ھرکس کہ دانا انت، اے کاران بچاریت و

ہداوندئے پرمہرتن کارانی سرا شربا پگر بکنت.

ہما کہ گون من ہمکاسگ ات،

آییئا ہم منا درؤھتگ*.

¹⁰ بلہ تتو، او ہداوند! منی سرا رھم کن،

منا پاد کن تان وتی جُستائیش بکنان.

¹¹ چہ ایشیا زنان کہ چہ من وشنؤد ائے،

کہ دژمن منی سرا بالادست نیوتگا انت.

¹² چہ منی تچکی و راستیا، تتو منی پُشت و پناہ بوتگئے و

مُدام وتی بارگاھا جاگہ دئیئے.

¹³ ہداوند! ستا بات، اسرائیلیئے ہدایا،

چہ ازل تان ابد.

آنچش بات. آمین.

زبورئے دومی کتاب

زبور 42—72

او منی ارواہ! چیا پریشان ائے؟

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. کورھئے چُکائی شئیری گوشتانک.

آسکتے پیما کہ پہ کتورئے آپان زہیروار انت،

42 ہمے پیما، او منی ہدا، منی ارواہ تئیی زہیران انت.

² منی ارواہ پہ ہدایا تئینگ انت،

پہ زند بکشوئین ہدایا،

کہ بارین کدی ہدائے بارگاھا رتوان و آییئے دیمہ زاہر بان؟

³ شپ و رۆچ وراکن آرس انت،

وہدے مردم مُدام منا گوشنت:

”تئیی ہدا کجا انت؟“

⁴ وہدے وتی دلئے دردان درشان کنان،

ہئیللا کپان کہ چہ پیما مزنین مْچییئے ہمراہ اتان،

جشنئے مزنین مْچییئے و

34:107 سؤرگ، بزبان گون وادا ہوار بوتگین زمین کہ اؤدا کشاز نؤدیت. 35:107 گورم، بزبان دریاچہ. 41:107 کھول، بزبان ہانوار، ہانوادہ (یک

لوگئے نانوار).

9:41 درؤھگ، بزبان پہ ریک زد دئیگ. اربی و پارسیا ”خیانت“.

گُون شادھیئے کوکار و شگرگزارئے سئوتان
دیم پہ ہڈائے لوگا آیانی رھشون اتان.

5 او منی ارواہ! چیا گیمرتگئے؟

چیا منی دل و درونا پریشان ائے؟
اوست و امیت ہڈائے سرا بکن،
چیا کہ نوکسرا ہماییا نازینان،
وتی رکننوک و
6 وتی ہڈایا.

منی درونا ارواہ گیمرتگ

پیشکا ترا چہ اُڈنئے سرڈگار* و ہرمونئے کوھا یات کنان،
چہ میسارئے کوھا.
7 تئی مزین آپشارانی گُردا،
جُھلانکی، جُھلانکیا گوانک جنن،
تئی سجھین چنول و مئوج،
منی سرا پرشتگانءت.

8 رُچا، ہڈاوند وتی مہرا دیم دنت و

شپا سئوت و زئملی گون من انت،
دوای دیم پہ وتی زند بکشوکین ہڈایا.

9 گون ہڈایا کہ منی تلار انت گوشان:

”چیا منا شمشنگت؟“

چیا چہ دؤمنئے آزارا

موتک بیاران؟“

10 دؤمنانی شگانان، منی ہڈ ہورت کرتگانءت،

چیا کہ سجھین رُچا منا گوشنت:

”تئی ہڈا کجا انت؟“

11 او منی ارواہ! چیا گیمرتگئے؟

چیا منی دل و درونا پریشان ائے؟
اوست و امیت ہڈائے سرا بکن،
چیا کہ نوکسرا ہماییا نازینان،
وتی رکننوک و وتی ہڈایا.

آیانی زمزیلی پرؤشتنت.

15 ہڈاوندئے شگرگزارانت،

آییئے مہر و

پہ بنی آدما آییئے باکمالین کارانی سئوبا

16 کہ برونجین دروازگی پرؤشتنت و

آستین بندی گڈتنت.

17 چہ وتی سرکشیا اھمک بوتنت و

وتی گناہانی سئوبا سکی و سوریان کپتنت.

18 وراکش گُنا ایز نشت و

مرکئے دروازگا رستنت.

19 نون سکی و سوریانی تھا گون ہڈاوند پرباتش کرت و

آییا چہ جنجالان رکنننت.

20 وتی ہکمی راہ دات و دراہی کرتنت و

چہ کل و کڈا رکنننتی.

21 ہڈاوندئے شگرگزارانت، آییئے مہر و

پہ بنی آدما آییئے باکمالین کارانی سئوبا.

22 شگرگزارئے کُربانیگ بکنانتنت و

گون شادمانیئے سئوتان آییئے کارانی کسہا بیاراتنت.

23 ہما کہ گون بوجیگان دریابا شنتنت،

ہما کہ آیانی سرا سئوداگری اش کرت،

24 ہڈاوندئے کارش دیستنت،

مان جُھلانکیان آییئے ہئیران کنوکین کار.

25 آییا ہبر کرت و توپانین گوانے آنک و

دریائے چنولی چست کرتنت.

26 بوجیگ بُزاد تان ارشا شنتنت و

جھلا تان جُھلانکیان کپتنت و

چہ جنجالا آیانی ارواہ آپ بوت.

27 شرابیانی پیما تترگ و ٹگل ورگا لگنتنت و

آیانی سجھین ازم و ہتر گار بوت.

28 نون سکی و سوریانی تھا گون ہڈاوند پرباتش کرت و

آییا چہ جنجالان رکنننت.

29 توپانی ایزموش کرت و

دریائے چنول نشتنت.

30 توپان کہ ایز نشت، گل بوتنت،

هُداوندئے مہر ابدمان اِنْت

107

هُداوندئے شُگرا بگرِت

کہ نیک اِنْت و مہری ابدمان.

² ہُداوندئے رَکینتگین ہیر بکناتنت،

ہما کہ چہ دژمنانی دستا رَکینتگانَتی،

³ ہما کہ چہ بازین سرڈگاران زرتگ و یکجاهی کرتگانَت،

چہ شُگرب و مَگرب، چہ شمال و جنوبا.

⁴ لہتین، جنگل و گیابانان سرگردان بوت و

پہ چُشین شہرنا راہے ندیسیتش کہ جہمند بنت.

⁵ گژنگ و تُئیگ منتنت،

مَریگ بوتنت.

⁶ نون سکیانی تھا ہُداوندئے گورا پریاتش کرت و

آبیا چہ سکیان رَکینتنت.

⁷ آبیا چہ تچکین راہنا رہشونی کرتنت،

دیم پہ شہرنا کہ اؤدا جہمند بنت.

⁸ ہُداوندئے شُگرا بگرانت، آبیئے مہر و

پہ بنی آدما آبیئے باکمالین کارانی سؤبا.

⁹ ہما اِنْت کہ تُئیگان سیراپ کنت و

گژنگان چہ شَرین وراکا سیرلاپ.

¹⁰ تہارتین تہاریان نشتگانَتنت،

آستین زمزیلانی بندیک و آزاب اِنْت

¹¹ کہ ہُدائے ہیرانی ہلاپا سرکشی ایش کرتگانَت و

بُزین اَرشے ہُدائے سر و سؤجش کلاگ بستگانَتنت.

¹² گُرا زہمت کَشیئے سرا دات و آسانی گُوری پِروشت،

ٹگیش وارت و مَدَت کنؤکش نیستأت.

¹³ نون سکی و سؤریانی تھا گون ہُداوند ا پریاتش کرت و

آبیا چہ جنجالان رَکینتنت.

¹⁴ چہ تہارتین تہاریان دری کرتنت و

او منی ارواہ! چیا پریشان ائے؟

43

او ہُدا! گناہے بُہتاما چہ منی سرا بَنگَلین،

ہُداناباورین کٹومیئے دیم، پہ منی ہکا جاہ بجن و

منا چہ بدکار و پریکارانی دستا برکین،

² چیا کہ تئو منی کلات ائے.

تئو پرچا منا چہ وت دور کرتگ؟

چیا چہ دژمنئے آزارا

مؤتک بیاران؟

³ وتی رُژن و راستیا راہ دئے،

تانکہ منی رہشون بینت و

منا پاکین کُوا و تئیی بارگاھا بیارنت.

⁴ آ وهدی ہُدائے کُریانجاھا رُوان،

دیم پہ ہُدا یا کہ منی وشی و شادھی اِنْت.

او ہُدا، منی ہُدا!

ترا گون چنگا نازینان.

⁵ او منی ارواہ! چیا گیمرتگئے؟

چیا منی دل و درونا پریشان ائے؟

اؤست و اُمیت ہُدائے سرا بکن،

چیا کہ نؤکسرا ہمایا نازینان،

وتی رَکینؤک و وتی ہُدا.

او ہُدا! مئے مَدَتا بیا

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. کورھے چُکانی شعیری گوشنانک.

44

او ہُدا! ما وتی گوشان ایشکتگ،

مئے پت و پیرینان گوشکتگ

کہ آسانی زمانگا چؤنین کارِت کرتگ،

گؤستگین دئور و باریگان.

² تئو گون وتی دستا کٹوم در کرتنت،

بلہ مئے پت و پیرین سبز کرتنت.

کٹومیت دُرُشتنت و

مئے پت و پیرین شاہگانی بکشانتنت.

3 نہ آسانی زہمانی زور ات کہ مُلکِش گپت
 نہ کہ باسک و بازووان سؤبین کرتنت.
 اے تھی راستین دست ات، تھی باسک و
 چھرگئے رُژن،
 چیا کہ آسانی سرا مہربان اتے۔

4 او ہُدا! تھو منی بادشاہ اتے۔
 پہ آکوبا پیروڑیے ہکما بڑ۔
 5 چہ تھی نیمگا انت کہ دژمنان پد کنزینین،
 چہ تھی ناما انت کہ اُرش برؤکان لگتمال کنین۔
 6 من وتی کمانے سرا تھوکل نکنان و
 زہم منا سؤبین نکنت۔
 7 اے تھو اتے کہ مارا چہ دژمنان رُکینتگ و
 بدواہ سرچھل کرتگ انت۔
 8 او ہُدا! ما مدام تھی سرا پھر کرتگ و
 تان ابد تھی نامے شُگرا گرین۔ اؤشت ...

9 بلہ نون تھو مارا دثور دانگ و بے اڑت کرتگ،
 مئے لشکرئے ہمراہ نبے۔
 10 مارا دژمنانی دینما پد کنزینے و
 بدواہ مارا آواز* جننت۔
 11 مارا کُربانیگین پسانی پیما پہ کُشگا اشتگت و
 کٹومانی نیما شنگ و شانگ کرتگ۔
 12 تھو وتی کٹوم آرزانا بھا کرتگ و
 چہ آسانی بھایا سوئے نبرتگ۔
 13 مارا ہمساهگانی ریشکندی کرتگ و
 کِر و گورئے مردمانی کلاگی۔
 14 تھو مارا کٹومانی نیما نیک و نشان کرتگ،
 درکٹوم سرا چنڈیننت و مسکرا کننت۔
 15 سچھین رُچا گون سرچھلیا دیم پہ دیم آن و
 شرما منی دیم پؤشتگ،
 16 چہ بد و رد گوشوکانی شگانا،
 چہ دژمن و بیبرگبرئے دستا۔

17 اے سچھین مئے سرا آنکگ انت،

دلی چہ وتی میراسا بد بوت۔
 41 درکٹومانی دستا دانتتی و
 بدواہان آسانی سرا ہاکمی کرت۔
 42 دژمنان آسانی سرا زلم کرت و
 وتی چپردست کرتنت۔
 43 ہُداوندا باز برا آرات کرتنت
 بلہ وتی شعور و ہٹیلانی تھا سرکشی اش کرت و
 گناہانی تھا بکنتت۔

44 بلہ وھدے کہ آسانی پریاتی اشکت،
 دیستی کہ چون پریشان انت،
 45 گون آیان وتی اھد و کراری یات کرت و
 چہ وتی بازین مہرا، چہ آسانی بدیان سر گوست۔
 46 آسانی سچھین بندیک کنوکانی دلا
 پہ آیان رھمی پیدا کرت۔

47 او ہُداوند، مئے ہُدا! مارا برکین،
 مارا چہ درکٹومانی نیما چن و یکجاہ کن
 کہ تھی پاکین نامے شُگرا بگرین و
 پہ تھی ستایا پھر بکنین۔

48 ہُداوندا ستا و سنا بات، اسرائیلے ہُدا یا،
 ابد تان ابد۔
 سچھین مردم بگوشاتنت: ”انچش بات۔ آمین۔“
 ہُداوندا بنازیننت، ہللیلویا۔

سجھین ملکان شنگ و شانگش کنان.

28 آیان وتارا گون بھل پیورا* جگ* کرت و

پہ مُردگان کرتگین کربانیکش وارتنت.

29 گون وتی بدکاریان

هُداوندش زهر برائنت،

هُووپ و وباع سرائش کپت.

30 بلہ پینہاس* نیاما اژشتات و ڈوایی کرت و

ویا دارگ بوت.

31 اے پہ آییہ پاکی و پلگاریے حساب آرگ بوت،

نسلانی نسل، تان اُبد.

32 مریبائے آپانی کزا

هُداوندش هوم گرائنت و

آپانی سئویا موسا جَنجالا کپت،

33 چیا کہ موسا ایش دلسیاہ کرت و

چہ آییے دپا سُبکین ہبرے در آتک.

34 کئومش آپئیم تباہ نکرنت کہ

هُداوندا پرمان داتگاتنت.

35 نون گون کئومان هور و تور بوت و

ہمایانی رسم و دودش زرتنت.

36 ہمایانی بُش سجدہ کرتنت و

اے بُت پہ آیان دامے بوتنت.

37 وتی بچک و جنکش

پہ دپہان کربانیک کرتنت.

38 بیگناہین هوش ریتک

وتی بچک و جنکائی هون،

کہ پہ کٹہائے بُتان کربانیکش کرتنت و

زمین چہ اشانی هونا آلودگ بوت.

39 گون وتی کاران وتا ناپاک و

گون وتی کردان وتا سیہ کارش کرت.

40 پمیشکا، هداوند وتی کئومشے سرا زهر گپت،

بلہ آنگت ما ترا نشمشتگ و

گون تئیی اهدا ناراست نبوتگین.

18 مئے دل چہ تئو پرتتگ و

پاد و گام چہ تئیی راها در نبوتگ.

19 بلہ تئو مارا پرؤش داتگ و گون وهشپین هئیوانان یکجہ کرتگ،

گون تہارتین تہارؤکیا پؤشینتگ.

20 اگن ما وتی هُدائے نام بشمشتین،

یا دست پہ بیگانگین هُدایا بُز کرتین،

21 هُدایا نراتگات؟

چیا کہ آ چہ دلئے راز و اسراران سرپد انت.

22 بلہ ما تئیی سئویا سجھین رؤچا گون مرکا دیم پہ دیم این و

کربانیکش پسانی پئیما حساب آرگ بین.

23 او هداوند! آگاہ بے. پہ جے واب ائے؟

جاہ جن و مارا تان اُبد یلہ مکن.

24 چیا وتی دئیم چیر دئیمے و

پہ جے مئے بڑگی و لگتمالیا شمشے؟

25 چیا کہ ما ہاکا دیم پہ چیر این و

لاپ زمینا لچتگ،

26 پاد آ و مئے مدتا بیا،

وتی مہرے سئویا مارا بمؤک* و برکین.

او هدا! تئیی بادشاہی ابدمان انت

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. "سوسنانی" ترزے سرا. کورھے چُکانی شئیری گوشتانک. ایشکی سئوت.

45 دُن چہ زباین گالان سرریچ انت،
شئیرے پہ بادشاہا گوشان،

زبان، زبردستین نبیسؤکئے کلمے پئیما انت.

2 تئو آدمیانی نیاما زبائرتین ائے و

چہ تئیی لُشان لال و گئوهر گواریت،

پمیشکا ہڈایا ترا ابدمانین برکنے دانگ.

³ او تمرذین بادشاہ! گون وتی شان و شوکتا زہما لانکا بند.

⁴ گون ہما شوکتا پیروزیئے اسپا بتاچین،

پہ راستی، بیکیری و انساپئے دارگا،
پل کہ راستین دست ترا باکمالین کار سوچ بدنت.
⁵ تیبی تیر تیز آنت و بادشاہئے دژمنانی دلا نندنت،
کٹوم تیبی پادانی چیرا کپنت.

⁶ او ہڈا! تیبی بادشاہی تہت مدامی و ابدمان انت،

تیبی بادشاہی آسا، آدل و انساپئے آسا انت.

⁷ تہو پاکی و راستی دؤست داشتگ و چہ بدیا نپرت کرتگ،
پمیشکا ہڈایا، تیبی ہڈایا، ترا گیشتر چہ تیبی ہمراہان
شادہیئے روگن پر مُشتگ*.

⁸ سچہین جامگت گون مُر و اوود و توجا مُشتگ و وشبو بوتگ آنت.

آچین* کسرانی تہا سیمئی سازانی زیمل ترا شادان کنت.

⁹ بادشاہانی جنک تیبی گرانازین مہمان آنت،

تیبی راستین نیمگا، ملکہ گون اُپیرئے* تلاہانی سینگارا اژشتانگ.

¹⁰ او جنک! پشکن و شربا دلگوش کن،

وتی کٹوم و پتی لوگا شموش،

¹¹ پل بادشاہ تیبی زبیبئے شعیدا بیبت،

آیبئے دینما پہ آدب بؤشت کہ آ تیبی واجہ انت.

¹² سورئے شہرئے مردم* گون وتی ٹیکیا کثیت،

شہرئے ہستومندین مردم تیبی رزا و وشنودیبئے رندا بنت.

¹³ شاہئے جنک وتی کسرا سک زبیدار انت،

آیبئے پؤشاک زرگوپ آنت.

¹⁴ گون پُردچین جامگان بادشاہئے کزا برنتی،

نشتگین جنک، آیبئے دزگہار، آیبئے پدا گون آنت.

¹⁵ پہ شادھی دیم دئیگ بنت و

بادشاہی کلالتا سر بنت.

¹³ بلہ زوت بپہنیال بوتنت کہ آیبیا چے کرتگ آت و

پہ آیبئے ششور و سلاہا ودارش نکرت.

¹⁴ گیابانا وتی ہٹوا و ہٹوسانی زندگیر بوتنت و

ہٹسکاوگان* ہڈالاش چگا سبت.

¹⁵ گزا ہرچے کہ لوٹیش، ہڈایا دانت،

بلہ آیانی جانا ورؤکین نادراہیئے ہم داتی.

¹⁶ اُردگاہا*، موسائے سرا ہسدش کرت و

ہارونئے سرا ہم، کہ ہڈاوندئے پلگارتگین دینی پیشوا آت.

¹⁷ گزا زمینا دپ پچ کرت و داتان* ایزی برت و

آبیرامئے ٹولی* باری دات.

¹⁸ آیانی ٹولیا آسے مان کپت و

برانزان بدکار سوکتنت.

¹⁹ سینائے کڑھا* گوسکے جوژش کرت و

آسا تاپتگین تلاہین بئیش پرستش کرت.

²⁰ وتی مزن شانین ہڈائے بدلا

کاہوارین جلیبین گوکیئے* بئیش زرت.

²¹ وتی رکیبؤکین ہڈالاش شمشت،

ہما کہ مسرا مزین کاری کرتگ آت.

²² ہمائے سردگارا ہئیران کنؤکین و

سُہرزئے کزا باکمالین کاری کرتگ آت.

²³ گزا ہڈایا گوشت: ”کار و گُمسارَش کنان.“

بلہ آیبئے گچین کرتگین موسا نیاما کپت و

پہ آیانی تباہ کنگا ہڈائے گزیی داشت.

²⁴ آ دلکشین ملکئے آرزش و کدرش نرانت،

آیبئے کنولئے سرا باؤرش نیست آت.

²⁵ وتی گدانانی تہا ٹرندتیش و

ہڈاوندئے ہبرش نرت.

²⁶ گزا دستی چست کرت و سٹوگندی وارث

کہ گیابانا تباہش کنان و

²⁷ چُک و ئماسگانیش درکٹومانی نیاما گار و گُمسار کنان و

14:106 هُشکاوگ، هُشک و بے آیین زمین کہ اژدا هُچ نرذبت. **16:106** اُردگاہ ہما جاگہ انت کہ مردم پہ کسانین و ہڈیا گدان بندنت و نندنت. **17:106**

داتان چہ آ مردمان یکے آت کہ گیابانا موسایی نمئت. **17:106** آبیرامئے ٹولی رُمبے آت کہ گیابانا موسالاش نمئت. **19:106** اسلیگین ایرانی سیاہگ

گوشت: ”ھوزیبئے کوزھا“. ھوزیبئے کوہ، سینائے کوہئے دومی نام انت. **20:106** جلیبین گوک، بزان ورناتین نرین گوکے کہ پہ کارا رام کنگ نبوتگ.

7:45 روگن پر مُشگ، بزان پہ بادشاہیا گچین کنگ. **8:45** آچین، بزان چہ آجا اڈ بوتگین. آج چہ پیائے دنتانان دز کثیت. **9:45** اُپیر جاگہے آت کہ

تلاہی باز آت. **12:45** اسلیگین ایرانی نبشتانک گوشت: ”سورئے شہرئے جنک“. سور بندنے آت و مردمی ہستومند اتنت.

هُداوندئے شُگرا بگریت کہ نیک انت

106

هُداوندا بنازیتیت، هَلیلویا.

مہری آبدمان.

² کئے ہُداوندئے پُرواکین کارانی تھوسپ و

آییے تمانین ستا و ستایا کرت کنت؟

³ بہتاور آنت ہما کہ ادلا برجاہ دارنت،

ہما کہ مُدام انساپے سرا کار کنت.

⁴ او ہُداوندا! ہما وهدا کہ وتی مردمانی سرا رهم کنتے، منا مَشْمُوش.

منی کِرا بیا و منا برکین

⁵ کہ تئی گچین کرتگینانی وشہتیا بگندان،

کہ تئی کتومے شادمانیا ہتوار بیان و

تئی مہلوکتے ہمراہیا پھر بکنان.

⁶ ما گناہ کرتگ، مئے پتان ہم،

ما زدین راہے زرتگ و بدکاری کرتگ.

⁷ آ وهدا کہ مئے پت و پیرک مسرا آنت،

تئی ہیران کنوکین کارانی نیمگا دلگوشش نکرت و

تئی سچھین مہربانی اش شُشتنت،

دریائے کِرا سرکشی اش کرت، سُہرزئے کِرا.

⁸ بلہ ہُداوندا پہ وتی نامیگی رگیننت،

تانکہ وتی زور و واکا زاہر بکت.

⁹ آہیا سُہرز نہر دات و زر ہُشک بوت،

چہ جُہلانکیان آنچش گوازیننتی کہ پورہ گیابانے.

¹⁰ چہ بدواہانی دستا رگینت و

چہ دژمانی دستا مؤکینتی.

¹¹ آہا، آہانی دژمن پُوشینت،

چہ آہان یگے ہم پُشت نکپت.

¹² نون ہُداوندئے لبرئے سرا باورش کرت و

آییے ستا و سناش کرت.

¹⁶ تئی پت و پیرکانی جاگھا، اؤبادگت نندنت،

آہان سچھین مُلکتے کماش و مستر کنتے.

¹⁷ تئی نامے یاتا نسلانی نسل زندگ داران،

پمیشکا سچھین کتوم ترا ابد تان ابد نازیننت.

هُدا مئے کلات انت

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. کورہئے چُکانی زیور. "الاموتے" * ترزئے سرا. سٹوتے.

46 ہُدا مئے پناہگاہ و زور و واک انت،
مَدت کنوکے کہ سکینانی وهدا تئیار انت.

² پمیشکا نترسین، تُرے زمین بجمییت و

کؤہ دریائے دلا بکپنت.

³ تُرے آییے آپ گُرومان و کپ و گچ بپنت و

کؤہ چہ آہانی گُرومگا بلرنت. اؤشت...

⁴ کتورے ہست کہ جوی ہُدائے شہرا شادمان کنت،

بُرزین آرشتے ہُدائے پاکین جاگھا.

⁵ ہُدا شہرئے نیاما انت و شہر نُسرت،

بامگواہا ہُدا مَدتے کنت.

⁶ کتوم سُورس کنت و ہکومت سرشکون بنت،

آ وتی توارا بُرُ کنت و زمین آپ بیت.

⁷ لشکرانی ہُداوند گون ما گون انت،

آکوبے ہُدا مئے کلات انت. اؤشت...

⁸ بیایت ہُدائے کاران بچاریت،

بگندیت کہ آہیا زمینا چونین بیرانی آورتگ.

⁹ زمینئے چارین کُنڈان جنگان ہلاس کنت،

کمانا پرُوشیت، نئیزھا ہورت ہورت کنت و

آزابھان آس مان داریت.

¹⁰ "وتا بداریت و بزانتیت کہ من، ہُدا آن،

کتومانی سرا ہُکمران و

جھانا ہاکم."

¹¹ لشکرانی ہُداوند گون ما گون انت،

آکوئے ھدا مئے کلات إنت. اؤشت...

ھدا، سجھین جھائے بادشاہ

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. کورھئے چکانی زبور.

47

او سجھین کٹومان! چاپ بجینت.

گؤن شادمانیئے بُرزین سوتان دیم پہ ھدایا کوکار کنیت.

² چیا کہ بُرزین آرشے ھداوند باکمال إنت،

سجھین جھائے مزین بادشاہ.

³ کٹومان مئے چیردست کنت،

راجان مئے پادانی چیرا.

⁴ مئے میراسا پہ ما گچین کنت،

وتی دؤستین آکوئے پھرا. اؤشت...

⁵ ھدا شادمانیئے کوکارانی نیاما بُرزاد شتگ،

ھداوند سُرنائے تتوارے نیاما.

⁶ گؤن وتی نازینکان ھدایا ستا کنیت، نازینک جنیت،

بنازینیت، مئے بادشاہا بنازینیت.

⁷ چیا کہ ھدا سجھین جھائے بادشاہ إنت،

آییا گؤن شیرے بنازینیت.

⁸ ھدا کٹومانی سرا بادشاہے کنت،

آ وتی پاکین تھتا نشتگ.

⁹ کٹومانی سرۆک و مستر مچ بوتگ آنت،

گؤن ابراہیمیئے ھدائے کٹوما یکجاہ،

چیا کہ جھائے سجھین سردار، * ھدائیگ آنت،

آ بینھساب مزن شان إنت.

³⁰ سردگارش چه پُگلا پُربوت

کہ تان آیانی بادشاہی و ابحاھان سر بوتنت.

³¹ آییا ھبر کرت و مکسکانی لشکر آتکنت و

پَشگ آیانی سجھین مُلکا مان رتک.

³² ھورئے بدلا ترؤنگلی گوارینت،

آس و بیر، آیانی سجھین سرزمینا.

³³ آیانی انگور و انجیرئے درچکی تباہ کرتنت و

مُلکے درچکی پرؤشتنت.

³⁴ ھکمی کرت و مدگ آتکنت،

کَنگ*، بینھسابا.

³⁵ آیانی مُلکے سجھین سبزگش وارنتت و

ھاکنے سجھین بر و سمرش ایر برت.

³⁶ نون آیانی سجھین اٹولی چُکی جنتت

آیانی مردانگیئے اٹولی بر و سمر.

³⁷ وتی مردمی زَر و سُہرا بار کرت و ڈُئا آورتنت و

چه آیانی کبیلھان کَسا ٹگل نتوارت.

³⁸ مسر چه بنی اسرائیلیئے رتوگا گل بوت،

چیا کہ آیانی تُسا گار آت.

³⁹ آییا جمبرے ساھیل کرت و پؤشیننت،

آسے رۆکی کرت کہ شپا زُوناییش بدنت.

⁴⁰ آیان لؤت و ھداوندا بیینکونین* مُرگ رتوان دات و

آیی گؤن آسمانی نگنا سیر کرتنت.

⁴¹ تلارے تلی دات و آپ رتوان بوت،

گیابانا کتورے تتک.

⁴² چیا کہ وتی پاکین کٹولی یات آت

کہ گؤن وتی ہزمتکارین ابراہیما کرتگ آتی.

⁴³ آییا وتی کٹوم پہ شادمانی ڈُئا آورت،

وتی گچین کرتگین، گؤن شادھیئے کوکاران.

⁴⁴ آیانا راجانی سردگاری دات و

آ، کٹومانی کرتگین مھنتانی مالک بوتنت،

⁴⁵ کہ آیئے رھبندانی رندگیریا بکننت و

آییئے شریئے ھکمانی سرا کار بکننت.

مئے ہدائے شہر

کوڑھے چُگانے زور.

48 ہداوند مزن و ستائے باز لاهک انت،
مئے ہدائے شہرئے تھا.

آییئے پاکین کوہ،

² سہیونئے کوہ، زبیا گون وتی بُزیا،

سجھین جھائے شادھی،

شمالئے بُرزترین بلندی،

مَزَن شائین بادشاہئے شہر انت.

³ ہدا آییئے بُرجان انت،

وتا مہرین کلاتے پَجارتنتگی.

⁴ بادشاہ یکجاہ بوتنت و

ھوریا دیم شتنت،

⁵ بلہ آنچش کہ شہرش دیست،

ھیران و ھیکہ منتنت و تُرسانا جستنت.

⁶ لرزگش دلا کیت،

دردے ترندین چو کہ جنینئے چلگ و زنکا.

⁷ تھو گون روڈراتکی گواتا

تَرشیشئے بندئے بوجیگ* پرؤشتنت.

⁸ ہما دابا کہ ایشکتگ نون گون وتی چمان گندین،

لشکرانی ہداوندئے شہرئے تھا،

مئے ہدائے شہرا

کہ ہدا تان ابد پاداری کنت. اؤشت...

⁹ او ہداوند! تئیی پرستشگاہئے تھا

مئے جُھلانکین پگر و ھیبال گون تئیی مہرا انت.

¹⁰ او ہدا! تئیی نامئے پئیم،

تئیی ستا زمینئے چارین کنڈان سر بیت.

تئیی راستین دست اڈل و راستیا پُر انت.

¹¹ چہ تئیی دادرسیا یہودائے میتگ شادمان باتنت و

سہیونئے کوہ شادان.

¹⁴ کسا آیانی سرا زلم کنگی نہاشت،

پہ آیانیگی، آیی بادشاہ نہر دانتت:

¹⁵ ”منی روگن پر مُشتگینان* دست پر مکیتت و

منی نبیان نُکسان مدئیتت.“

¹⁶ زمینا ڈگالی ایر آورت و

آیانی نانئے آمباری پُروشتنت.

¹⁷ آیانی دیمہ مردمے رثوانی دات،

ایسُپ، کہ گلامیئے حسابا بھا کنگ بوت.

¹⁸ آییئے پادش پہ بند و زمیل ٹپگ کرتت و

آستین تتوکے گُنا داتش،

¹⁹ تان ہما وھدا کہ آییئے ہبر راست بوتنت،

ہدائے ہبرا آییئے راستی پگا کرت.

²⁰ بادشاھا ایسُپ لوتت و آرات کرت،

مردمانی ہاکما آرات کرت.

²¹ بادشاھا وتی لوگئے مستر کرت،

وتی سجھین مال و ملکیتے ہاکم،

²² کہ بادشاہئے کارندھان وتی تبا آدب بکنت و

کماشان داناییئے تالیما بدنت.

²³ نون اسرائیل مسرا آتک،

آکوب، ہامئے سرڈگارا* پہ ڈرامدی جھمند بوت.

²⁴ وتی مہلوکی آباد و

چہ آیانی دژمنان زوراوتر کرتنت.

²⁵ دژمنانی دلی گردینت تان چہ آییئے کتوما نپرت بکنتت و

آییئے ہزمتکارانی ہلاپا پندل بسازنت.

²⁶ آیییا وتی ہزمتکارین موسا رثوان دات و

ھارون، کہ وت گچینی کرتگ آت.

²⁷ ایشان مردمانی نیاما ہدائے اجبتین نشانی و

آییئے مؤجزہ پیش داشتنت، ہامئے سرڈگارا.

²⁸ آیییا تھاری رثوان دات و زمین تھار کرت،

آییئے ہبرئے ناپرمانی اش نکرتگ آت.

²⁹ آیانی آپی ھون کرت و

ماھیگی کُشتنت.

12 سہیونا زیارت کنیت، آبیٹے چاگردا بگردیت و

بُرجان حساب کنیت،

13 آبیٹے مہرین دیوالانی نیمگا شریا ہمال گور دئییت و

سجھین کلاناتی بچارنت،

تانکہ گون نوکین نسلا بگوشیت

14 کہ ہدا ہمیش انت، مئے ہدا، ابد تان ابد،

ہما انت کہ تان مرکا مئے رہشون بیت.

35 بلہ گنہکار چہ زمینا گار و گُمسار باتنت و

بدکار پُشت مکپانتنت.

ہداوندا بنازین، او منی ارواہ!

ہداوندا بنازینت، ہللیویا.

ہدائے موزہان یات کنیت

ہداوندئے شگرا بگریت و

105 ہمایئے ناما بگریت،

کتومان چہ آبیٹے کاران سہیگ کنیت.

2 آبیہ بنازینت، آبیہ پہ سوت بنازینت،

آبیٹے سجھین باکمالین کارانی ہیرا بکنیت.

3 آبیٹے پاکین نامئے سرا پھر بکنیت،

ہداوندئے شوہاز کنوکانی دل شادمان بات.

4 ہداوند و آبیٹے زور و واکئے لوٹوک بییت،

مُدام آبیٹے چہرگئے دیدارئے شوہازا بییت.

5 آبیٹے کرتگین باکمالین کاران یات کنیت،

آبیٹے موزہ و داتگین حکمان،

6 او آبیٹے ہزمتکارین ابراہیمئے نسل،

او آکوئے چکان کہ آبیٹے گچین کرتگین انت!

7 آ، ہداوند مئے ہدا انت.

آبیٹے دادرسی سجھین جہانا رست.

8 آوتی اُهد و پیمانانا تان ابد یات کنت،

ہما لُبز کہ آبیہ گون ہزار نَسلا کرت،

9 ہما اُهد کہ گون ابراہیمتا کرتی و

ہما سَوگند کہ گون اِساکا وارتنی،

10 گون آکوبا کرارے بست و پکابی کرت،

گون اِسراہیلا، ابدمانین اُهدے.

11 ”کنہانتے سرڈگارا ترا بکشان،

کہ شمئے بھر و میراس بیت.“

12 آ وهدا کہ اے کُٹک مردم اتنت،

کُٹک اتنت و درآمد،

13 اے کثوم و آ کثومئے نیاما درپدر اتنت،

اے مُلک و آ مُلکا گشتنت.

مائے سرا تتوکل نادانے

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا، کورہئے چکانی زبور.

49 او سجھین کثومان! بشکنیت.

او جہانتے دُستیگین جہمندان! دلگوش کنیت.

2 بُرز و جہلین مردم دوین،

آزگار و نیزگار، شما سجھین.

3 منی دپ، حکمت بیان کنت،

دلئے جُہلانکین پگر، پهم و زانت بکشیت.

4 گوشا دیم پہ نمونہ و بتلے ترینان،

وتی دلئے چاچئے گرنچا گون چنگئے سازا پچ کنان.

5 بلاہ و سکبانی روجان چیا بترسان،

آ وهدا کہ رد دئیوکانی بدی منا انگز کنت؟

6 آیانی تتوکل پہ وتی زر و مالا انت و

وتی مزین ہستیئے سرا پھر کنت.

7 سَدک آن کہ ہچکس وتی براتئے زندا مؤکت* نکنت و

آبیٹے ہون بہایا ہدایا دات نکنت.

8 چیا کہ زندئے مؤکک سَک گران انت و

ہچ کیمتے آبیہ پُر کرت نکنت

9 تانکہ انسان نمبران ہمانیت و

ہچبر کبرا مگندیت.

وتی هُونْدَانِي تها آرامَ كننت.
23 آ وهدا مردم وتی كارانَ رثونت و
تان بيگها زهمْت كَشْنَت.

24 او هُداوندا! تئیی كار چينكدر باز آنت،
تتو، اے سَجْهين په هكمت اذْ كرتگْآنت،
زمين چه تئیی جوژْ كرتگينان پُرْ اِنت.
25 دريا اِنت كه پُراه و شائگان اِنت و
چه سَهْدارا سررئيج،
كسان و مزئينا.
26 بوجيگ رثونت و كاينت و مزئين آبي جانور هم،
كه تتو جوژْ كرتگْآنت كه آپسے تها گوازي بكننت.

27 سَجْهينناني چَم ترا سَكْ آنت،
كه آياني وراكا په وهد بدئيسے.
28 تتو كه دئيسے اِش،
آش يکجاءَ كننت،
تتو كه وتی دستا بيچ كئيسے،
اے چه شَرَّين چيژان سبَّير بنت.
29 تتو كه وتی ديما چيژ دئيسے،
اے پَرِشَانْ بنت و سرسَر جنتت،
اِشاني ساها كه بيچ گَرَّيسے
مرنت و هاكا پَر تَرَّنت.
30 وتی روا كه دَبَم دئيسے
اے اذْ بنت.
زمينسے سربرا نوك و تازگ كئيسے.

31 هُداوندئسے شان تان ابد بمانات،
هُداوند چه وتی كاران شادمان بات.
32 هما كه زمينا چاريت، زمين لرزيت،
كوهان كه دست جنت، دوغ بنت.

33 من وتی سَجْهين زندا په هُداوندا سوث جنان،
تانكه زندگ آن، وتی هُدايا نازينان.
34 منی پگر و هئيال آييا پسند باتنت
كه من آييسے بارگاه شادمانی كنان.

10 چيا كه گندگا اين، دانا هم مرنت و
نادان و بئسُد هم هلاك بنت و
وتی مال و هستيا په دگرانَ كَلْنَت.

11 كبر آياني ابدمانين لوگ بيت،
نسلاني نسل، آياني ميندجاه،
هرچنت كه كَلْگانا وتی ناميش پُر كرت.
12 آدمی وتی آرزش و هستومنديا نمائيت،
چارپادانی پئسما اِنت كه بيْرانَ بنت.

13 اِش اِنت جاهلانی آسر،
همايانی آكبت كه وتی هبرانی متوك اِنت. اؤشت...

14 پساني پئسما ديم په مُردگانی جهانان راه دئيسگ بنت،
هموذا كه مرک آياني شپانك بيت.
بامگواهان، نيكدل آياني سرا هُكمرانی كننت و
آياني جسم و جان كبرا پوسيت،
دور چه بُرزين ماژيان.
15 بله هُداوند منی ارواها چه مُردگانی جهانان موكيت و
منا وتی دستا زوريت. اؤشت...

16 وهدے شما گنديت كسے هستومند بيت و
لوگكے شوكتی گيش بيت، مئرسيت.
17 چيا كه مرکسے وهدا چيژے گون و نبارت و
شوكتی گون آييا كبرا نرئوت.
18 تان هستومند اِنت مردم آييا ستا دئينت.
هرچنت كه زندا وتا بَهْتاور زانتگی،
19 بله وتی پت و پيرتانی همراة بيت،
كه زندئسے رُژنا هچبر نگندنت.

20 آدمی وتی آرزش و هستومنديسے تها نادان اِنت،
چارپادانی پئسما اِنت كه بيْرانَ بنت.

هُدَا وَت مَع دَادِرْسِ اِنْتِ

آساڀڙي زبور.

50 هَما پُرواڪ، هُداونديَن هُدا

هَبرَ ڪنٽ و زمينا گوانگَ ڪنٽ،

چِه رَوَدِراٽڪا تان رَوَندا.

² هُدا چِه سَهيوئا

ڪِه زيباييئِي ڪمالِ اِنْت، وتي نورا دُرِيشانَ ڪنٽ.

³ مَعِ هُدا ڪثيٽ و بيتشوارَ نبيٽ،

ايرِ برِوڪينِ آسِي دِيما اِنْتِي و

تُرُنديَن گوات و لوڙِي چاگرِدا.

⁴ بُرُزينِ آسمانانِ هَم گوانگَ ڪنٽ و زمينا هَم،

تانڪِه وتي مردمانِي دادرسيا بڪنٽ.

⁵ ”هُدادوستانِ مني گُورا يڪجاه ڪنيت،

هَما ڪِه گُونِ گُربانيگِ ڪنگا، گُونِ منِ آهَدِشِ بستگ.“

⁶ آسمانِ آيِيئِي اَدَل و راستيا جازَ ڪنٽ،

چيا ڪِه هُدا وَت دَادِرْسِ اِنْتِ. اوڻشَت...

⁷ ”او مني مردمان! پشڪنيت ڪِه هَبرَ ڪنان.

او اِسراييل! تئبي هلاپا گواهِي دِيان.

منِ هُدا اَن، شَمئِي هُدا.

⁸ پِه گُربانيگِي نِه اِنْت ڪِه ترا هڪَلِ دِيان،

تئبي سوچگِي گُربانيگِ مُدامِ مني چَماني دِيما اِنْتِ.

⁹ نِه چِه تئبي لوگا گوسڪِي زوران و

نِه پَسِي چِه تئبي گُواشا.*

¹⁰ چيا ڪِه جنگلئِي سَجَهِيَن هَيوانِ منيگِ اِنْتِ،

هزارانِ ڪُوهانيِ دَلوَت.*

¹¹ ڪُوهستاني سَجَهِيَنِ بالِي مُرگانِ جاهِ ڪاران و

هر چِي ڪِه زمينا گرديتِ منيگِ اِنْتِ.

¹² اگنِ شديگِ اتانِ ترا سَهِيگُنِ نڪرتِگات،

چيا ڪِه جهان و هرچِي آييا هسَت، منيگِ اِنْتِ.

¹³ گُوڪاني گُوشتا وِران؟

پساني هُونا نُوشان؟

ديَمِ پِه هَما جاکها ڪِه تئو پِه اَيانِ گيشينتِگات.
⁹ تئو اَنچينِ هُدَا و سيمسِرِي گيشينتِ ڪِه آپ چِه اَوَدا گوسَتِ نڪنٽ و
نونِ دگِه برِي زمينا نِگيپتِ و نپوشيتِ.

¹⁰ تئو چَمگِ پرماتنتِ ڪِه دَرگانِ آپِ بَرُميينتِ و

ڪُوهانيِ نياما تَچانِ ببنٽ.

¹¹ گيابانئِي هَمُڪِ جانوراِ آپِ دئيتِ،

وَهشِيينِ هرِ وتي تئَا پَرِوشنتِ.

¹² بالِي مُرگِ چَمگانيِ ڪشا ڪدوَه بندنٽ و

درچڪانيِ شاهوانيِ نياما سئوَتِ ڪنٽ.

¹³ تئو چِه وتي پُرزي بان و بارگاهِ ڪُوهانِ آپِ دئِيئِي و

زمينِ چِه تئبي ڪارانيِ برِ و سَمَرا سِيَرِ بيتِ.

¹⁴ تئو پِه دَلوتانِ ڪاهِ رَوَدينئِي و

سبزگِ ڪِه انسانِ ڪِشتِ و ڪِشارِ بڪنٽِ و

چِه زمينا وراڪِ درِ بڪنٽِ،

¹⁵ شرابِ ڪِه مردمئِي دلا شاتِ بڪنٽِ و

رَوَگنِ ڪِه آيانيِ دِيما رُونا بڪنٽِ و

نانِ ڪِه انسانئِي دلا زورمندِ بڪنٽِ.

¹⁶ هُداوندئِي درچڪِ سِيَرِاپِ اِنْتِ،

لبنائِي گَرُ ڪِه آييا ڪِشتِگاتِ.

¹⁷ مُرگِ هموِدا ڪدوَه بندنٽِ و

ڪونجِ* سنوَبَرِيَنِ درچڪانيِ سرا جاکه ڪنٽِ.

¹⁸ بُرُزينِ ڪُوَهشِيينِ بُرانيگِ اِنْتِ و

تلارِ، ريجگوشڪانيِ* پناهگاهِ اِنْتِ.

¹⁹ تئو ماهِ پِه وهدانيِ نشانِ ڪنگا اَدُ ڪرتِ و

رَوَچِ وتي ايرِ نندگئِي وهدا زانتِ.

²⁰ تَهاريَا ڪِه ڪارئِي، شِپِ بيتِ و

جَنگلئِي سَجَهِيَنِ جانورِ سُرگا لَگنٽِ.

²¹ شيرِ پِه وتي شڪارا گُرُنْتِ و

وتي وراڪا چِه هُدايا لَوَنتِ.

²² رَوَچِ ڪِه دَر ڪئيتِ، پَر تَرُنْتِ و

19 ہداوندا وتی بادشاہیے تہت آسمانان برجہ داشتگ و
آبیے بادشاہی سچہین ہستیے سرا ہاکمی کنت.

20 او ہداوندے پریشتگان!

شما، او زوراوران کہ آبیے ہیران برجہ دارنت و آبیے پرمانبرداریا کنیت!
ہداوندا بنازینت.

21 او ہداوندے سچہین لشکران!

شما، او آبیے ہزمتکاران کہ آبیے واہگے پرمانبرداریا کنیت!
ہداوندا بنازینت.

22 او ہداوندے سچہین جوڑ کرتگینان،

ہر جاگہ کہ آبیے بادشاہی برجہ انت!

ہداوندا بنازینت.

او منی آرواہ!

ہداوندا بنازین.

او ہداوندا! تتو مزن اے

104 او منی آرواہ! ہداوندا بنازین.

او ہداوند، منی ہدا! تتو بینکساس مزن اے،

تتو گون اڑت و شانا پوشتگے.

2 نورا چو کباہینا گورا کنتے،

آسمانا تمبوئے پیما پیچ کنتے و

3 وتی بُری لوگانی مَنکان* آپانی سرا اؤشتارینے.

جمبران وتی ازابہ جوڑ کنتے و

گواتے بانزلان سوار اے.

4 گواتان وتی کاسد کنتے و

آسے برانزا وتی ہزمتکار.

5 تتو زمین آبیے بُردانی سرا ایز کرتگ

کہ ہچبر سرت نکنت.

6 تتو زمین گون آپانی جھلانکیان پوشیتگ، کباہیے ڈولا،

آپ کڑھانی سربرا اؤشتات.

7 آپ چہ تیبی نہران چستنت،

چہ تیبی گردانی توارا بالش کرت،

8 کڑھانی سرا تنکنت و دیم پہ درگان شتنت،

14 وتی شگرگزارے کربانیکا ہدایا پیش کن و

وتی کٹولا گون برزین اُرشے ہدایا پورہ کن.

15 سکی و سوریانی رچا منا بلوث،

من ترا نجات دئیان و

تتو منا شان و شوکت دئیے.

16 بلہ ہدا گون بدکارا چش گوشیت:

”ترا چہ ہک انت کہ منی شرتتے رہندانی ہبرا بکنے

یا منی اُهد و پیمانے بارثوا چیرے بگوشے؟

17 چیا کہ چہ ادب و تالیمنا بیزار اے و

منی ہبرا پُشتا دتور دئیے.

18 دُڑے کہ گندے، دیمت روشن بیت و

گون زناکاران ہمراہ بے.

19 دیے لگاما پہ بدیا یلہ کنتے و

زیانا پہ پریبا.

20 مُدام وتی براتے ہلاپا ہبر کنتے،

وتی ماتے چکے سرا بھتام جنے.

21 تتو اے کار کرتگانے و من ہچ نگوشت،

ہئیالت کرت کہ من تیبی پیمینے آن.

بلہ نون ترا ملامت کنان و

تیبی معیار و گناہان تیبی چمانی دینا ایز کنان.

22 ”او ہدا شمشتگینان!

اے ہبرا نشان کنیت،

اگن نہ، شمارا چنڈ چنڈ کنان و کس شمارا زکینت نکنت.

23 آکس کہ شگرگزارے کربانیکا پیش کنت

ہما منا شان و شوکت دنت،

پہ وت راہے تیار کنت و

من آپا ہما نجاتا پیش داران کہ چہ منی نیمگا انت.“

چہ منی گناہان سر گوز

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا، داوودئے زبور، وهدے ناتان نبی، چہ داوود و بشبہئے ویت و واپا زند، آییئے کِرا آتک.

51 او ہدا! پہ وتی مہرا بچار و منی سرا رهم کن!

چہ وتی بینکاسپین رهمتان

ناپرمانیائُن گار کن.

2 پہ سرجمی منا چہ مٹیاریاریان بشود و چہ گناہائُن پاک کن!

3 چیا کہ وتی نپرمانیان زانان و

منی گناہ مُدام چمانی دیمنا انت.

4 من تئیی ہلاپا، تنہنا تئیی ہلاپا گناہ کرتگ و

ہما کارُن کرتگ کہ تئیی چما بد انت.

پمیشکا، تتو کہ ہبر کنئے برہک ائے و

دادرسیئے وهدا بے آئیب ائے.

5 پہ راستی من مٹیاریاری پیندا بوتگان و

چہ ہما وهدا کہ ماتے لاپا کپتان، گنہکار.

6 نون دلجم آن کہ تتو چہ منی دل و جبینا* راستیئے لؤٹوک ائے و

چیر و پناہین درونا منا حکمت بکشے.

7 گون زوپائے لمبان* پاکُن کن کہ پاکیزگ بان،

منا بشود کہ چہ بریا اسپیتتر بان.

8 پل کہ شادھی و شادمانیا بشکنان،

پل آ ہد کہ تتو دُشتگانٹ گل و بال ببنت.

9 چہ منی گناہان سر گوز و

سجھین مٹیاریاریائُن گار کن.

10 او ہدا! منی درونا پاکین دلے بجورین و

منی دل و جبینا پدا مہرین روہے بیار.

11 منا چہ وتی بارگاھا دور میرین و

وتی پاکین روہا چہ من پیچ مگر.

12 وتی داتگین زکینگئے شادھیا پدا بدئے و

منا مُرادبگین روہے ببکش.

3 ہما کہ تئیی سجھین گناہان بکشیت و
تئیی درستبگین نادراہیان دراہ کنت.
4 ترا چہ مُردگانی جہانا زکینیت و
مہر و رهمتے تاجے تئیی سرا دنت.
5 ترا چہ شَرین چیژان سیراپ کنت
کہ تئیی ورنایی وکاپتے* پیما نوک و تازگ بیت.

6 ہداوند اَدل و انساپ کنت و

پہ سجھین ستم دیستگینان دادرسی.

7 آییآ وتی راہ پہ موسایا زاهر کرتنت و

وتی کار پہ اسرائیلئے کتوما.

8 ہداوند رهم کنوک و مہربان انت،

ہژم گرگا دیر کنت و مہرا سرنیچ انت.

9 مارا تان ابد مٹیاریگ نکنت و

نہ مُدام پہ ما گزب گوارنیت.

10 مارا مئے گناہانی ہسابا نچاریت،

نہ کہ مارا مئے بدیانی پدمزا دنت.

11 چیا کہ ہمینکس کہ آسمان چہ زمینا بُرز انت،

آییئے مہر پہ ہما مردمان کہ ہدائے تُریش دلا انت ہمینکس باز انت.

12 ہمینکس کہ مشرک چہ مگربا دور انت،

مئے گناھی چہ ما ہمینکس دور کرتگ انت.

13 ہما دابا کہ پتے پہ وتی چُکان مہربان انت،

ہمے پیما ہداوند پہ ہما مردمان مہربان انت کہ آییئے تُریش دلا انت.

14 چیا کہ مئے سرشتا* سرپد انت،

آ زانت کہ ما ہاک این.

15 ہٹو، انسان چو کاھا انت،

چو ڈگارئے گلیا سربیت*.

16 وهدے گواتے آییئے سرا کشیت، گاز بیت و

آییئے جاگہ پدا آییآ پچاہ نثیاریت.

17 بلہ ہداوندئے مہر، ازل تان ابد

ہما مردمانی ہمراہ انت کہ آییئے تُریش دلا انت و

آییئے اَدل، ایشانی چُک و ناسگانی ہمراہ،

18 ہمایانی ہمراہ کہ آییئے رہیدانی زندگیریا کننت و

آییئے ہُکمانی مَنگا نشمؤشنت.

13 گُزا سرکشین مردمان تھی راہان تالیہ دتیاں و
گنہکار تھی کُزا واتر کننت.
14 او ہُدا! او منی رکنین کین ہُدا!
منا چہ ہون و کوشے گناہا برکین و
زیائن تھی اَدل و راستیا نازینت.
15 ہُداوندا! منی لُٹان پچ کن،
تانکہ منی دپ ترا ستا بکننت.
16 ترا پہ کُربانیکا واہگے نیست،
اگن نہ، من آورت،
سؤچگی کُربانیک ترا وشنوَد نکنت.
17 ہُدائے دلپسندین کُربانیک، پُشتگین ارواہ انت.
او ہُدا! پُشتگ و تتوبہکارین دلپا تشو جہل نجنشے.

18 پہ وتی وشنو دیا بچار و گون سہیونا مہربان بے،
اورشلیمئے دیوالان پدا اَد کن.
19 گُزا چہ راست و ادلین کُربانیکان شادان بے،
چہ سؤچگی کُربانیکا کہ سرجما سؤچگ بیت،
تھی کُربانیکا گوسک پیش کنگ بنت.

تتوکل پہ ہُدائے مہرا

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا، داوودئے ششیری گوشتانک، آ وھدا کہ اِدومی دویگ،
شاوولئے کُزا شت و آ سہیگ کرتی کہ ”داوود، آھمیکئے لوگا شتگ.“

52 او پُروزین مرد! چیا بدیے سرا پھر کنئے؟
ہُدائے مہر دایمی انت.

2 او پرینکار! تھی زبان، تباہی و بریادیے بندلان سازیت،
الماسین تینگیئے پیما.
3 ترا بدی چہ نیکیا دؤستر انت و
درؤگ چہ راستیا. اؤشت...
4 او پرینکارین زبان! ہر بیران کنوکنین ہبرا دؤست دارئے.

5 بلہ ہُدا ترا ابدی پروشیت.
ترا چکاپیت و چہ تھی گدانا گوجیت و

18 پل کہ اے پہ آیوکن نسلینا نیسیگ بیت و
انچین کٹومے کہ انگت اَد نبوتگ، ہُداوندا ستا و سنا بکننت.
19 آلیا چہ وتی پاکین ارشا جھلاہ چارتگ،
ہُداوندا چہ آسمانا دیم پہ زمینا چارتگ،
20 تانکہ بندیکانی نالگان پشکننت و
ہمایان آرات بکننت کہ مرکے سزا دئیگ بوتگانٹ،
21 کہ سہیونا ہُداوندئے ناما جار بجننت و
اورشلیما آییے ستایا بکننت،
22 ہما وھدا کہ کٹوم و بادشاہی
پہ ہُداوندئے پرستشا یکجاہ مچ بنت.

23 راھئے نیما منی توانی پروشت و
منی رچی گونڈ کرتنت.

24 گُزا من گوشت:
”او ہُداوندا! امرئے نیما منی زندا پچ مگر،
تھی سال تان سچھین نسلان برجہ انت.

25 زمین، تو چہ ازلا جوڑ کرتگ و
آسمان تھی دستانی کار انت.
26 اے سچھین گار و بیگواہ بنت بلہ تو مانئے،
اے سچھین چو پؤشاکا کوھن بنت،
تو ایشان چو پؤشاکا بدل کنئے و اے بیران بنت،
27 بلہ تو مانئے و
تھی سال ہلاس نبنت.
28 تھی ہزمتکاری چک تھی بارگاہا جھمنند بنت و
آیانی پُشپد تھی درگاہا برجہ ماننت.“

او منی ارواہ! ہُداوندا بنازین

داوودئے زبور.

103 او منی ارواہ! ہُداوندا بنازین.

2 ہُداوندا بنازین، او منی ارواہ!
آییے ہچ نیکیا مسموش،

چہ زندگیانی زمینا تیبی ریشگا کَشیت. اؤشت...
 6 پھریرکارَ گندیت و تُرسیت،
 بدکارے سرا کندیت و گوَشیت:
 7 ”هئو! ایش اِنْت آکَس کہ ہدایی وتی کلات نکرت.
 تشوکی وتی بازین مال و دئولتے سرا بست و
 وتی برباد کنگا توانا بوت.“

8 بلہ من زئیتونے سبزین درچکیتے پیما آن،
 کہ ہدائے لوگا سبُ بیت.
 منی تشوکل ہدائے مہرے سرا اِنْت
 اَبَد تان اَبَد.
 9 پہ تیبی کرتگین کاران
 مُدام تیبی شُگرا گران و
 ہدَادُستانی دَیما
 پہ تیبی ناما اُمیتوار آن،
 چیا کہ تیبی نام نیک اِنْت.

نیک کارے نیست

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. ”مہلآتے“ * ترزے سرا. داوودے شئیری گوشتانک.

53 نادان وتی دلا گوَشیت:
 ”ہدائے نیست.“

اے پلیٹ اِنْت و کارش بَرَناک،
 نیک کارے نیست.

2 ہُدَا چہ آسمانا بنی آدمآ چاریت
 تان بگندیت بارین دانائے هست
 کہ ہدائے شوہازا اِنْت.

3 سَجھینان ہدائے راہ گار داتگ،
 ہوریکا پلبیت بوتگ اِنْت،
 نیک کارے نیست،

وتی دلگوشا گُون من کن،
 وهدے ترا تفوارَ کنان، زوت پَسُو بدے.
 3 چیا کہ منی رُوچ چو دوتا گارَ بنت و
 ہدَّ چو رُوکین اِشکرا سُجنت.
 4 منی دل چو مُرتگین کاہا گیمرتگ و ہُشک تَرِتگ و
 چہ وَرَد و وراکا کپتگان.
 5 چہ بازین نالگ و پریاتا
 ہُشکین ہدَّ و پوَسْتے آن.
 6 گیابانی بومیتے * پیما آن،
 انچو کہ بومے مان وئیرانگان.
 7 بیواب گندلانی تھا تچک آن،
 انچو کہ تھناین مُرگے لوگیتے سرا.
 8 دژمن سَجھین رُوچا منا شگانَ جننت،
 کلاگ بندنت و نالت کنت.
 9 چیا کہ نانے بدلا پُر وران و
 ہرچے کہ نوشان، ارسا پُر اِنْت،
 10 چہ تیبی ہژم و گُریا،
 چیا کہ تتو منا چست کرت و زمینا جت.
 11 منی رُوچ، بینگاہی ساہگیتے پیما گارَ بنت و
 من کاہے ڈولا ہُشک بیگا آن.

12 بلہ تتو، او ہداوند، تان اَبَد وتی بادشاہی تھتا نشتگتے و
 تیبی نام نَسَلانی نَسَل برجاہ اِنْت.
 13 تتو جاہ جنئے و ترا سَہیونے سرا بَرُگَ بیت،
 چیا کہ سَہیونے سرا رھم کنگے وهد اَنکگ،
 آ گیشَتگین وهد رَسْتگ.
 14 چیا کہ تیبی ہزمتکاران اے شہرے سنگ دؤست اِنْت و
 سَہیونے ہاکے سرا ہم بَرُگش بیت.
 15 کتوم چہ ہداوندے ناما ترسنت و
 زمینے سَجھین بادشاہ چہ تیبی مزنی و شانآ.
 16 چیا کہ ہداوند سَہیونا نؤکسرا اَدُ کنت و
 مان وتی شان و شئوکتا زاہر بیت.
 17 آ بَرُگانی دُویان گوَش داریت و
 چہ آیانی پریاتان نادلگوش نیبت.

وِپادارِینِ مردمِ شوہارَ کِنان

داوودئے زبور.

101 مِہر و اَدلئے سٹوتا جنان،
ترا نازیتان، او ہڈاوندا!

²بیمشیاریے راہا رثوان.

منی کڑا کدی کائے؟

گؤن دلپہکی وتی لوگا زند گوازیتان.

³وتی چمان سل و بڑناکین چیرانی چارگا نثیلان،

چہ ناراہین کاران بیزار آن، منا گؤن چشین چیزان کار نیست.

⁴گمراہدلین مردمان چہ وت دور داران،

منا گؤن ہچ بدینا کار نبیت.

⁵گار و گمسار کنان ہمایا کہ وتی ہمساهگئے باپشتا ہیر کنت.

ہچ پُرکیرین چم و گرونکین دلیئے اڈپارا نکنان.

⁶منی چم زمینیے سرا وپادارین مردم شوہارَ کنت

تانکہ گؤن من جہمند بنبت،

ہما کس منی ہزمتکار بوت کنت

کہ پہ بیمیاری گردیت.

⁷پریکارا منی لوگا جاگہ نبیت و

درؤگبند منی ہزمتا کرت نکنت.

⁸ہر سہبا ملکنے سچہین بدکاران تباہ کنان،

ردکاران چہ ہڈاوندئے شہرا گار و گمسار کنان.

سہیونا ہڈاوندئے ناما جار بجننت

سبم دیستگین مردمیئے دوا، ہما وهدا کہ وت آجر انت و وتی پریاتا ہڈاوندئے بارگاہا سر کنت.

102 او ہڈاوندا! منی دواپا گوش دار،
منی پریات ترا سر بات.

²منی سکئی و سؤریئے رؤچا

وتی دینما چہ من چیر مدئے.

یکے ہم نیست.

⁴بدکار ہچ سرید نبنت؟

اے منی کٹوما آنچش ورنت کہ مردم نگو ورنت و

ہڈایا ہچ تتوار نکنت.

⁵اؤدا کہ ہچ ترسے نیست

اے سک ٹرسنت،

چیا کہ ہڈا شمئے آنگر کنوکانی ہڈان شینگ و شانگ کنت،

تتو اشان شرمندگ کنتے،

چیا کہ ہڈایا آ چہ وت دئور داتگانٹ.

⁶کسے چہ سہیونا بیایات و اسرائیلا برکینات.

وهدے ہڈا وشبہتیا پہ وتی کٹوما پر ترینیت،

آکوب گل و بال بیت و اسرائیل شادھی کنت.

گؤن وتی ناما منا برکین

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. گؤن سیمی سازان. داوودئے شثیری گوشتانک، ہما وهدا کہ

زنیئے مردم شاوولئے کڑا شت و گوشتیش: ”بارین، داوود وتا مئے نیاما چیر دئیگا نہ انت؟“

54 او ہڈا! گؤن وتی ناما منا برکین.

گؤن وتی زؤرا گناہئے بھتاما چہ منی سرا بشگلین.

²ہڈایا! منی دواپا گوش کن و

دپئے ہبران بشکن.

³چیا کہ بیگانگ، منی دینما پہ دژمنی پاد آتگانت و

سبمگر منی کوشئے پدا انت،

ہما کہ ہڈایا وتی چمانی دینما نیارنت. اؤشت...

⁴بلہ ہشو! ہڈا منی کُک کنوک انت،

ہڈاوند منی زندئے داروک انت.

⁵منی دژمنانی بدی آیانی جندئے چکا کپات،

وتی وپاداریئے سٹوبا، آیان گار کن.

6 او هُداوند! وتی دلکشین کُربانیاگان ترا پیش کنان و
تشی نامے شُگرا گران، چیا که نیک انت.
7 پرچا که تنو منا چه هر سکی و سؤریا رُکینتگ،
منی چم دژمنے پرؤش ورگے شاهد بوتگ آنت.

چه دژمنانی تئوارا هئیران آن

په سازگر و وش آوازانى سالارا. گون سیمی سازان. داوودے شعیری گوشتانک.

6 موسا و هارون چه هماییے دینی پیشوایان اتنت و
سموییل هم چه همایان آت که هُداوندے نامیش گپت.
هُداوندیش تئوار کرت و
آییا پَسَو داتنت.
7 چه جمبرے سُنونا گون آبان هبری کرت و
آبان هم هما هُکم و شَریت برجاه داشت که داتگ آتی.

8 او هُداوند، مے هُدا! تنو آ پَسَو داتنت،
تنو په اسرائیلا پهل کُنوکین هُداے اتے،
هرچنت که آیانی گناھانی سزات هم دات.
9 مے هُداوندین هُدا یا شان و شوکت بدئییت،
آییے پاکین کوهے سرا آییا پرستش کنیت،
که هُداوند، مے هُدا پاک انت.

هُداوند نیک انت و مهري آدمان

شُگرگرایے زبوره.

55 او هُدا! منی دُویا بشکن و
وتا چه منی زاری و پریاتان چیر مدے.
2 منی نیمگا دلگوش کن و پَسَو دے،
وتی نالگ و زنگان پریشان آن.
3 چه دژمنانی تئوار و
چه بدکارانی کوکاران بیتاگت و هئیران آن.
چیا که ناھکا منا رنجیننت و
گون هژمه منی دژمنیا کننت.

4 دل مان سینگا آزاب انت و
مرکے تُرسن سرا کپنگ و
5 بیم و دھشتا منا چیر ترینتگ.
6 گوشان: ”دریچا کپوتی بالن پر بوتین،
تانکه بالن بکرترین و آرام بگپینتان،
7 هئو! دیم په دورین جاگهان شتان و
دشت و گیابانن وتی هنکین کرت. اوشت...
8 په اشتاپی شتان و جاهے چیر بوتان،
چه لوژ و توپانان دور.“

9 هُداوندا! آیانی زبانا انچش بترین
که یکدومیا سرید مینت،
چیا که شهرها جنگ و چوپ گندان.
10 رُچ و شپ شهرے چاگردا دیوالانی سرا ترگا آنت و
شهر چه نانساپی و پتنها پُر انت،
11 چه هرابی و بیرانیا سرریچ انت و
سیتم و ریک، چه آییے بازارا دور نبیت.

100 او سجھین زمین!
په هُداوندا شادمانیے گوانکا بجن.
2 هُداوندا په شادهی پرستش کنیت،
گون شادمانیے سئوتان آییے بارگاها بیایت.
3 برانیت که هُداوند، هُدا انت،
هماییا مارا اڈ کرتگ و ما هماییگ این،
ما آییے کئوم، آییے چراگاهے رمگ این.

4 آییے دروازگان گون شُگرگزاری بپُرت و
آییے بارگاها گون سنا و سنا.
آییے شُگرا بگریت و آییے ناما بسازانت،
5 که هُداوند نیک انت و مهري آدمان،
آییے وپاداری نسلانی نسل برجاه مانیت.

5 پہ ہداوندا چنگ و ساز بجنیت،
گۆن سازا سئوت بجنیت.
6 گۆن سُرنا و گۆرانڈئے کائشا*
بادشاہین ہداونڈئے بارگاھا،
شادھیئے کوکارا چست کنیت.

7 دریا و دریائے تھے سجھین چیز گزندانت،
جہان و آبیئے سجھین جہمند.
8 کئور چاپ بجنانتت و
کۆہ پہ شادمانی سئوت،
9 ہداونڈئے بارگاھا سئوت بجنانتت،
کہ آ پہ زمینئے دادرسیا کئیت.
آ جہانا پہ اڈل دادرسی کنت و
کئومان پہ انساپ.

آبیئے پادانی پدگئے دیما سجدہ کنیت

99 ہداوند بادشاہی کنت،
کئوم پلرزانتت،

آ، کزویانی* نیاما، وتی بادشاہی تھتا نشتگ،
زمین پلرزات.

2 سہیونا، ہداوند مزن انت،

بُرزین ارشئے ہدا، سجھین کئومانی سرا ہاکم.

3 تئیی مزن و باکمالین ناما ستا کئانتت،

ہداوند پاک انت.

4 بادشاہ زؤراور انت، اڈلی دؤست بیت.

تئو، او ہدا، انساپ برجہ داشتگ،

سجھین اسرائیلیا* تئو ہما کار کرتگ کہ

پہ اڈل و انساپ انت.

5 مئے ہداوندین ہدا یا شان و شئوکت دئیت و

آبیئے پادانی پدگئے دیما پرستش کنیت،

کہ آ پاک انت.

12 اے دژمنے نہانت کہ منا شگان جنت،

اگن نہ، من سگت،

بدواہ نہانت کہ گۆن پھرے منی دیما اؤشتاتگ،

اگن نہ، چہ آبیئا چیز بوتان.

13 جی، تئو ائے منی مئ،

منی بڑاھندگ و نژیکن دؤست،

14 کہ مارا وشتین ہمراہیے هستات

ہما وھدا کہ گۆن مزنین مچھے ہدائے لؤگا گامین جت.

15 مرک آیانی چکا بکپات و

زندہگؤر باتنت،

چیا کہ بدی آیانی لؤگ و دلانی تھا انت.

16 بلہ من ہدایا گوانک جنان و

ہداوند منا رکئیت.

17 بینگاہ و سبہا و نیمروچا

زنگ جنان و پریات کنان و

آ منی تئوارا إشکنت.

18 منی جسم و جانا چہ ہما جنگا کہ دیما در آتکگ

پہ ذراہی و سلامتی رکئیت،

پل تڑے بازینے منی دیما اؤشتاتگ.

19 ہدا کہ چہ ازل وتی بادشاہی تھتے سرا نشتگ،

إشکنت و شرمندگش کنت. اؤشت...

چیا کہ بدل نبت و

ہدائرسی اش نیست.

20 منی بڑاھندگا وتی دست دؤستانی ہلاپا شہارت و

وتی کئولی پروشت.

21 زبانی چؤ ئیلا چرپ ات

بلہ دلی جنگیگ،

دپئے ہبری چہ رؤگنا نرمتر،

بلہ کشتگین زہم اتنت.

22 وتی پریشانیاں پہ ہدایا پل،

کہ آ تئیی دارؤک انت،

آ ہچبر پھریکاران کپگا ئیلیت.

23 بلہ تئو، او ہدا،

بدکاران جھلترین کلا دتور دئیے،

ھونوار و پریکارین مردم

وتی روچانی نیما ہم زندگ نماننت،

بلہ من تئیی سرا تتوکل کنان.

ہدائے سرا تتوکل کنان

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. ”بیئتوار و دوردستین کیوتے“ ترزے سرا.

داوودتے شئیر، ہما وهدا کہ پیلیستیان داوود گئے شہرا دزگیر کرت.

56 او ہدا! منی سرا رہم کن،

کہ دژمن سک منی رندا آنت،

سجھین روچا، منی سرا اُرش کننت.

2 سجھین روچا، دژمن منا لگنمال کننت،

چیا کہ بازنے پہ کبر منی سرا اُرش کننت.

3 وهدے منا ترسیت

تئیی سرا تتوکل کنان.

4 ہدائے سرا، کہ آئیے ہرا ستا کنان،

ہدائے سرا تتوکل کنان و نترسان،

ھاکیین انسان منا چے کرٹ کننت؟

5 سجھین روچا، منی ہبران تاب دئینت و

سجھین ہنرش پہ منی آزار دئیگا انت.

6 پندل سازنت و کمین کننت،

منی گامان چارنت و

منی کُشگے رندا آنت.

7 گون اے سجھین بدیان رکٹ کننت؟

او ہدا! وتی ھڑمے تھا کتومان سرشکون کن.

8 تئو منی درپردیے ہسابان دارے،

منی آرسان وتی آرسدانا بکن،

اے تئیی کتاب و دپتران نبشته نہ آنت؟

ہما کہ ناھودگین بتانی پُشتا پھر بندنت.

او سجھین ”ہدایان“! آییَا سجدہ کنیت.

8 سہیون اشکنت و شادھی کنت و

یہودیہے جنک* گل آنت

چہ تئیی دادرسیا، او ہداوند!

9 چیا کہ تئو، او بُرزین ارشے ہداوند، سجھین زمینے سرا مزن شان آئے،

تئو سجھین ”ہدایانی“ سرا بالادست آئے.

10 شما کہ ہداوندا دوست داریت،

چہ بدیا نپرت کنیت،

چیا کہ آ ہداودستانی زندے نگہپان انت و

آبان چہ بدکارانی دستا نجات دنت.

11 نور پہ پھریزکاران کُشگ بیت و

شادھی پہ نیکدلان.

12 او پھریزکاران! ہداوندے بارگاہا شادھی کنیت و

آئیے پاکین ناما بنازینیت.

نؤکین سئوتے بجنیت

زبورے.

98 پہ ہداوندا نؤکین سئوتے بجنیت،

کہ آجین کاری کرتگ،

آئیے راستین دست و پاکین باسکا

سؤب و پیروزی کُتگ.

2 ہداوندا ہما نجات پیش داشتگ کہ چہ آئیے نیمگا انت،

وتی ادلی کتومانی چمان پدر کرتگ.

3 آییَا پہ اسرائیلے اوبادگان وتی مہر و ویا یاتا اورتگ،

زمینے سجھین گڈی ہد و سیمسران، مئے ہدائے دانگین نجات دیستگ.

4 او سجھین زمین! پہ ہداوندا شادمانیے کوکارا برز کن.

کوکار کنیت، پہ شادھی سئوت بجنیت، بنازینیت.

8 ھداوندئے نامئے مزنیآ بنازئینیت،

کُربانیک بیاریت و آییئے بارگاھا بیایت.

9 چه ھداوندئے پاکئیے زئیایا، آییئے دیمآ کونڈان بکییت.

او سَجھین زمین! آییئے درگاھا بلرز.

10 سَجھین کئومانی نیاما بگوشیت: ” ھداوند بادشاہ انت.“

جهان په مْهکمی جوڑ کنگ بوتگ و نسُريت،

آ، کئومانی دادرسیا په انسآپ کنت.

11 آسمان شادهی بکنات و زمین گل بات،

دريا و هرچه که دریایا مان، په بُرزتواری آییآ بنازئینانت.

12 دُگار و هرچه که دُگارا هست گل باتنت،

جنگلئے سَجھین درچک په شادمانی آییآ بنازئینانت.

13 ھداوندا بنازئینانت، چیا که آ کئیت،

ھئو، په زمینئے دادرسیا کئیت.

جهانئے دادرسیا په آدل و انسآپ کنت و

کئومانی دادرسیا وتی راستی و تچکیئے حسابا.

نور په پھریزکاران کِشگ بیت

97 ھداوند بادشاہی کنت،

زمین شادهی بکنات و

سَجھین تئیبی سرڈگار گل باتنت.

2 جمیر و تھاری آییئے چپ و چاگردا آنت،

آدل و انسآپ، آییئے تھتئے بُنھشت و بُنیاد آنت.

3 آس آییئے دیمآ رئون انت و

چه هر نیمگا آییئے دژمنان ایز بارت.

4 آییئے گُروک جهانا رُوشنا کنت،

زمین گندیت و لرزیت.

5 ھداوندئے دیمآ کزه چز موما آپ بنت،

سَجھین جهانئے ھداوندئے دیمآ.

6 آسمان آییئے آدلئے جارا جنت و

سَجھین کئوم آییئے شان و شوکتا گندنت.

7 آ سَجھین مردم شرمسار بنت که بُت سُجده کنت،

9 گُرا آ وهدا که ترا گوانک جنان

دژمن پد کیننت.

ایشیا زانان که ھدا گون من انت.

10 هما ھدا که آییئے ھبرا ستا کنان،

ھئو، هما ھداوند که آییئے ھبرا ستا کنان،

11 هما ھدائے سرا تتوکل کنان و نئُرسان.

انسان منا چه کرت کنت؟

12 او ھدا! باید انت گون تتو وتی کرتگین کئولان پوره بکنان،

په تتو شُگرگزارئے کُربانیکان پیش کنان.

13 چیا که تتو، او ھدا، منا چه مرکا رُکینئے و

منی پادان چه لُکُشگا دارئے،

که زندئے رُژنا تئیبی بارگاھا گام بجنان.

تئیبی بانزلانی ساھگا پناہ زوران

په سازگر و وش آوازانی سالارا. ” بریاد مکئے ” ترزئے سرا. داوودئے شعیب، هما وهدا که داوود چه شاوولا تئک و گاریا چیر بوت.

57 منی سرا رهم کن. او ھدا! منی سرا رهم کن،

چیا که منی آرواہ تئیبی مئیار و باھوٹ انت.

تئیبی بانزلانی ساھگا پناہ زوران،

تان هما وهدا که اے بلاہ برئوت و بگوزیت.

2 بُرژین آرشئے ھدائے گُورا پریات کنان،

هما ھدا که گناھئے بُھتاما چه من تکلینیت.

3 چه آسمانا وتی کُمکا راه دنت، منا رُکینیت و

آبان که منا لپاشنت، په ھکل آدب کنت. اؤشت...

ھدا وتی مہر و وپاداریا رئون کنت.

4 منی آرواہ شئیرانی نیاما انت،

آس بُن دئیکانی نیاما وپسان،

هما مردمانی نیاما که دنتائش تیر و نئیزہ آنت و

زیائش تیزین زهم.

5 او ھُدا! آسمانانی سرا باتھے،
تھی شُکوت سَجھین زمینا شینگ بات.

6 منی پادانی دینما دامیش چیر کرت و
أرواھن سرشکون بوت.
راھے سرا چاتش کُوتک،
بله وت اُدا شُکون بوتنت. اُوتت...

7 او ھُدا! منی دل مُھر انت.

منی دل مُھر انت و
سئوت و سارَ جنان.

8 او منی أرواھ! آگاہ بھے.

او چنگ و سُرُودان! آگاہ بیت.

من بامگواھا چه وَابا پاڈ کنان.

9 او ھُداوند! ترا کئومانی نیاما ستا کنان و

په تئییگی کبیلہانی نیاما سئوتَ جنان.

10 چیا کہ تھی مہر باز انت،

تان أَرشا رسیت و

تھی وپاداری تان جمبران.

11 او ھُدا! آسمانانی سرا باتھے،

تھی شُکوت سَجھین زمینا شینگ بات.

وتی اُڈ کئوکین ھُداوندتے بارگاھا کونڈان کپین،

7 کہ ھما مئے ھُدا انت و

ما، آییئے چراگاہئے مردم،

ھمایئے دستئے رمگ این.

دُرینگنا شما مروچی آییئے تئوار بَشکین:

8 ”وتی دلان آ پئیما سَرکش مکنیت کہ کئوما مریبایا کرت،

کہ کئوما آ رُچی مَسَّھئے گیابانا کرت*.

9 اُدا شَمئے پیرننن منا چکاسیت و آزمایش کرت،

پَل کہ منی کرتگین کارش دیستگانتت.

10 تان چل سالآ چه آنسلا بیتزار اتان،

گوشتن: ’اے انچین مردم انت کہ دلش گُمرآه انت و

منی راھانَ نزاننت،

11 گُرا من وتی ھُما سئوگند وارت کہ

’اے ھچبر منی آسودگیا سرَ نبتت.’“

آسمان شادھی بکنات و زمین گل بات

96 پہ ھُداوندا نؤکین سئوتے بجنیت.

او سَجھین زمین! ھُداوندا بنازین.

2 ھُداوندا بنازینیت، آییئے ناما ستا کنیت.

ھر رُچ ھما نجاتئے جارا بجنیت کہ چه آییئے نیمگا انت.

3 کئومانی نیاما آییئے شان و شُکوتئے جارا بجنیت،

سَجھین کئومانی نیاما آییئے اَجبین کارانی.

4 کہ ھُداوند مَرَن انت و ستایانی لآھک،

چه سَجھین ”ھُدایان“ پاکمالتر انت.

5 کئومانی سَجھین ”ھُدا“ ناھودگین بُت انت،

بله ھُداوندا آسمان جوڑ کرتنت.

6 اِرْت و شان ھمایئے چپ و چاگردا انت و

کدرت و زبایی آییئے پاکین بارگاھا.

7 او کئومانی کبیلہان! ھُداوندا بنازینیت،

ھُداوندتے شان و کُدرتا بنازینیت.

ھُدا زمینئے دادرسی انت

په سازگر و وش آوازانی سالارا. ”برباد مکنئے“ تَرزئے سرا. داوودئے شئیر.

58 او ھاکمان! شَمئے بیتئواری نانساپی نہانت؟
مردمانی نیاما په انسپ دادرسی کنیت؟

2 اِنه، وتی دلا بے ادلی سازنت و

شَمئے دست زمینا پتنه پاڈ کننت.

3 بدکاران چه ماتئے لاپا وتی راه گار داتگ و

چه پیدایشا گُمرآه و درُگبند انت.

4 آیان زھرے مان انت چُش کہ مارئے زھرا،

سجھین نینکدل انساپے زندگیریا کننت.

- 16 کئے اِنْت کہ پہ منیگی بدکارانی دینا پاد بیئیت؟
کئے اِنْت کہ پہ منیگی زدکارانی دینا بوشیت؟
17 اگن ہداوند منی کُکم میوتین،
من زوت مَرکے بیئتواریا بکتگاتان.
18 وهدے گوشن: ”منی پاد ٹگلگا اِنْت“،
تشی میہرا، او ہداوند، منا چہ کپگا داشت.
19 وهدے سرگردان بان،
تشی داتگین دلبدی منا شادمان کنت.

- 20 چُشین بے انساپین ہاکمے گون تئو یک و تپاک بوت کنت کہ
گون وتی هُکم و کانوان انساپی کاریت؟
21 آیانی تُولی پھریزکارانی ہلاپا ہمدست و همکار بنت و
بیگناہان مرکے سزا دئیت.
22 بلہ ہداوند منی کلات اِنْت،
منی ہدا، منی تلارا، منی پناہگاہ.
23 ہدا، آیانی گناہان ہمایانی جندے سرا پَر تَرینیت و
آیان، آیانی جندے بدین کارانی تھا گار و گُمسار کنت.
هتو، مے ہداوند آیان گار و تباہ کنت.

ما ہدائے دستے رمگ این

95 بیایت ہداوند پہ گلے نازینین،

پہ وتی نجاتے تلارا پہ شادھی کوکار کنین.

2 بیایت پہ شگرگزاری آبیے بارگاھا رتوین،

پہ شادھی کوکار کنین، ستوت جنین و آییسا ستا کنین،

3 کہ ہداوند مزن شانین ہدا اِنْت،

سجھین ”ہدایانی“ مسترین بادشاہ.

4 زمینے جھلی ہماییے دستا اِنْت و

کوہانی بُری ہم ہماییک اِنْت.

5 دریا ہداوندیگ اِنْت کہ وت اُدی کرتگ،

ہشکین زمین ہم ہماییے دستان جوڑ کرتگ.

6 بیایت، سرا جھل کنین و سجدہ کنین،

شیہمارتے ڈتولا اِنْت کہ گوشی بستگ اِنْت و

5 هچ پیما وتی دینا پہ مارگرانی آوازا تَرینیت،

هرچنت کہ ازم و هنر کننت.

6 او ہدا! ایشانی دنتانان مان دیا پرؤش.

ہداوند! اے ورناین شیرانی نیشین دنتانان چہ بُنا در کن.

7 تچوکین آپانی پیما گار باتنت،

وهدے کمان کشت تیرش کُنت باتنت و پد و نشانے مئیلانت،

8 ہلزوتے پیما کہ گون رتوگا آپ بیت و

اشکند بوتگین چُکے پیما کہ هچر رچے رُنا نگدیت.

9 چہ ایشیا پیسر کہ شمے دیز کُنگانی آسا بمارنت،* تَر ببنت یا ہشک،

ہدالاش گار و گُمسار کنت.

10 پھریزکار، بیرا کہ گندیت، شادھی کنت،

وتی پادان مان بدکارانی ہونا شوڈیت.

11 مردم گوشنت:

”البت کہ پہ پھریزکارا مَرے هست،

ہداے هست کہ زمینے سرا دادرسی کنت.“

منا چہ دژمنان برکین

پہ سازگر و وش آوازیانی سالارا. ”برباد مکنے“ تَرزے سرا. داوودے شیر، ہما وهدا

کہ شاوولا پہ داوودے کوشا، لہتین چاروگ آبیے لوگا رتوان دات.

59 او منی ہدا! منا چہ دژمنان برکین و

چہ آیان کہ منی ہلاپا جاہ جننت، منی نگھپانیا بکن.

2 منا چہ بدکاران برکین و

چہ ہونیکان نجات بدے.

3 بچار کہ چہ پیما پہ منی کوشا کمینش کرتگ.

او ہداوند! زوراکین مرد منی ہلاپا یکجاہ بوتگ اِنْت،

منا هچ گناہ و مئیارے ہم نیست.

4 من ہج گناہ و مٹیارے نکرتگ، بلہ اے آنگت منی سرا اُرُش کنگا تئیار آنت۔
 پہ منی کُمکا پاد آ و منی ہالا بچار۔
 5 او ہداوند، او لشکرانی ہدا! تئو اسرائیلے ہدا ائے،
 آگاہ بئے، سچھین کٹومان سزا بدئے و
 بدکارین دروہوکانی* سرا رہم مکن۔ اؤشت...

پاد آ، او زمینئے دادرس!

94 او بیرگیرین ہدا! او ہداوند!
 او بیرگیرین ہدا! وتی شان و شوکتنا زاهر کن۔

2 پاد آ، او زمینئے دادرس!
 پُرکیر و گُروناکان سزا دئے۔
 3 تان کدین، او ہداوند!
 بدکار تان کدین سرزور بینت؟

4 اے مردم گون کیرے ہیر کننت،
 سچھین بدکار بناک جننت۔
 5 او ہداوند! تئبی کٹوما پادمال کننت و
 تئبی میراسا آزار دئیت۔
 6 جنوزام و درامدان کُشت و
 چوڑوان ہلاک کننت۔
 7 گوشنت: ”ہداوند نگندیت،
 آکوئے ہدا سرپد نبیت“۔

8 سرپد بیت، او کٹومئے نازانتان!
 او جاہلان! کدین آکل بیت؟
 9 آ کہ گوشی اڈ کرتگ، نہاشکنت؟
 و آ کہ چمی اڈ کرتگ، نگندیت؟
 10 آ کس کہ کٹومان سزا دنت، آبان ادب نکنت؟
 و آ کس کہ بنی آدما زانت بکشیت، وتا زانت و زانگی نیست؟
 11 ہداوند انسانئے سچھین پگران زانت،
 آ زانت کہ ناہودگ و ناکار آنت۔

12 او ہداوند! بہتاور انت ہما کہ تئو آبیآ ادب کنئے،
 ہما کہ تئو گون وتی شریتا آبیآ تالیہم دئئے۔
 13 تئو آبیآ چہ سکین روچان رکینئے،
 تان ہما وهدا کہ پہ بدکاران کَلے کوچگ بیبت۔
 14 چیا کہ ہداوند وتی کٹوما یلہ نکنت و
 وتی میراسا دئور نذنت۔
 15 دادرسی پدا پہ انساپ بیت،

6 شپا پرتنت،
 کُچکانی پئیمما گُرت و
 شہرئے چاگردا گردنت۔
 7 بچار کہ چہ دپا چے دز کننت،
 زہمش دپا انت،
 گوشنت: ”کس اشکنگا نہ انت۔“

8 بلہ تئو، او ہداوند، آبیانی سرا کندئے،
 سچھین کٹومانی سرا ریشکنڈ کنئے۔
 9 او منی واک و زور! تئبی رہچار آن،
 چیا کہ تئو منی کلات ائے، او ہداوند!
 10 ہدا پہ من مہربان انت و منی کُمکا کثیت،
 دژمنانی سرا وتی پیروزیا گندان۔

11 او ہداوند کہ مئے اسپر ائے! آیان مکش،
 چُش مبیبت کہ منی کٹوم بشموشیت۔
 گون وتی زوراکیا اشان سرگردان کن و ایر بیار۔
 12 پہ وتی دپے گناہ و لئنانی ہبران
 وتی کبرئے تھا بندیک ببننت۔
 اشانئی نالت و دروگبندیئے سئوبا،
 13 اشان وتی ہڑمئے تھا گار و گُمسار کن،
 گار و گُمسار کن کہ ہج پُشت مکپنت،
 تان زانگ بیبت

کہ چہ آکوبا بگر تان زمینئے ہر کنڈا ہدا بادشاہی کنت۔ اؤشت...

14 شپا پرتنت،
 کُچکانی پئیمما گُرت و
 شہرئے چاگردا گردنت۔
 15 وراکتے شوہازا سر سر جنان بنت و

10 بلہ تنو منی کانٹ، وهشپین گؤکے کانٹھے پھیما بُز داشتگ و
 منا سَپاین رۆگن پر مُشتگ*.
 11 منی چَمان دژمنانی شکست دیستگ و
 گۆشان بدکارانی سرشکونیئے هبر إشکتگ.

12 پهريزکار مَجَّعے پھیما سبَزنت و
 لبنائے گَزانی پھیما رُذنت.
 13 آ هُداوندئے لُوگا کِشگ بوتگ آنت و
 مئے هُدائے بارگاها سبَزنت.
 14-15 پیریا هم بر و سَمَر دئینت و
 په اے جارئے جنگا تَر و تازگ و سبَز ماننت
 که هُداوند راست و آدل اِنت،
 هما منی تلار اِنت و
 آبیآ هج نائسپای و بدی مان نیست.

تعیی بادشاهی پاک و پلگار اِنت

93 هُداوند بادشاهی کنت
 آبیآ وتا په شان و شوکت آراستگ،
 هُداوند پُرشوکت اِنت و
 زۆر و واکا سیلهند.
 دنیا مَهر اؤشنتاگ و نلریت.
 2 تعیی بادشاهی تهت چه ازل برجم اِنت و
 تنو چه ازل هستئے.

3 او هُداوند! کتور چست بوتگ آنت،
 کتوران وتی تشوار چست کرتگ،
 کتوران وتی گُرگانی تشوار چست کرتگ.
 4 هُداوند چه مزین آپانی تشواران،
 چه دریائے چولانی پُرشگا
 مزن شانتر اِنت، بُزین ارشا.
 5 او هُداوند! تعیی هُکم مُدام برجاہ ماننت،
 تعیی بادشاهی پاک و پلگار اِنت،
 مُدام، تان اُبد.

اگن سپر مینت واب نکپنت.

16 بله من تئیی کدرتئے تنوسپیا سئوت و ساز جنان،
 شُهبا تئیی مِهْرئے ستایا سئوت جنان و شادهی کنان،
 چیا که تنو منی بُزین کلات ائے و
 سکینای وهدا منی پناهگاه.
 17 او منی واک و توان! ترا نازینان.
 هُدا منی بُزین کلات اِنت،
 منی هُدا که گون من مِهْر کنت.

دژمنانی دیما مارا مدّت کن

په سازگر و وش آوازانای سالارا. "سوسنئے" تَرزئے سرا. گواهیے. په تالیما داوودئے شئیر، هما وهدا که داوودا گون نَهْرئیمئے
 آرامیان و سؤیئھے آرامیان جنگ کرت و هما وهدا که یوآب پر تَرْت و وادئے دشتا چه اِدومیان دوازده هزار مردمی کُشت.

60 او هُدا! تنو مارا یله کرتگ و مئے سنگر پُروشتگ آنت،
 هژمناک بوتگئے، بله نون گون ما وِشان بئے.
 2 زمینت جُمبینتگ و تل داتگ،
 تلانی بگر که لرزگا اِنت.
 3 وتی کتومیت گرانین جاوران پُرننتگ،
 مارا مدهوش کنوکین شراپت وارننتگ.

4 بله اَنگت بئیرکِت په هُداثرسان بُزاد کرتگ
 تانکه یکجاه بننت و چه دژمنئے کمانا برکنت. اؤشت...
 5 گون وتی راستین دستا برکین و پَسَقو بدئے
 تان هما که ترا دؤست اُنت برکنت.
 6 هُداپا چه وتی پاکیا هبر کرت:
 "شکینما گون شادهی بهر کنان و
 سوکوتئے دَزگا کِساس کنان.
 7 گلیاد منیگ اِنت و مَنَسی منی،
 اپراییم منی جنگی کلاه اِنت،
 یهودا، بادشاهیئے اَسا و
 8 موآب منی دسشؤدی تُرشت،

ادومئے سرا وتی سواسا چگل دئیان* و
پیلیستیہے سرا وتی پیروزیے گوانکا جنان.*

9 کئے منا چُشپین شہرنا کاریت کہ سنگریند انت؟

کئے منا دیم پہ ادوما رهشون بیت؟

10 او ہدا! تتو مارا یلہ داتگ.

او ہدا! پدا مئے لشکرانی ہمرآہ نبے.

11 دژمنانی دیم مارا مدت کن،

چیا کہ انسانے مدت بیکار و ناہودگ انت.

12 گون ہدایا سوینن بین،

ہما انت کہ مئے دژمنان پادمال کنت.

14 ہداوند گوشیت: ”آ کہ منا دؤست داریت

آیا نجات دئیان و

ہمایئے پشت و پناہ بان کہ منی ناما زانت.

15 آ منا تتواز کنت و من پَسووی دئیان،

سکیان آییے ہمرآہ بان،

آیا نجات دئیان و اِرت بکشان.

16 آیا چہ دراجین امرے سیراپ کنان و

ہدایی نجاتا آیا پیش داران.“

تئی وپاداریے جارا جنان

پہ شَبیتے رَچا سوتے. زبورے.

منا دیم پہ تلارا بر

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. گون سیمی سازان. داوودتے زبور.

92 تئی نامئے نازینگ، او بُرزین آرشے ہدا!

2 بامگواہان تئی مہر و

شپان تئی وپاداریے جارے جنگ،

3 گون دہتارین تمبورگ و

چنگے زیملا وش انت.

4 چیا کہ تتو، او ہداوند،

منا گون وتی دستے کاران شادمان کرتگ،

تئی توسیپا شادمانیے سوت جنان.

5 او ہداوند! تئی کار چون مزن انت و

پگر چنکدر جھلانک.

6 اہمک زانت و

نادان سرید نبیت.

7 ہرچنت کہ بدکار چو کاہا بردنت و

ردکار بسیزنت،

بلہ تان ابد تباہ بنت.

8 بلہ تتو، او ہداوند،

تان ابد بُرزین آرشے ہدا ائے.

9 تئی دژمن، او ہداوند،

آلم گار و گمساز بنت و

سچھین بدکار، شنگ و شانگ.

61

او ہدا! منی پریاتا پشکن و

منی دوا گوش دار.

2 ترا چہ زمینے گڈسرا گوانک جنان،

وہدے دلن ڈرہیت.

منا دیم پہ تلارنا بر کہ چہ من بُرتر انت.

3 چیا کہ تتو منی پناہگاہ بوتگے و

دژمنانی دیم مہرین برجے.

4 بل کہ تئی تمبوا تان ابد بمانان و

تئی بانزلانی ساہگا پناہ بزوران. اؤشت...

5 چیا کہ تتو، او ہدا، منی داتگین کتول ایشکتگ انت و

وتی نامئے ترستگینانی میرایت منا بکشاتگ.

6 بادشاہے امرے رَچان باز کن و

آییے سالان، تان سچھین نسلان.

7 ہدائے بارگاہا تان ابد شاہی تھتا بنندات،

وتی مہر و وپاداریا آییے نگھپان کن.

هُدائے بانزلانی چیرا پناہ بے

⁸ نون تیبی ناما مُدام نازیتان و
وتی کٹولان هر رُوج پورہ کنان.

أرواھن ہُدائے رهچار اِنْت

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. ”یدوتوتے“ * ترزے سرا. داوودے زبور.

62 منی ارواہ پہ اِمنی تھنا ہُدائے رهچار اِنْت،
چیا کہ منی رُکینگ چہ ہمایئے نیمگا اِنْت.

² منی تَلار و منی رُکینۆک تھنا ہما اِنْت،
منی کلات اِنْت، ہچیر نلرزان.

³ تان کدین مردبے سرا اُرُش کینت
تانکہ سرجمیا بکشیتی،
چُش کہ پُرشتگین دیوال و کپتگین شنک و پلے؟
⁴ البت پندل سازنت کہ آہیا چہ بُرزاد سرشکون بکننت.
چہ درۆگ بندگا لَزت برنت،
گون وتی دپا برکت دئینت،
بلہ دلے تہا نالت کنتت. اؤشت...

⁵ او منی ارواہ! پہ اِمنی تھنا ہُدائے رهچار بے،
چیا کہ منی اُمبِت گون ہماییا اِنْت.
⁶ منی تَلار و منی رُکینۆک تھنا ہما اِنْت،
منی کلات اِنْت، من نلرزان.
⁷ منی نجات و اِزت گون ہُدایا اِنْت،
ہما منی مہرین تَلار اِنْت، منی پناہگاہ اِنْت.
⁸ او مردمان! ہُدائے سرا تفوکل کینت و
دلے ہالان ہمایئے دپما درشان کینت،
ہدا مئے پناہگاہ اِنْت. اؤشت...

⁹ پہ راستی کہ انسان چہ دمیا گیشتر نہ اِنْت،
بنی آدم پرہے،
اگن شاہیما تورش بکننت ہچ نہ اِنْت.

91

ہما کہ بُرزین اُرُشے ہُدائے پناہگاہا نشتگ،
زُراکتے ساہگا آرام گپت.
² ہداوندے بارثوا گوشان: ”ہما منی پناہ و کلات اِنْت،
منی ہدا، کہ ہمایئے سرا تفوکل کنان.“

³ دلجم آن کہ ہما ترا چہ شکاریانی داما رُکینیت،
چہ کُشۆکین و بایان.
⁴ آ ترا گون وتی پُٹ و بالان پُوشینیت و
آہیئے بانزلانی چیرا پناہ بے،
آہیئے ویاداری اِسپر و دیوالے.
⁵ چہ شپئے بیما نترسے،
نہ چہ آ تیرا کہ رُوجا سُرپیت،
⁶ نہ چہ و بایا کہ تھاریا گردیت،
نہ چہ آ ہتویا* کہ نیمرؤچا بیرانی کاریت.
⁷ ہزاران کس تیبی کرا کپت،
دھان ہزار تیبی راستین نیمگا،
بلہ اے تباہی تیبی نرکا آتک نکنتت.
⁸ تھنا گون وتی چمانی شانک دئیگا
بدکارانی سزایان گندے.

⁹ اگن ہُدایا وتی پناہ بکنے،
بُرزین اُرُشے ہُدایا وتی منندجاہ.
¹⁰ ہچ کرا تیبی سرا سرزور نبیت و
ہچ بلاہ تیبی گدانے نرکا نتییت.
¹¹ تیبی بارثوا پریشتگان ہکم کنت
کہ تیبی سچہین راہان، تیبی نگہپانیا بکننت.
¹² آ ترا وتی دستانی دلا دارنت
تان تیبی پاد ڈوکیا ملگیت.
¹³ شیر و مارانی سرا گردے،
رُستگین شیر و سیہمارانی سَرگان پادمال کنتے.

اے سچھین، یکجاہ چہ دمے گیشتر نہ آنت.

¹⁰ پہ زلم و زؤرا تشوکل مکنیت و

پہ دُزیا اُمیت مبندیت،

هرچُنت کہ شمے مال گیشتر بیت،

پہ آیا دل مبندیت.

¹¹ ہدایا یک ہبرے گوشگ و

من دو ایشکتگ

کہ زور و کدرت ہدائیگ اِنت و

¹² مہر و زہم ہم تئیگ اِنت، او ہداوند!

تتو هرکسا آییے کرتگیں کارانی حسابا، مَر دئیے.

آرواھن تئی تئیگ اِنت

داوودے زبور، ہما وهدا کہ یہودائے گیابانا آت.

او ہدا! منی ہدا تتو ائے،

گون وتی سچھین دل و جانا تئی شوہازا آن،

آرواھن تئی تئیگ اِنت و

جسم و جائن تئی ہدوناک،

بے آپ و ہشکین زمینا.

² تئی پاکین جاگھا، منا تئی شین بوتگ،

تئی شان و کدرتن دیستگ،

³ چیا کہ تئی مہر چہ زندا شرتر اِنت،

منی لُنت ترا نازیننت.

⁴ تان زندگ آن ترا نازینان و

پہ تئی ناما دستان برز کنان.

⁵ آرواھن اُنچش سیڑ بیت چو کہ یکے وشین وراکے بوارت و

دپن گون شادمانین لُنان ترا نازینیت.

⁶ وتی بسترے تھا ہم ترا یات کنان و

شپانی پاسان تئی ہٹالا بان.

⁷ تئی بانزلانی ساہگا ترا نازینان،

چیا کہ تتو منی مدتکار ائے.

⁸ آرواھن گون تتو بندوک اِنت و

راستین دستیت منی پُشت و پناہ.

⁵ انسان وایے و چو ہارتا آیا رُپان کئے.

سُہبا چو کاھا تازگ اِنت،

⁶ سباھا رُدیت و سبزیت،

بئیگاھا گیمِریت و ہُشک تریت.

⁷ چہ تئی ہوما هلاس بین،

چہ تئی گُربا پریشان.

⁸ تتو مئے مئیار وتی دیم کرتگ اِنت و

چیرین گناہ وتی بارگاہے رُزناہیا.

⁹ مئے سچھین زند تئی ہومے چیرا گوزیت و

وتی سالان پہ نالگا هلاس کئین.

¹⁰ مئے اُمرے رُچ ہیناد سال اِنت

یا ہشتاد سال، اکن سک زونگ ببین،

بلہ شرترین رُچ ہم زہمت و جنجالا پُر اِنت،

سک زوت گوزنت و ما بال کئین.

¹¹ کئے تئی ہومے تُنڈیا زانت؟

تئی گُرب دلا تُرس نادینیت.

¹² گزا مارا اے زانتا بدئے کہ مئے رُچانی حساب کم اِنت،

تان مئے دل اگلمند بییت.

¹³ دیم پہ ما پر تر، او ہداوند! تان کدین چُش بیت؟

وتی ہزمتکارانی سرا زہم کن.

¹⁴ بامگواہان، مارا گون وتی مہرا سیڑ کن،

تانکہ سچھین اُمر سوت بجنین و شادھی بکنین.

¹⁵ ہمینچک رُچا کہ تتو مارا ازاب داتگ،

ہمینچک رُچا مارا شادمان کن،

ہمینچک سالا کہ سکیان دُچار بوتگیں.

¹⁶ تئی کار تئی ہزمتکارانی دیم پدربانتت و

تئی مزنی پہ آیانی ازبادگان.

¹⁷ مئے ہداوندین ہدائے مہربانی پہ ما سر بات،

مئے دستانی کاران برکت بدئے،

ہتو، مئے دستانی کاران برکت بدئے.

تان کدین تھی ہزم چو آسا روک مانیت؟
 47 ہئیالا بکپ کہ منی امرے روچ چوں کم أنت،
 تئو بنی آدم ناکارین چیرے جوڑ کرتگ.
 48 کجام انسان انت کہ مرک نگندیت،
 کئے چہ کبرے زورا رکٹ کنت؟ اؤشت...

49 او ہداوند! تھی آپنسرینگین مہر کجا انت
 کہ تئو گون داوودا سٹوگند وارت و کٹول کرت.
 50 او ہداوند! ہئیالا بکپ کہ تھی ہزمتکارا چوں شگان جننت،
 سچھین کٹومانی ریشکندان وتی دلا داران.
 51 او ہداوند! تھی دژمنان منی سرا ریشکند کرتگ و
 ہمک گاما تھی روگن پر مٹتگینیش کلاگ بستگ.

52 ہداوند! تان ابد ستا بات.
 انچش بات. آمین.

زبورے چارمی کتاب

زبور 90—106

مے دستانی کاران برکت بدے

ہدائے ہزمتکار موسائے ڈوا.

90 او ہداوند! نسلانی نسل
 تئو مے منندجاہ بوتگے.

2 چہ کوهانی پیدا بٹیگ و
 زمین و جھانے اڈ کنگا پیسر،
 چہ ازل تان ابد، ہدا تئو اے.

3 انسانا پدا ہاکے چیرا برے و
 گوشے: ”او انسانے چک! ہاکا پر تر.“
 4 ہزار سال پہ تئو چو گوستگین یک روچیا انت،
 چو شپی یک پاسینا.

9 آ کہ منی کُشگئے پد و زندا انت گار و گُمسار بنت و
 زمینے جھلانکیان ایر رٹونت.
 10 زهمانی دپا ترنت و
 تولگانی وراک بنت.

11 بلہ بادشاہ ہدائے درگاھا شادھی کنت و
 هرکس کہ گون ہدایا سٹوگند وارت پھر کنت،
 چیا کہ دروگبندانی دپ چپ و بندگ بیت.

منا چہ بدکاران چیر دے

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودے زبور.

64 او ہدا! وھدے نالان و پریات کنان، منی تئوارا بشگن و
 زندا چہ ترسناکین دژمنان برکین.

2 منا چہ بدکارانی پندلان چیر دے،
 چہ زدکارانی آشویا.

3 چیا کہ وتی زیانا زهمانی پیما تیز کنت و
 وتی تھلین ہبران تیرے پیما کار بندنت
 4 تانکہ چہ وتی سنگران بیھیارا نشانگ بکننت.

اناکت و بے ترسا آیا تیر جننت.

5 زدین کارا یکدومیا دلبدی دہنت،
 ہر کہ کنت، مکسیدش وتی دامانی چیر کنگ انت.
 گوشنت: ”کے اش گندیت؟“

6 نانسایا دلیل و ہنز کنت و گوشنت:
 ”ما تمان و کمالین شعورے کرتگ.“
 پہ راستی کہ انسانے دل و ہئیال زانگ نبنت.

7 بلہ ہدا آیان تیر جننت و
 اناکت ٹپیگ بنت.

8 آ وتی جندے زیانے سٹویا ٹگل ورنٹ.
 هرکس کہ بگندیتش پہ آیان سرا چنڈینیت.

9 سچھین بنی آدم ترسنت،

ہدائے کارا جار جننت و
 آییے کارا پہ ہوش و سار چارنت.

10 پھریزکار ہداوندئے درگاہا شادھی کنات و
آییئے درگاہا پناہ بزورات.
سجھین نیکیول پھر بکنانت.

ہدائے کئور سرریچ انت

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور. سئوتے.

30 "اگن آییئے چُک منی شرتنا یلہ بکننت و
منی پرمانانی زندگیریا مکننت،
31 اگن منی رہبندان بیروشننت و
منی ہکمان ممئننت،
32 آیانی گناہان پہ لٹ سزا دئیان،
ناپرمانیان، پہ ہئیوران،
33 بلہ آییئے دؤست دارگا بس نکان و
گؤن آییئا وتی کرتگین کئولا نپروشان.
34 وتی آہد و پئییمانا نپروشان و
آ ہبر کہ چہ منی دپا در آتنگ، بدلئی نکان.
35 من یک برے مان وتی پاکیا سئوگندے وارتگ و
گؤن داوودا درؤگ نبندان،
36 کہ آییئے نسل تان ابد برجاء مانیت و
آییئے تہت منی درگاہا چؤ روچا ابدی انت،
37 چؤ ماہا تان ابد برجاء مانیت،
کہ جمبرانی تہا تچک و راستین شاہدے." اؤشت...

38 بلہ انون تئو وتی دیم ترینتنگ و آیلہ کرتگ،
وتی رؤگن پر مُشتگینئے سرا ہژم گپتگئے.
39 تئو گؤن وتی ہزمتکارا بستگین آہد و پئییمان پد ترینتنگ و
آییئے تاج، زمینا دئور داتگ.
40 تئو آییئے سجھین دیوال کرؤتکگانت و
آییئے مہرین کلات پروشتگ.
41 ہرکس کہ چہ راہا گوزیت، آییئا پل و پانچ* کنت و
آ وتی ہمساہگانی کلاگی جوڑ بوتگ.
42 تئو آییئے دژمنانی راستین دست بُرژاد بُرتگ و
و سجھین بدواہ شادمان کرتگانت.
43 تئو آییئے زہم کُٹ کرتگ و
چنگا مدت ناداتگ.
44 تئو آییئے شان بُرتگ و
تہت ہاکان دئور داتگ.
45 تئو آییئے ورنایئے روچ کم کرتگانت و
شرمندگیئے کباہینا پوشینتگ. اؤشت...

46 تان کدین، او ہداوند! وتا تان ابد چیر دئیئے؟

65 او ہدا! سہیونا ستا و سنا تئیی ودارا انت،
گؤن تئو مئے کئول پورہ بنت.

2 او تئو کہ ڈوایان اشکنئے!

سجھین مردم دیم پہ تئو کاپنت.

3 آ وهدا کہ گناہ منی سرا لمبتنت،

تئو مارا بکشنت.

4 بھتاور ہما انت کہ تئوی گچین کئے و وتی بارگاہا کارئے

تانکہ ہمؤدا جہمنند بییت.

چہ تئیی درگاہئے نیکیا سیراپ باتین،

چہ تئیی پرستشگاہئے پاکیا.

5 گؤن وتی باکمالین کاران، مارا پہ اڈل و انساپ پستؤ دئیئے.

او مئے رکننؤکین ہدا!

زمینئے چار کُند و دوردستترین دریایانی اُمیت گؤن تئو انت.

6 تئو ائے کہ گؤن وتی زؤر و واکا کوہت جوڑینتگانت و

وتا گؤن کدرتا سلہبندت کرتگ،

7 دریایانی گُریگ آرام کرتنت،

مئوجانی تئوار و کئومانی آشؤپ.

8 زمینئے چار کُندا نندؤک چہ تئیی نشانیان ہیران انت،

تئو شگرِب و مگرِبا پرمائے کہ شادمانیئے کوکارا بکننت.

9 تئو زمینئے ہئیالداریا کئے،

آییئا آپ دئیئے و اباہ کئے.

ہدائے کئور سرریچ انت

تئو مردمان گندم بکشئے

چیا کہ تئیی شئور ہمے بوتگ.

10 تئو زمينئى پلان* آپ دئيئى و
 دُگار ا همدست كئى،
 گون گوارگا نرمى كئى و
 رُست و ردؤما بركت دئيئى.
 11 گون وتى نيكيلا سالا تاجى سرا دئيئى،
 تئى پادراه هم چه بركتا سرپچ آنت.
 12 گيبانانى چراگاه آباد بنت و
 كوهان وتى سرين په شادمانى بستگ آنت.
 13 دُگاران وتا گون رمگان پوښينتگ و
 دَرگان گون گندما،
 شادمانئى كوکارا بُرز كئى و سوت جنت.

تئى كار باكمال آنت

په سازگر و وش آوازانى سالارا. سوتى. زبورى.

66 او زمينئى سځهين مردمان! په هدايا شادهيئى گوانكا بجنيئت.
 آيئى نامئى مزنيا نازينيت و
 آيئى شان و شعوكتا ستا كنيئت.

3 هدايا بگوشيت: ”تئى كار چنكدر باكمال آنت.

تئى واك و كدرتئى مزنيئى سؤبا
 دژمن تئى دئما هاكا كپنت.

4 زمينئى سځهين مردم ترا سجده كئى و
 ترا نازيننت.

هئو! تئى ناما ساژاينت. ” اؤشت...

5 بيانيت و بچاريت كه هدايا جى كرتگ،

اجبين كار په بنى آدما.

6 دريائى هُشك كرت و

هدائى كئوم اؤدا پاد پيادكا چه كئورا گوست،

آيئى بارگاه شادمانى بكنين.

7 آ گون وتى كدرتا تان ابد بادشاهى كئى،

چئى گون كئومان آنت.

14 آدل و انساپ تئى بادشاهيئى بُنياد آنت،
 مهر و وپادارى تئى همراها، دئما گام جنان آنت.
 15 او هداوند! بهتاور هما آنت كه شادمانئى آوازا پجاء كارنت و
 تئى بارگاهئى نورا گام جنت.
 16 سځهين رُچا تئى نامئى سرا شادهيئى كئى و
 چه تئى آدلا سرلُند آنت.
 17 چيا كه تئو آيانى شان و شعوكت و آيانى واك و توان ائى و
 چه وتى مهربانيا مئى كانئا* سرپراز كئى.
 18 بيئشك، مئى بادشاه هداوندئىگ آنت،
 مئى اسپر، اسرائيلئى پاكينئى.

19 يك وهده تئو، شُبين گون وتى وپاداران هبر كرت و گوشت:

”من جنگولئى مدت كرتگ و

چه كئوما گچينى ورنائى رُودينتگ.

20 من وتى هزمتكار، داوود شوهاز كرتگ و

وتى پاكين، رُگن پر مُشتگ*.

21 منى دست گون آيا گون بيت و

منى باسكى زورمند كئى.

22 دژمن چه آيا باج نبارت و

بدكار آيئى سرا سرزور نبيت.

23 دژمنان آيئى دئما پرؤش دئيان و

هركس كه چه آيا نهرت كئى، پرؤشانى.

24 منى مهر و وپادارى آيئى همراة بنت و

منى ناما آيئى كانث بُرزاؤ بيت.

25 آيئى دستا تان دريايا سر كئان،

آيئى راستين دستا تان كئوران.

26 آ منا گوانك جنت و گوشيت: ’تئو منى پت ائى،

منى هدا و منى نجاتئى تئارا.

27 من هم آيا وتى مسترين چُك كئان،

جهانئى مسترين بادشاه.

28 وتى مئرا تان ابد آيئى همراة كئان و

گون آيا وتى اهد و كزارا مئرا داران.

29 تان ابد آيئى نسلا برجاء داران،

آيئى بادشاهيئى تئها آسمانئى رُچانى هسابا.

سرکش آبیے ھلایا پاد مئیانت. اؤشت...

اَدَل و اِنسَپ تئی بادشاهیے بُنیاد اَنَت

ایتان اِزراھیے شعیری گوشتانک.

8 او کتومان! مئی ھدایا ستا کنیت،

په بُرزتواری بنازینیتی.

9 مئی زندی زُکینتگ و

پادی چه نِگَلگا داشتگ اَنَت.

89 ھداوندے مہرا تان اَبَد نازتَمان

2 من گوشت که ”تئی وپاداریے کِسھا سَجھین نسلان سَر کنان.

تتو وتی وپاداری، آسمانا کاہم کرتگ.

3 تتو گوشت: ”من گون وتی گچین کرتگینا اهد و کرارے بستگ و

گون وتی ہزمتکار داوودا پہ سؤگند کتول کرتگ:

4 ’تئی پدیرچا تان اَبَد برجاء داران و

تئی بادشاهی تھتا نسلانی نسل.‘ اؤشت...

5 او ھداوند! آسمان تئی اجبین کاران ستا کنت و

تئی وپاداریا ہم، پاکینانی دیوانا.

6 آسمانان، کتے گون ھداوندے مَت بوٹ کنت؟

7 چُشین آسمانی هستیے هست کہ ھداوندے پیما بییت؟

ا ھدائے تُرس آسمانی هستیانی نیاما سک مزن اِنَت،

آ چه وتی چَپ و چاگردے سَجھینان باکمالتر اِنَت.

8 او ھداوند، لشکرانی ھدا! کتے تئی مَت و درور اِنَت؟

تتو زوراک اے، او ھداوند، و تئی وپاداریا ترا چَپ و چاگرد کرتگ.

9 تتو مستین دریابانی سرا ھکمرانی کتے و

وهدے چٹولش چست بنت، تتو اِیرش کارے.

10 تتو رھاب،* لاشیے پیما دُرُشت و

گون وتی زورمندین باسکا وتی دژمن شنگ و شانگ کرتنت.

11 آسمان تئیگ اِنَت و زمین ہم،

جھان و ایشیے تھا هرچے کہ هست، تتو اُدُّ کرتگ اِنَت.

12 شمال و جنوب تتو اُدُّ کرتگ اِنَت،

تاہور و ھرمونے کوه تئی ناما نازیننت.

13 تئی باسک زورمند اِنَت،

تئی دست زوراور اِنَت،

تئی راستین دست پُرواک و سؤیین اِنَت.

10 او ھدا! چیا کہ تتو مارا چکااستگ،

تتو مارا نگرھے پیما پلگارتگ.

11 تتو مارا داما دئور داتگ و

مئی گردنا مزینن بارے اشتگ.

12 چه تئی رزایا مردمان مارا سرجمیا لگنمال کرتگ،

چه آپ و آسا گوستگین،

بله مارا سرسزینن جاھیا آورتگت.

13 گون سؤچگی کُربانیکان تئی درگاھا کایان و

گون تتو وتی کتولان پوره کنان،

14 ھما کتول کہ نئان واده داتگ و دپا گوشتگ اِنَت

سکی و سؤریانی وھدا.

15 پزورین دلوتان سؤچگی کُربانیکان کنان،

گون گورانڈانی کُربانیکانے دوتان،

په تتو پس و گوک ندر کنان. اؤشت...

16 او سَجھین ھدائُرسان! بیانت و بشکنیت،

ھما چیران گوشان کہ په من کرتگ اِنَتی.

17 گون وتی دپا آبیے کزا پریائن کرتگ،

آبیے ستا و سنا منی زبانا اَت.

18 اکن بدیے منی دلا بوتین

ھداوندا منی ھبر گوش نداشتگ اَت.

19 بله ھدایا په راستی اِشکتگ و

منی دوائے تتواری گوش داشتگ.

20 ھدایا ستا بات کہ چه منی دُویا نادلگوش نبوتگ و

وتی مہری چه من دور نداشتگ.

7 تھی ہنم منی چکا کپنگ،
چولان منا مان پتاتگ. اؤشت...

8 تنو منی ہمدلین سنگت چہ من دور بُرتگ و
چہ من بیزار کرتگ آنت.
بندیگ آن و در آتک نکان.
9 منی چم چہ اندوہا تہار بوتگ آنت.

او ہداوند! ہر رُچ ترا تنوارَ کنان و
دستان پہ تنو شہاران.
10 وتی اجبین کاران مُردگان پینش دارے؟
مُردگانی ارواہ پادَ کایت و ترا ستا کننت؟ اؤشت...
11 مُردگ، کبرا تھی مہرے جارا جننت؟
مُردگانی جہانا تھی وپاداریے کِشہانَ کارنت؟
12 تہاریا، تھی اجبین کار زانگ بنت و
تھی اڈل، شمشوکاریے مُلکا؟

13 بلہ من گون تنو مدنتے پریاتا کنان، او ہداوند!
ہمک سبہا منی دوا تھی بارگاہا رسنت.
14 او ہداوند! چیا منا یلہ کنئے و
وتی دیمہ چہ من چیر دئیے؟

15 چہ ورناییا سَکبانی آماج و مرکبگ بوتگان،
تھی تُرسا منا بڑگ کرتگ و بیوس آن.

16 تھی ہنما منا پتاتگ و

تھی بیما منا پرؤشتگ.

17 سَجھین رُچا آپے پشما منا چپ و چاگردا گپنگ و
چہ ہر نیمگا انگریش کرتگ.

18 تنو منی دؤست و سنگت چہ من دور کرتگ آنت،
تہنا تہاری اِنْت کہ منی ہمراہ اِنْت.

سَجھین کتوم ترا ستا کنانت

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. پہ سیسی سازان. زبورے. سوتے.

67 ہدا مئے سرا مہریان بات، مارا برکت بدئیات و
وتی دیمہ پہ ما ڈریشان کنات، اؤشت...
2 تانکہ تھی راہ جہانا زانگ بیبت و
تھی داتگین زکینگ سَجھین کتومانی نیاما.

3 او ہدا! کتوم ترا ستا کنانت،
سَجھین کتوم ترا ستا کنانت.

4 کتوم شادھی کنانت و شادمانیے گوانکا بجنانت،
چیا کہ تنو کتومانی سرا پہ انسپ دادرسی کنئے و
جہانتے کتومانی رہشون بے. اؤشت...

5 او ہدا! کتوم ترا ستا کنانت،
سَجھین کتوم ترا ستا کنانت.

6 زمینا وتی بر و سمر داتگ،
ہدا، مئے ہدا، مارا برکت بدئیات.

7 ہدا مارا برکت بدئیات
تانکہ زمینے چار کُند آییے مزینا شرب بدینت.

ہدا جاہ جنات

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودھے زبور. سوتے.

68 ہدا جاہ بجنات و آییے دژمن شنگ و شانگ باتنت،
آ کہ چہ آییہ نپرت کننت چہ آییے درگاہا بتچانتنت.
2 آنچش کہ دوٹ بال کنت اِشان بتاچین،
آنچش کہ مؤم آسے دیمہ آپ بیت،
بدکار ہدائے درگاہا گار و گُمسار باتنت.

³ بلہ پھر تکرار شادمان و
ہدائے درگاھا گل و بال باتنت و
چہ وشیا شادھی کنانت.

⁴ پہ ہدایا ستوت بجنیت و آبیئے ناما نازنیت،
پہ آبیئا کہ جمبران سوار انت ستا و سنائے تتوارا بُرز کنیت.
آبیئے نام ہداوند انت،
آبیئے بارگاھا شادھی کنیت.
⁵ ہدا وتی پاکین بارگاھا
چوڑوانی پت انت و جنوزامانی دادرس.
⁶ ہدا بیکسان پہ لوگ و جاۂ کنت و
بندیگان، آرات و آباد،
بلہ سرکش، ہشکین زمینیا نندوگ بنت.

⁷ او ہدا! آ وهدا کہ وتی کٹومے رهشون اتھے،
آ وهدا کہ گیابانا ملان اتھے، اؤشت...
⁸ زمین لرزت و
آسمانان ہتور گورت،
ہدائے بارگاھا، سینائے کوھے یکدانگین ہدائے،
ہدائے بارگاھا، اسرائیلے ہدائے.
⁹ او ہدا! تتو بازین ہتورے گوارینت و
تئی میراس کہ ہشک و وئیران بوتگات، تتو سیراپ کرت.
¹⁰ تئی رمگ اؤدا جھمنند بوت.
چہ وتی نیکیا، او ہدا،
تتو بیوس روژی دانت.

¹¹ ہداوند وتی ہیرا جار جنت،
بشارت آروکین جنین، مزین لشکرے انت.
¹² بادشاہ گون وتی لشکران جھنت و تچنت،
جنین وتی لوگا آواران* بہر کننت.
¹³ ترے گواش و اھوانی تھا و اب بیے
کپودرانی بال نگرہپوش بنت و پُیش تلالہ رنگ.
¹⁴ وهدے پرواکین زورا بادشاہ شینگ و شانگ کرتنت،
بریا سلمونے کوھے سرا گورت.

⁴ مسر* و بابل گون ہمایان ہور حساب کاران کہ منا زانت،
پیلیستیه و سورا ہم، گون کوشا ہتوار.
إشانی بارثوا گوشگ بیت: ”اے ہمؤدا پیدا بوتگ“.
⁵ سہیونے بارثوا گوشگ بیت:
”اے مردم و آ مردم ہمؤدا پیدا بوتگ انت،
بُرزین آرشے ہدا وت اورشلیما پادار کنت.“
⁶ وهدے ہداوند کٹومانی نامان نبشته کنت، نیبسیت:
”اے ہمؤدا پیدا بوتگ.“ اؤشت...

⁷ آ کہ ستوت جنت و آ کہ ناچ کننت گوشنت:
”منی سجھین چمگ چہ تتو بوجنت.“

رُچ و شپ گون تتو زاری و پریات کنان

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. کوزھے چکانی زبور. ”مہلت لیہنوتے“* ترزے سرا. ہیمن ازراہیے شیری گوشتانک. ستوتے.

88 او ہداوند! او منی رکینو کین ہدا!
شپ و رُچ تئی بارگاھا دوا و پریات کنان.
² منی دوا تئی درگاھا برسات،
وتی دلگوشا گون منی پریاتا کن.

³ من جنجالان کپتگان و
منی زند پہ مرکا سر بوتگ.
⁴ ہما مردمانی پیما حساب آرگ بان کہ جھلین کنڈا کپتگ انت،
انچین مردمیتے پیما کہ نزور و ناتوان انت.
⁵ مُردگانی نیاما یلہ دئیگ بوتگان،
چو مُردگیا کہ کبرا و پتگ،
کہ تتو آیانی یاتا نہائے و
چہ تئی دستا جتا بوتگ انت.

⁶ تتو منا جھلترن کنڈا دتور داتگ،
تھارین جھلانکیا.

9 او ہداوند! تیبی جوڑ کرتگین سچھین کٹوم کابنت و
ترا سجدہ کننت،
تیبی ناما شان و شوکت دئینت،
10 کہ تتو مزن ائے و اجیین کار کنئے،
ہدا تھنا تتو ائے۔

11 وتی راہا منا سوچ دئے، او ہداوند،
کہ تیبی راستین راہا برئوان،
منی دلا سرجما گون وت کن کہ چہ تیبی ناما بشرسان.
12 گون تمانین دلے تیبی شگرا گران، او ہداوند، منی ہدا!
تیبی ناما تان ابد شان و شوکت دئیان
13 کہ پہ من تیبی مہر سک مزن انت،
تتو منا چہ جھلانکیان رکینتگ، چہ مردگانی جھانا.

14 او ہدا! گروناکین مردم منی ہلاپا پاد آتکگ انت،
زوراکانی رُمے منی کُشگئے جُهدا انت و
ترا ہیچ مان نئیاریت.

15 بلہ تتو، او ہداوند، رهم کنوک و مہربانین ہداے ائے،
ہزم گرگا دیر کنئے و مہر و وپایا سرریچ ائے۔

16 دینما گون من ترین و منی سرا رهم کن،
وتی ہومتکارا زور و واک پککش و
وتی مؤلدئے چکا برکین.

17 منا وتی رھمتانی نشانے بدئے،
تان ہما کہ گون من نپوت کننت بگندنت و شرمندگ ببت،
چیا کہ تتو، او ہداوند، منا مدت کرتگ و تسلّا داتگ.

اے ہمّودا پیدا بوتگ

کوڑھے چکانی زبور. ستوتے.

87 آبیّا، پاکین کوڑھے سرا شہرے اڈ کرت.
ہداوند سہیونئے دروازگ دؤستر انت

چہ آ دکہ ہما سچھین جاگھان کہ آکوب جھمند بوتگ.
3 او ہداے شہر!

تیبی بارئوا پُرشانین ہبر کنگ بیت. اؤشت...

15 او مزن کوہ! او باشانے کوہ!
او بازئلین* کوہ! او باشانے کوہ!
16 او بازئلین کوہ! پہ چے ہما کوہا گون ہسدے چارگا ائے
کہ ہدایا پہ وتی لوگجاہا گچین کرتگ،
ہمّودا کہ ہداوند تان ابد جھمند بیت؟
17 ہدائے آزابہ ہزارانی ہزار و
لکانی لک انت،
ہداوند چہ سینائے کوہا وتی پاکین جاگھا آتکگ.
18 آ وهدا کہ ارشا برز بوتے
بازین بندیکے زرتت،
چہ مردمان ٹیکیات زرت،
تنتنا چہ سرکشان ہم،
تانکہ تتو، او ہداوندین ہدا، اؤدا جھمند بیئے۔

19 ہداوند ستا بات، مئے رکینوکین ہدایا
کہ ہر روچ مئے باران سگیت. اؤشت...
20 مئے ہدا رکینوکین ہدا انت،
چہ مرکا رکینگ ہداوندئے دستا انت، تھنا ہداوندئے۔

21 بلہ ہدا دژمنانی سرا پرؤشیت،
ہمایانی پُرمودین سرئے کُہا پرؤشیت کہ وتی گناہانی تها گام جننت.
22 ہداوند گؤشتگ: ”آیان چہ باشانا پر ترینان،
آیان چہ دریائے جھلانکیان پر ترینان،
23 تانکہ تیبی پاد آیانی ہونا لگتال بکننت و
تیبی کچکانی زبان ہم وتی بہرا چہ دژمنان بگرننت.“

24 او ہدا! تیبی جشنتے کاروان گندگ بیت
منی ہدا و منی بادشاہے کاروان مان پاکین جاگھا.
25 دینما شائر و پُشتا سازگر و
نیاما جنک تمبورگ جنکا انت.
26 ہدایا مان مزین دیوانان بنازینیت.
او اسرائیلے اؤبادگان! ہداوند بنازینیت.
27 بنیامینے کسانین کیبلہ ہمّودا انت،
یہودائے کماش آیانی ہاکم انت،
زبولونے کماش و نپتالیئے کماش، مزین رُمے انت.

28 تھی ہڈائے پرمان انت کہ تتو زوراور بیٹے .

او ہڈا! انچش کہ پیسرا کرتکت، وتی زور و واکا مارا پیش بدار.

29 پہ تھی پرستشگاہے ہاترا کہ اورشلیما انت

بادشاہ پہ تتو تیکئی کارنت.

30 کلم و کاشانی نیامے رسترا* ہکل دئے و

کتومانی گوسکانی نیاما گوسکانی گورما.*

رسترا ایردست بیت و نگرہ کاریت.

جنگدوستین کٹومان شینگ و شانگ کن.

31 کابید چہ مسرا کایت

ہبشہ اشتاپیا وتی دستان دیم پہ ہڈایا برزاد کنت.

32 او جھائے ملکان! پہ ہڈایا سوت بجنیت،

ہڈاوند گون سوتا بنازینیت، اؤشت...

33 ہماییا کہ آسمانان شہسوارئی کنت، کوهین آسمانان،

ہماییا کہ وتی آوازا برز کنت، ترند و پرواکین آوازا.

34 ہڈائے کدرتا جار بجنیت،

کہ شان و شوکتی اسرائیلے سرا انت و

کدرتی، آسمانانی سرا.

35 او ہڈا! تتو وتی پاکین جاگھا باکمال ائے،

اسرائیلے ہڈا وتی کتوما زور و واک بکشیت.

ہڈایا ستا و سنا بات.

او ہڈا! منا برکین

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. "سوسنانی" ترزے سرا. داوودے زبور.

69 او ہڈا! منا برکین

کہ آپ تان منی گردنا انت.

2 جھلانکین پوجگلان مین بوتگان،

جاگھے کہ پاڈ نہاؤشتیت.

جھلانکین آپانی تھا کپتگان و

ہار و لہزان منا انگر کرتگ.

3 چہ بازین پریاتان دمن برتگ،

منی نک ہشک انت و

9 بیتشک، آ مردمانی رکینگ نیک انت کہ چہ ہڈایا ترسنت،

تان مئے سرڈگار چہ آبیئے شان و شوکتا سرریچ بیت.

10 مہر و وپاداری یکدگرا دچاز کپنت،

ادل و ایمنی یکدومیا چکنت.

11 وپاداری چہ زمینا ردیت و

ادل چہ آسمانا جھلاڈ چاریت.

12 بیتشک، ہڈاوند نیکین چیر بکشیت و

مئے زمین آبیئے بر و سمر کاریت.

13 ادل، آبیئے دیم رٹوان بیت و

پہ آبیئے گامان راہے تیار کنت.

وتی مولدے چکا برکین

داوودے دوا.

86 او ہڈاوند! وتی دلگوشا گون من کن و منا پستو دئے،

کہ گریب و محتاجے آن.

2 منی زندے نگھپانیا بکن کہ تھی دوستدار آن،

وتی ہزمتکارا برکین کہ تھی سرا تشوکل کنت.

3 او ہڈاوند! منی سرا رہم کن،

کہ سجھین رچا ترا تشوار کنان.

4 وتی ہزمتکارے دلا شادمان کن، او ہڈاوند،

کہ من چہ تتو دوا لوتان.

5 تتو، او ہڈاوند، نیک و بکشندہ ائے و

پہ آیان چہ مہرا سرریچ ائے کہ گون تتو پریات کنت.

6 او ہڈاوند! منی دویان گوش دار،

منی پریات و زاریان دلگوش کن.

7 سکینانی رچا ترا تشوار کنان،

کہ تتو پستو دئیے.

8 او ہڈاوند! ہڈایانی نیاما کس تھی مت نبیت و

تھی کار بیمت انت.

10 تئیی بارگاهئے یک رۆچے
گھتر اِنْت چہ دگہ جاگھئے ہزاران رۆچا،
چہ بدکارانی تمبوانی تھا آرامین زندیئے گوازینگا
منا وتی ہڈائے درگاہئے دپا اؤشتگ دؤستر بیت،
11 کہ ہڈاوندین رۆچ و اِسیرے،
ہڈاوند رھمت بکشیئت و اِزْت دنت.
ہما کہ زندا پہ بیمیاری گوازیئت،
ہڈاوند شَرین چیژان چہ آییَا دورَ نداریت.
12 اولشکرانی ہڈاوند!
بھتاور اِنْت ہما کہ تئیی سرا تھوکل کنت.

زند نَبکشئے؟

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. کورھئے چُکائی زبور.

85 او ہڈاوند! تھو وتی سرڈگارا رھمت گورت و
آکویئے گوستگین وشبھتی پدا پر ترنت.
2 تھو وتی کھومئے مٹیاری بکشیئت و
آیانی سچھین گناہ پؤشنتت. اؤشت...
3 تھو وتی سچھین گزب پُشتا دُور دات و
وتی ہڑمئے آس توست.

چم وتی ہڈائے ودارا تھار بوتگانت.
4 آ کہ بیستوب چہ من نپرت کنتت
چہ منی سرئے مودان گیشتر اِنْت.
بازینے منی گار کنگئے رندا اِنْت
دژمن منی سرا درؤگین بھتامَ جننت.
چہ من لؤثنت ہما چیژان پر بترینان
کہ من نڈرتگانت.
5 او ہڈا! تھو زائے کہ من اھمکی کرتگ،
منی گناہ چہ تھو چیر نہانت.
6 او ہڈاوند، اولشکرانی ہڈاوند!
ہما کہ تئیی وداریک اِنْت منی سٹویا شرمندگ مباتنت.
او اِسرایلئے ہڈا!
ہما کہ تئیی شوہازا اِنْت منی سٹویا رسوا مباتنت.
7 چیا کہ پہ تئییگ منی سُبگ کنتت و
منی دپم چہ شرما پؤشپنگ بوتگ.
8 براتانی چما بیگانگ بوتگان و
وتی ماتئے چُکائی دیمَا دَرآمدے.
9 آ گھیرت کہ منا پہ ہڈائے لؤگا هست اِنْت،
منا جانسؤچ کنت و باھینیت و
تئیی رَد و بد کنؤکانی رَد و بد،
منی سرا کپتگانت.
10 آ وھدا کہ ارسن ریتکگ و رۆچگن داشتگ
سُبک کنگ بوتگان.
11 آ وھدا کہ سوگی گُد و پؤشاکن گؤرا کرتگانت،
اِشانی کِرا بئلے بوتگان.
12 شھرئے مسترانی گؤرا نام و دپ آن و
شرابیانی سٹوت.
13 بلہ من، او ہڈاوند، تئیی رھمئے وھدا،
تئیی درگاھا دُوا کنان.
او ہڈا! چہ وتی بازین مہر و وپاداریا،
گؤن دلجمین رَکینگے پَسُو بدئے.
14 منا چہ پوجگلان در کن،
تانکہ اِیر مِبْدان.
چہ نپرت کنؤکانی پنچگا منا برکین و

8 ہر چیژ کہ ہڈاوندین ہڈا گوشیت، من گوش داران،
چیا کہ پہ وتی کھوما اِیمینیئے کھولا دنت، پہ وتی وپاداران،
چؤ مبیئت کہ آ اھمکیئے راھا پر بترنت.

چہ جُہلانکین آپان در کن.
 15 مٹیل کہ ہار منا آنکِر کننت،
 یانکہ جُہلانکی منا ایر برنت،
 یا منی سرا کَلّ وتی دپا ببندیت.

16 او ہداوند! منی پَسٹوا بدئے کہ تئیی رھمت باز آنت،
 وتی رھمتانی کِساس و ہسابا، وتی دِیما گون من بترین.
 17 دِیما چہ وتی ہزمتکارا میوشین،
 پہ منی مَدتا اشتاپ کن
 کہ سک تَنگ آنکگان.
 18 نَزیک بیا و منا برکین،
 دژمنانی سَعویا منا بموک.

19 تئو آ سُبکیان وت زانئے کہ منی سرا آنت و
 منی شرمساری و رسواییان،
 منی سَجھین دژمن تئیی دِیما آنت.
 20 سُبکی و بے اِرتیان منی دل پرؤشتگ و در منتگان،
 رھمئے ودارا اتان و دستا نکپت،
 گموارئے شوہازا اتان و نرست.
 21 وراکئے بدلا، منا جئورش دات و
 وھدے تئیک بوتان تْرِپشین شراپش نوشینت.

22 پَرزؤنگش دامے بات و
 سُهیل و اِیمنی اِش تَلکے.
 23 چَمِش تھار بات و مگندانت و
 سرنیش درھگ و لرزگا بات.
 24 وتی ہژما آیانی سرا بگوارین،
 گزبے آچشا پہ آیان برسین.
 25 لوگ و جاگہ اِش ہراب و وئیران بات،
 آیانی گدانان ہچکس جھمند مبات.
 26 چیا کہ ہماییا آزار رسیننت کہ تئو جتگ و
 ہمایئے رنجانی ہرا کننت کہ تئو نُبیک کرتگ.
 27 مٹیار پہ مٹیاریش پَلد،
 چہ تئیی ادلا بیبھر باتنت.
 28 چہ زندگینانی دپترا گار باتنت،
 گون پھریزکاران یکجاہ نبیسگ مباتنت.

تھنا تئو، او بُرژین آرشتے ہدا،
 سَجھین زمینئے سرا ہاکمی کنئے.

پہ ہداوندئے پرستشگاھا ہدؤناک آن

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. کورھئے چُکانی زبور. ”گبیتئے“ * ترزئے سرا.

84 او لشکرانی ہدا!

تئیی بارگاہ چؤن دؤستناک اِنت.
 2 منی ارواہ پہ ہداوندئے پرستشگاھے پیتشجاھان* شیدا و ہدؤک اِنت،
 منی دل و جان پہ زندگین ہداپا پہ شادھی کوکار کنت.
 3 چَنگلا ہم پہ وت لوگے در گبیتک و
 پیستانا* پہ وت کُدوھے
 کہ وتی چورگ و چپیکان اژدا برؤدینیت،
 تئیی کُربانجاھئے نَزیکا، او لشکرانی ہداوند،
 منی بادشاہ و منی ہدا!
 4 بھتاور آنت ہما کہ تئیی بارگاہا جھمند آنت،
 آ مُدام ترا نازیننت. اؤشت...

5 چؤن بھتاور آنت ہما کہ واک و زؤرش چہ تئیی نئمگا اِنت و
 دلش تئیی راھان اِنت.
 6 آ، وھدے چہ اُرسانی* دَرگا گؤزنت،
 دَرگا چہ چَمگا پَر کننت و
 تاکچندئے مؤسمئے ہئور ہم آلیا رھمت پؤشینیت.
 7 چہ مہرا مہتر بئیان بنت
 تان ہما وھدا کہ سہیونا ہدائے بارگاہا رسنت.

8 او ہداوند، لشکرانی ہدا! منی دُواپا گوش دار،
 بَشکُن، او آکوبئے ہدا! اؤشت...
 9 مئے بادشاہا* دلگؤش کن، او ہدا!
 وتی رؤگن پر مُشتگینا* دلگؤش کن.

2 بچار که تئیی دژمن چه پئیما گُرنت و
 چه تئو نپرت کنوکانی سر چۆن بُرز اِنْت.
 3 تئیی کئومئے هلاپا په چالاکي پندل سازنت و
 تئیی گران کدرتَنانی هلاپا شعور و سلاه کنتت.
 4 گۆشنت: ”بیایت گار و گسارَش کَنین که کئومے ممانت و
 اسرائیلئے نام په یاتیا هم پَشت مکپیت.“

5 په همدلی شعورَش کرتگ و

تئیی هلاپا اهدے بستگَش.

6 اِدومی و اسماییلی،

موآبی و هاگاری،

7 گیبالی، اَمونی و اَمالیکی،

پیلیستی و سورئے نندوْک،

8 آشوری هم گون آیان همراه اَنْت و

په لوتئے چُگان باسکے بوتگ اَنْت. اؤشت...

9 گون آیان هما پئیما بکن که تئو گون میدیانا کرت،

گون سیسیرا و یابینا، کیشونئے کئورئے کزا،

10 که اِندوْرا تباہ بوتنت و

زمینئے کَد و سَمات* بوتنت.

11 اِشانی سرداران اُرپ و زهیبئے پئیما کن،

شهزادگانش زَیه و زلموتائے دُتولا،

12 که گۆشتگ ائیش: ”بیایت هُدائے چراگاهان په زوْر گرین.“

13 او منی هُدا! اِشان دَنزئے پئیما بال دئے،

چۆ که پلارے، گواتئے دِیما.

14 اَنچش که آس جنگلا سوچیت و

کۆهان مان داریت،

15 گون وتی توپانان رندا اِش کپ و

گون سیه گواتان بئرسینیش،

16 دِیما اِش چه شرما سیاه کن

تانکه تئیی نامئے شوهازا ببنت، او هُداوند!

17 شرمسار بات و ابدی تُرسیا کپانتت،

رُسوا بات و بیراتنت.

18 پل بزانتت که تئیی نام هُداوند اِنْت و

29 بله نون من، سِئَم دیستگ و پَدرد اَن.
 او هُدا! تئیی نجات منا اِئمن بدارات.
 30 هُدائے ناما گون سئوت نازینان و
 گون بازین شگرگزاریا شان و شوکتی دئیان.
 31 اے چیژ هُداپا چه گوسکنا گیشتر پسند بیت،
 چه مزن کانث و مزن سُرْمِین گوکبا.
 32 بِنکِبِر و دَرینش اے چیژا که بگندنت گل و شادان بِنْت.
 او هُدائے شوهاز کنوکان! زنده دل باتیت.
 33 هُداوند نیازمندانی دُویان گۆش داریت و
 وتی بندیکین مردمان بُوگ و وار نکنت.

34 آسمان و زمین آییبا بنازیننت،

دریا و آییئے تهئے سجهین سهدار.

35 چیا که هُدا سهیونا نجات دنت و

یهودائے شهران نوکسرا اَد کنت.

کئوم اژدا جهمنند بیت و

مُلکئے هَکَین وارس بیت.

36 مُلک آییئے هزمتکارانی پُشتپدئے میراس بیت و

آییئے نامئے دؤست داروْک اژدا جهمنند بِنْت.

په منی مَدَتَا اشتاپ کن

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور. دزیندیه.

70 او هُدا! زوت کن و منا برکین.
 او هُداوند! په منی مَدَتَا اشتاپ کن.

2 آ که منی کوشئے رندا اَنْت،

سرخهل و شرمسار باتنت،

آ که منی بریادیا گل بِنْت،

پد بکنزات و رسوا باتنت.

3 آ که منی سرا ”هه، هه“ کنتت،

چه پَشَلِیا پُشتکا کنزاتنت.

نزۆرانی ھکا بگریٹ

آساپے زبور.

82 ھدا، وتی ھدایی بارگاھا برجم انت،
”ھدایانی“ دیوانا دادرسی کنت.

2 تان کدین په نانسایی شعور بریت؟
تان کدین بدکارانی بدلا بیت؟ اؤشت...

3 نزۆر و چۆرئوانی دادرسیا بکنیت و
گریب و ستم دیستگینانی ھکا بگریٹ.
4 نیزگار و حاجتمندان برکنیت و
چه بدکارانی دستا آزات کنیت.

5 اے ”ھدا“ ھج تراننت و سرید نینت،
تھاریا سرگردان انت و
زمینے سچھین بئیاد لرزگا انت.

6 گوشتن: ”شما ھدا“ ایت و
شما سچھین، برزین ارشے ھدائے چک ایت،
7 بله مردمانی پھیما مریت و
شہزادگانی پھیما سرشکون بیت.

8 او ھدا! جاہ جن و زمینے دادرسیا بکن،
کہ سچھین کثوم تھی میراس انت.

او ھداوند! بیتتوار مبیے

آساپے زبور. ستوتے.

83 او ھدا! بیتتوار مبیے،
ھاموش مبیے و ھشکا میند، او ھدا!

4 بله آکہ تھی شوھاذا انت،

سچھین تھی درگاھا شادھی کنات و گل و بال باتنت،

آکہ تھی داتگین نجایش دؤست بیت،

مُدام بگوشانتنت:

”ھداوند مرنشان انت.“

5 بله من ستم دیستگین مهتاجے آن.

او ھدا! دیم په من اشتاپ کن،

تتو منی رکننوک و مدتکار ائے.

او ھداوند! دیر مکن.

او ھداوند! منا یله مکن

71 او ھداوند! من تھی مئیار و باھوت آن،
منا شرمسار مکن.

2 په وتی ادلا منا برکین و بچئین،

دلگوشا گون من کن و منا برکین.

3 منی پناہ دئگئے تلار بئے،

کہ مُدام دیم په آییآ بیایان.

تتو په منی رکننگا ھکم کرتگ،

چیا کہ منی تلار و کلات تتو ائے.

4 او منی ھدا منا چه بدکارانی دستا برکین،

چه ستمگر و بیرھمانی پنجگا.

5 چیا کہ تتو، او ھداوند، منی اُمیت ائے و

چه کسانیا، او ھداوند، ازست و اُمیتن تھی سرا بوتگ.

6 چه پیدایشا منی کُمک کنزک بوتگئے،

اے تتو بوتگئے کہ منا چه ماتا پیدا کرتگ،

منی ستا و ساژایگانی دیم مُدام گون تتو انت.

7 په بازینیا نشانے بوتگان،

چیا کہ تتو منی مھرین پناہگاہ ائے.

8 دپن چه تھی تتوسپیا پُر انت،

چه تھی شان و شوکتنا سچھین رُچا.

9 پیریا منا چه وتا دور مکن،

4 اے پہ اسرائیل! ہکے،
رہبندے چہ آکویئے ہڈائے نیمگا.
5 وھدے مسرے ہلاپا در آتک
کانونے پہ ایسپا ایشی.

من ایشکت، ناآشنائین زبانیا گوشت:
6 ”بارن چہ آبیئے کوپگا دور کرت و
دست چہ گرانین سپتا آرات کرتنت.“
7 تھو سکئیانی ساھتان پریات کرت و من ترا رگینت،
من گزندان آندیم اتان و ترا پَسُو دات،
میریائے آپانی کزا ترا چکاسٹن. اؤشت...

8 او منی کتوم! پشکن کہ ترا ڈاۓ دئیان،
او اسرائیل! ڈرنگتا* تھو منی ہبر گوش بداشتین.
9 شمشے نیاما درامدین ہڈاے مبات و
بیگانگین ہڈائے دیمہ سرا جھل مکنیت.
10 من ہداوند آن، تھی ہڈا
کہ ترا چہ مسرا در کرت و آورت.
وتی دپا سرجما پیچ کن،
کہ من پُری کنان.

11 ”بلہ کتوما منی ہبر گوش نداشت و
اسرائیل منی پرمانردار نبوت.
12 گزا من آیلہ دانتت کہ وتی بینگین دلانی زندگیریا بکننت،
وتی جندھے راہ و ہشیالانی.
13 ڈرنگتا منی کتوما منی ہبر گوش بداشتین و
اسرائیل، منی راہا بشتین.
14 آ وھدا من دمانا آپانی دژمن پرؤش داتگانتت و
منی دست آپانی دژمنانی ہلاپا چست بوتگأت.
15 ہما کہ چہ ہداوندا نیرت کنت، دوتل و سرچھل بوتگانتت،
تان آبد آنچش بوتگأت.
16 بلہ ترا گھترین گندمے وراکُن داتگأت و
ترا چہ تلارا در کرتگین بینگا سیژن کرتگأت.“

آ وھدا کہ توائن کُتیت، یلہ آن مکن.
10 چیا کہ دژمن منی ہلاپا ہبرا آنت،
آ کہ منی کُشگئے رندا آنت ہوریکا پندل سازنت.
11 گوشتت: ”ہڈایا یلہ کرتگ،
برٹوین بگرینی،
کسی نرکینیت.“

12 او ہڈا! چہ من دور مہے.
او منی ہڈا! منی مدتا ایشاپ کن.
13 منی بھتام جنوک شرمسار و تباہ باتنت و
آ کہ منی آزارئے پدا آنت
پَشَل و شرمندگ باتنت.
14 بلہ من مُدام تھی کُمکے اُمیتوار آن و
ترا گیش و گیشتر ستا کنان.
15 تھی آدین کارانی ہبرا کنان،
سجھین رُچا تھی داتگین نجاتے جارا جنان،
ھرچنت کہ آپانی ہساب چہ منی زانگا ڈن ایت.
16 من کایان و ہداوندھے پُرواکین کارانی جارا جنان، تھنا ہداوندھے،
تھی آدلے جارا جنان، تھنا تھی.

17 او ہڈا! تھو منا چہ کسانیا سوچ داتگ،
مُدام تھی اجبین کارانی جارا جنان.
18 او ہڈا! نون کہ پیر آن و مود اسپنت آنت،
منا یلہ مکن،
تان نوکین پدیرچھے نیاما تھی زورے جارا بجنان و
سجھین آیوکن نسلان چہ تھی واک و توانا سہیگ بکنان.
19 او ہڈا! تھی آدل تان برزین آرشا ایت،
تھو ائے کہ مزین کارت کرتگ.
او ہڈا! تھی مَن کئے ایت؟
20 ہرچنت تھو منا بازین سکی و سواری پیش داشتگ،
بلہ پدا منی زندا بوڈینے*.
ھو، نوکسرا منا چہ زمینے جھلانکیا بُزاد کارے.
21 منی اِزتا برزت برے
منا پدا آسودگ کئے.

22 من ترا گون چنگ و سُرود نازینان،

چیا کہ تتو وپادار ائے، او منی ہُدا!

گون ربابے سازا ترا نازینان،

او اسرائیلے پاکین!

23 منی لُٹ شادمانیے کوکارا کننت،

من ترا نازینان،

کہ تتو منا مؤکینگ.

24 سَجھین رُچا تئی آدین کارانی زگرا کنان

چیا کہ آ کہ منی آزار رسینگے لُوٹوک اتنت،

سرجھل و شرمسار بوتگ آنت.

وتی ادلا بادشاہا بکش

سُلیمائے زبور.

72 او ہُدا! وتی ادلا بادشاہا بکش،
وتی انساپا بادشاہے چُکا،

2 تانکہ آپہ انساپ تئی کئو مے سرا دادرسی بکنت،

سِتم دیستگینانی سرا پہ آدل.

3 کؤہ پہ کئوما آبادی بیاراتنت،

جُمپ و تُمپ، پھریزکاریے سَمرا.

4 بادشاہ کئو مے ستم دیستگینانی ہکا بدئیات،

مہتاجانی چُکان برکینات و

ستمگران تباہ کنات.

5 نسلانی نسل تئی شریپ و اِرتا بداراتنت،

تانکہ رُچ ڈریشیت،

تانکہ ماہ نور دنت.

6 بادشاہے ہاکمی ہما ہئورانی پھیما بات کہ رُتگین سیزگانی سرا گوارنت،

ہما ہئورانی پھیما کہ زمینا سیراپ کننت.

7 آبیے اهدا پھریزکار شاداب باتنت،

تان ہما وهدا کہ ماہ نور دنت آبادی بات.

8 دریا تان دریا آبیے بادشاہی برجہا بات و

چہ کئورا* تان زمینے گڈی سیمسرا.

9 آبیے درگاھا گیابانے نندوک سرا جھل بکنانت،

آبیے دژمن ہاک بچٹانت.

11 شاہزی تان میانزرا* و

ثالی تان پراتے کئورا سر بوتنت.

12 گزا تتو چیا آبیے پل پرؤشت و دئور دات

کہ ہُمک رھگوز آبیے بران بچنت؟

13 جنگلی ہوک آبا ایز برنت و

دشتے جانوری ورنٹ و سیز کننت.

14 او لشکرانی ہُدا! مے گورا پر تر،

چہ آسمانا دلگوش کن و بچار،

اے انگورے دلگوشا بدار،

15 ہمے انگورے کہ تئی راستین دستا کشت،

ہمے چُکے کہ تتو پہ وت رُودینت و زورمند کرت.

16 دژمنان انگور گُڈت و آسا دئور دات،

اے گون تئی ہکلینا گار و گُمسار باتنت.

17 تئی دست ہما مردے سرا بات کہ تئی راستین نیمگا انت،

ہما انسائے چُکے سرا کہ تتو پہ وت رُودینت و زورمند کرت.

18 گزا ما وتی دیمہ چہ تتو نترنین،

مارا زند بکش کہ تئی ناما بگرین.

19 او ہداوند، لشکرانی ہُدا! گون ما وشان بے،

وتی دیمہ گون ما رُنا کن

کہ ما برکین.

دُرِگتا منی کئوما منی ہیر گوش بداشتین

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. ”گیشیتے“* ترزے سرا. آساپے زبور.

81 ہُداپہ پہ شادھی بنازینیت کہ مے زور و واک انت،
پہ آکویے ہُداپہ شادمانیے کوکارا بُز کنیت.

2 ساز و تمبورگا بُنکیچ کنیت،

وشتوارین چنگ و سُرُدان.

3 ماہے نوکا، گوراندے کانٹے* تتوارا بُز کنیت،

ماہے چاردها، مے پاکین اییدا.

هُدَا! وِشَان بَئِے

پہ سازگر و وش آوازی سالارا، ”سوسنانی“ تَرزے سرا. گواہیے. آساپے زبور.

80 او اسرائیلے شپانک! گوش دار،
تفو کہ شپانکیئے پیما ایسپے رمگے رهشون ائے.

او هُدا! تفو کہ کزوبیانی* نیاما بادشاهی تهتا نشتگے،
وتی نورا تالان کن.
2 اپراییم، بنیامین و منسیئے دینما،
وتی واک و تاگتا بُرز کن و
پہ مئے رَکینگا بیا.

3 او هُدا! گون ما وِشَان بَئِے
وتی دینما گون ما رُونا کن
کہ ما برَکین.

4 او هُداوند! لشکرانی هُدا! تان کدین
هزمتے آسا وتی کتومے دُویانی سرا گواران بَئِے؟
5 تفو آیانا ارسے نغن و
آرسانی سررِچین جام وارینت.
6 تفو مارا همساهاگانی دینما بنام کرتگ و
دژمن مارا کلاگ بندنت.

7 او لشکرانی هُدا! گون ما وِشَان بَئِے
وتی دینما گون ما رُونا کن
کہ ما برَکین.

8 تفو انگورے درچکے چه مسرا گوتک،
تفو کتوم دُنا در کرتنت و اے درچک کِشت.

9 تفو زمین پہ آسا پُراه کرت،
گزا ریشگی جت و زمینی پُر کرت.

10 آبیئے ساهاگا کوه پُوشنتت و
آبیئے شاهزان رُستگین گُز.

10 تَرشیش و تیبابگورانی* سرذگارے بادشاه همایا سنگ و مالیات بدئیانتت،
شیتا و سبائے بادشاه پہ آسا تیکی بیاراتنت.

11 سَجھین بادشاه، آبیئے دینما سرا جھل بکنانتت،
سَجھین کتوم آبیئے هزمتا بکنانتت.

12 چیا کہ آهاجتمندان هما وهدا رَکینیت کہ پریات کنتت،
ستم دیستگینان و همایان کہ مدتکارے نیستیش.

13 نزور و هاجتمندانی سرا رهَم کنت و
هاجتمندانی زندا رَکینیت.

14 آیانی زندا چه زلم و شدتا نجات دنت،
آیانی هونا گران کیمت زانت.

15 اُمری باز بات،

سبائے تلاه آبیئے پیشکش باتنت.

مردم مُدام آبیئے دواگو باتنت و

سَجھین رَچا پہ آسا برکت بلوئاتنت.

16 گندم سَجھین مُلکا آنچش باز بات کہ

جُمپانی سرا چئول بجننت و

بَر و سَمری آنچش باز بات کہ لُبنا ائت.

شهران مردم آنچش آباد باتنت کہ سَبزگ مان دَگاران.

17 بادشاهے نام نمیران بات،

تان رَچَچ دُرشیت نام و تئواری بمانات.

سَجھین کتوم چه آسا برکت بگراتنت و

آسا مبارک بگوشانتنت.

18 هُداوندین هُدا یا ستا بات، اسرائیلے هُدا یا،

اجبین کارانی کنوک تهنا هما ائت.

19 آبیئے پرشوکتین ناما تان ابد ستا بات،

آبیئے شان و شئوکت سَجھین زمینا بگرات.

آنچش بات. آمین.

20 داوود یَسیئے دوا همیدا کُنتت.

آ کہ چه تتو دور آنت گار و گمسار بنت

اساپئے زبور.

73 پہ راستی ہدا پہ اسرائیلا مہربان انت،
پہ ہمایان کہ دلش ساپ انت.

² بلہ کئے منتگات بنگلان،

نڑیک آت پاد بلگشنت.

³ چیا کہ پہ پُرکیران ہسدی بوتان،

ہما وهدا کہ من بدکار آبادی و آسودگیا دیستنت.

⁴ چیا کہ آیان تان مرکا دردے پُر نیست و

وش و سیرلاپ آنت.

⁵ آ دگرانی پیما رنج و زھمتا نہ آنت و

مردمی بلاہانی تھا نکپنت.

⁶ پمیشکا کبر آسانی گورئے ہار انت و

ہژم و گزب آسانی پوُشاک.

⁷ چمیش چه پزوریا در آتکگ آنت و

دلئے ہٹیالائش ہدے نیست.

⁸ پہ مسکرا و بدواہی ہبر کننت،

پہ کبر زلم و ستما وتی زبانا کارنت.

⁹ دپا آسمانئے ہلاپا پیچ کننت و

زبانہ سجھین زمینا گپیت.

¹⁰ پمیشکا کتوم دیم پہ آیان رتوت و

پہ گلے ہمایانی دستئے آیان وارت.

¹¹ گوشنت: ”ہدا چه پیما زانت؟“

بُرزین آرشئے ہدایا اے ڈتولین زانتکاری هست؟“

¹² ہتو، بدکار چُش آنت،

مُدام آسودگ آنت و مال و ملکتیش دیم رتوان انت.

¹³ پہ راستی من وتی دل مُپت و ناھودگا پاک داشتگ و

دست مان بیگناھیا شُشتگ آنت.

¹⁴ ہر رُچ آزاران کپتگان و

کَش و کِرئے مردمانی کلاگی.

⁵ او ہداوند! تان کدین زھر بئے؟ تان آبد؟

تان کدین تیبی ہسد آسئے پیما رُک بیت؟

⁶ وتی گزیا ہما کتومانی سرا بگوار کہ ترا پجآہ نئیارنت و

ہما مُلکانی سرا کہ تیبی ناما نگرنت،

⁷ کہ آکوبش وارتگ و ایر برتگ و

آبیئے مُلکش وئیران کرتگ.

⁸ گوستگین نسلانی گناہان مئے سرا مَلد،

تیبی رھمت زوت مئے سرا بیایاتنت

کہ سک وار و بڑگ این.

⁹ او مئے زکینؤکین ہدا! مارا مدت کن،

وتی نامئے شان و شوکتئے ستوبا،

پہ وتی نامٹیگی مارا برکین و

مئے گناہان بیکش.

¹⁰ چیا درکتوم بگوشنت:

”إشانی ہدا کجا انت؟“

مئے چمانی دیم کتوم بگندانت کہ

تتو وتی ہزمتکارانی رتکگین ہونانی بیرا گرئے.

¹¹ بندیگانی آہ و پریات پہ تتو سر باتنت،

گون وتی باسکئے زورا

ہمایان برکین کہ کُشگ بشیگا آنت.

¹² او ہداوند! چه مئے ہمساهگان ہما سُبکیانی بیرا

ہپت سری گیشتر بگر کہ تیبی شانا کرتگ آنتیش.

¹³ گزا ما، تیبی کتوم

کہ تیبی چراگاھئے پس این،

تان آبد تیبی شگرا گرین،

نسلانی نسل ترا ستا کتین.

63 ورناین بچک، آسا وارتننت و

جنک، پہ سوری نازینکان سر نیوتنت.

64 دینی پیشوا زهمانی دپا کپنتت و

جنوزامان گریت نکرت.

65 نون ہدایا آنچش جاہ جت کہ یکے چہ واپا بُست کنت،

چو کہ جنگولے چہ شرابئے بیہوشیا جاہ بجنت.

66 وتی دژمنی جت و پُشتا کنزینت و

آبدی رُسواپینا دثور دانتت.

67 بلہ ایسپئے تمبوی نادوست کرت و

اپرایمئے کیلہی نژرت،

68 یہودائے کیلہی گچین کرت،

سہیونئے کؤہ، کہ دژست آئی.

69 وتی پاکین جاگھی، بُرژگانی پیما اڈ کرت،

زمینئے پیما نمیران، جوڑی کرت.

70 وتی ہزمتکارین داوودی گچین کرت و

چہ پسانی گواشا دری کرت،

71 چہ ادا و رند، آبی چہ میثانی شپانکیا در کرت و

وتی کثوم، آکوئے شپانکی کرت،

وتی میراس، اسرائیلئے.

72 داوودا گون سایین دلے آسانی شپانکی کرت و

گون ہنرمندین دستے آسانی رہشون بوت.

بندیگانی پریات ترا سر باتنت

آسایئے زبور.

79 او ہدا! کثومان تئی میراس گیتک،

تئی پاکین پرستشگاہش پلیت کرتگ و

اورشلیم، وئیران.

2 تئی ہزمتکارانی جونش بالی مرگانی وراک کرتگ و

تئی وپادارانی جانئے گوشت، رسترائی.

3 ایشانی ہونش آپئے پیما سچہین اورشلیم ریتکگ،

کس نمنت کہ مردگان کبر بکنت.

4 ہمساهگانی دیما رُسوا بوتگین و

هر سہبا هكلَ وِران.

15 اگن بگوشتینن: "اے ہبران کنان،"

من تئی چکانی نسل درۆهتگ آت.

16 وهده اے سچہین چیرانی زانگئے جُهدن کرت،

پہ من گران آت،

17 تان ہما وهدا کہ ہدائے پاکین جاگھا شتان.

نون اے مردمانی آکشن دیست.

18 پہ راستی آیان لکشانکین جاہان پرنئے،

گار و گُمسارئے چاتا دثور دئیئے.

19 اناگت گار و زئوال بنت،

چہ تُرسا سرجما بیران بنت.

20 واپئے ڈئولا آت کہ وهده چم پیچ بنت گار بیت،

آ وهدا کہ تتو پاد کائے، او ہداوند،

ایشان وھمئئے پیما مان نئیارئے.

21 آ وهدا کہ منی آرواہ زھر و تھل آت و

دل ریش،

22 بیہم و نرائتکار اتان،

تئی درگاھا ہئیوانئئے پیما،

چہ پھم و پؤھا ڈن.

23 آنگت ہم مُدام گون تتو آن،

تتو منی راستین دستا گرئے.

24 گون وتی سر و سوجان منا رہشونئ کئے و

رندا گون شان و شئوکتے زورئے.

25 آسمانا، آئید چہ تتو منا کئے هست؟!

زمینا ہم، آئید چہ تتو ہچ چیرے نلوتان.

26 منی جسم و جان و دل بلکین زئوال ببنت،

بلہ ہدا منی دلئے کلات ائت،

تان آبد منی گیشیتگین بہرونڈ.

27 پہ راستی آ کہ چہ تتو دور آت گار و گُمسار بنت و

ہمایان بیران کئے کہ گون تتو بیویا آت.

28 بلہ پہ من وشئ ہمیش ائت کہ ہدائے نژیکا بیان،

هُداونْدُن وتی پناهگاه کرتگ،
تان تئیی سجھین کاران جار بجان، او هُداوندا!

او هُدا! چیا مارا یله داتگت؟

اساپے شئیری گوشتانک.

74 او هُدا! چیا مارا تان ابد یله داتگت؟

په چه تئیی هژمے آس په تئیی چراگهئے پسان رۆک انت؟

² وتی کئومے یاتا بکپ،

که تئو چه دیرین زمانگان په بها زرتگاننت،

که تئو مۆکینگانت تان تئیی کئوم و میراس بینت.

سَهیونئے کؤهئے هئیالا بکپ که ازدا جهمنند بوتگے.

³ وتی گامان دیم په وتی همے مدامیکین وئیرانگان بترین،

چیا که دژمنا هر چیز بیران کرتگ که تئیی پاکین جاگها بوتگ.

⁴ دژمنان تئیی دیدارجاهئے تها گُرت و

وتی بشیرک* په نشانیا مِک کرتنت.

⁵ همایانی پئیمانت که وتی تهران

جنگلئے درچکانی سرا بُرُز برنت.

⁶ آیان، تئیی پاکین جاگهئے سجھین آجتگین دار

گۆن وتی تهر و تیشگان پرؤشت و هورت کرتنت.

⁷ تئیی پاکین جاگهءاش آس کئیت و هاک و پُر کرت،

تئیی نامے منندجاهش پلینت کرت.

⁸ وتی دلا گوشتیش: "آیان سرجمیا وتی پنچگے چیرا کارین،"

گُزا هُدائے سجھین دیدارجاهش اے سرڈگارا سؤتکنت.

⁹ نون هچ نشانیه نگدگا این،

هچ نیبے پُشت نکپتگ و

چه ما کَس هم نزانن که تان کدین اے پئیمیا بیت.

¹⁰ او هُدا! تان کدین دژمن تئیی سرا بکندیت؟

دژمن تان ابد تئیی ناما بد و رد بکنت؟

¹¹ چیا وتی دستا پُشتا دارئے،

وتی راستین دستا؟

دلوت، په گُرد و گُروک.
⁴⁹ وتی سؤچؤکین کهر و گزبی آیانی سرا رثوان دات،
کهر و گُرب و آزاب،
گار و گُمسار کنؤکین پریشنگانی تُولیے آیانی سرا.

⁵⁰ راهی په وتی هژما راست و تچک کرت،

چه مرکا نرکیننتی، ویاپانی دپای داتنت.

⁵¹ مسرئے سجھین اتولی چُکئی جنتت،

مسرئے* گداننندانی مردانگیئے اتولی بر و سمر.

⁵² بله وتی مردمی رمگئے پئیمیا سر دات و برتنت،

پسانی دُتولا گیابانان رهشؤنی ای کرتنت.

⁵³ آیی په ایمنی رهشؤنی کرتنت که مئرسنت

بله آیانی دژمن دریایا مان پتاتنت.

⁵⁴ گُزا آیی وتی پاکین زمینا سر کرتنت،

هما کؤهستگین مُلکا که گۆن وتی راستین دستا گپتگ آئی.

⁵⁵ آیانی دیم کئومی چه ازدا در کرتنت،

کئومانی زمینی آیانی میراس کرتنت و

إسرائیلئے کبیله ای گدانانی تها جهمنند کرتنت.

⁵⁶ بله انگت آیان بُرُزین آرشئے هُدا چکاست و

آییئے هلاپا سرکشی اش کرت،

آییئے هُکمیش نمئت.

⁵⁷ وتی پیرینانی پئیمیا راستین راهش یله دات و بیویا بوتنت،

چؤ سُست و ناباورین کمانا منتنت.

⁵⁸ بُرُزین جاهان بُنهانه اش بَسْت و هُدا اش زهر برایننت،

بُشش جوژینت و هُدا اش هسدیگ کرت.

⁵⁹ هُداپا که دیست*، سکا هژم گپت و

إسرائیلی سرجمیا یله کرت.

⁶⁰ وتی شیلوهئے منندجاهی یله کرت،

هما تَمبو که هُدا ازدا مردمانی نیاما جهمنند ات.

⁶¹ وتی زور و واکئے پیئیی ای* بندیدگ کناینت،

وتی شان و شعوکئے نشانی ای دژمنانی دستا دات.

⁶² وتی کئومی زهمانی دپا دات،

وتی میراسئے سرا سکا هژمناک بوت.

آئیے اجیبین کارانی سرا باورش نکرت.
33 گڑا آسانی رچی پہ ناہودگی هلاس کرتنت و
سال پہ تُرس.

34 ہدایا کہ آسانی کُشگ بندات کرت، نون آئیے شوہازا در کپنتت.
دیم پہ ہدایا پر ترتنت و پہ ستک و دل ہدائے شوہازا بوتنت.

35 ہئیالا کپنتت کہ ہدا آسانی تلار انت،

ہما بُرژین ارشے ہدا، آسانی پُشت و پناہ.
36 بلہ گون وتی دپا، گون آسا چرپزبانیش کرت و
گون زبانا درؤگش بست.

37 دلش گون آسا وپادار نہات و

آئیے بستگین اهدش نداشت.

38 بلہ آ آنکت مہریان ات و آسانی گناہی بکشتنت و
سجھینی نکشتنت.

رند پہ رندا وتی ہڑمی داشت و

وتی سجھین گزی درشان نکرت.

39 زانتی کہ اے ہاکین انسان انت،

رئوژکین گواتے کہ پدا پر نترت.

40 گیابانا چینچک رندا چہ ہدایا سرکشی اش کرت،
اؤدا آیش گمیگ کرت.

41 رند پہ رندا ہدایش چکاست،

إسرائیلے پاکینش آزار دات.

42 آئیے دستے زوریش یات نکرت

کہ آ رچا چون چہ دژمنانی دستا رکتینتی،

43 ہما وهدا کہ مسرا وتی نشانی ای پدر کرتنت و

زؤہانے گیابانا اجیبین کاری کرت.

44 آسانی کتوری ہونا بدل کرتنت

کہ کسا چہ وتی جؤان آپ وارث نکرت.

45 مکسکانی رُمبی آسانی نیاما راہ دانتت کہ مکسکش بورنت و
پُگلانی رُمب، کہ برپادش بکننت.

46 آسانی کشاری مدگانا دانتت و

بر و سمر کنگان* وارنتت.

47 آسانی انگوری گون ترؤنگلا زئوال کرتنت و

انجیرانی درچک، گون ہار و توپانان.

48 آسانی رمگی پہ ترؤنگل کُشتنت و

دستا پچ کن و پہ آیان گاری و تباہیے بیار.

12 بلہ ہدا چہ دیزین زمانگان منی بادشاہ انت،

کہ زمینے سرا نجات بکشین کار کنت.

13 اے تتو اتے کہ دربات گون وتی زور و واکا دو نیم کرت و

دریائے بلاہانی سرت آسانی نیاما پرؤشتنت،

14 لیویاتائے* سرت پرؤشتنت و

گیابانے سہدارانی وراکت کرت.

15 جو و سرچمگ، تتو رُمینت و رئوان کرتنت،

مُدامیگین کتور، تتو ہُشک کرتنت.

16 رچ تٹیگ انت و شپ ہم تئی

ماہ و رچ تتو برجہ داشتگان.

17 اے تتو اتے کہ زمینے ہند و سیمسرت گیشینتنت،

گرماگ و زمستانے اڈ کنوک تتو اے.

18 او ہداوند! یاتا بکپ کہ دژمن چہ پیما مسکرا کنتت و

نازانتین مردم تئی ناما چہ پیما بد و رد گوشنت.

19 وتی کپوتا رسترانی وراک مکن و

ستم دیستگین کتومے زندا تان ابد مشمؤش.

20 وتی بستگین اهدا بدار،

چیا کہ اے سرڈگارے تہارین جاگہ

چہ زلم و زورے کدوہ و کداما پر انت.

21 مثیل کہ پادمالین مردم گون رسوایی پد بکنزنت،

سٹم دیستگ و ہاجتمند تئی ناما ستا بکنانتت.

22 او ہدا! جاہ جن و وتی ہکے دینپانیا بکن،

یاتا بکپ کہ نازانت سجھین رچا چہ پیما تئی سرا کدنت.

23 وتی دژمنانی کوکاران مشمؤش،

دژمنانی شؤرشا کہ مُدام بُزاد انت.

هُدَا آدِل اِنْت

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. ”برباد مکنٹے“ تَرزے سرا. اساپے زبور. سٹوتے.

کہ آیانی دلا لَوْت. ¹⁹ هُدائے هلاپا هبرش کرت و گوشتش:
 ”هُدَا اے گیابانا پَرزُونگے پِچ کرت کنت؟
²⁰ تلاری وَه جت و چه آییآ آپ رثوان بوت و
 کئور سر رچان بوتنت،
 بله وتی مردمان نان هم دات کنت؟
 یا په وتی کئوما گوشت هم تئیار کرت کنت؟“

²¹ هُدایا که اشکت، زهر گپت،
 آسے په آکوبا رۆکی کرت،
 هژمی په اسرائیلا چست بوت.
²² چیا که هُدائے سرا ایمانش نیستأت و
 باورش نبوت که هُدایش رُکینیت.
²³ آسمانی په پِچ بئیکا پرمان دات و
 آرشے دروازی پِچ کرتنت.
²⁴ مَنی* په آیان چۆ هئورا گورت که بورت،
 آسمانی گندمی بکشانت.
²⁵ مردمان پریشنگی وراک وارت،
 په آیان بیکساس وراکی رثوان دات.
²⁶ چه آسمانا رۆدراتکی گواتی سر دات و
 گون وتی زؤرا جنوبی گواتی چست کرت.
²⁷ دنزانی پیما په آیان گوشتی گوارپنت،
 دریائے ریکانی کساسا، بالی مرگ،
²⁸ آیانی اُردگاه* ائری اورتنت،
 آیانی گدانانی کَر و گوران.
²⁹ وارت و سیرش کرت،
 په هر چیژا که آیان هرس ات، دانتتی.
³⁰ بله چه آیانی هرسے پوره بئیکا پیسر،
 که وراکش اَنگت دپا ات،
³¹ هُدائے هژم آیانی سرا پاد آتک،
 آیانی زؤرمندترین مردمی کُشتنت و
 اسرائیلے ورنایی جُکینتنت.

³² اے سَجھین کارش دیستنت و اَنگت هم گناهِش کرت و

75 او هُدا! تئیی شُگرا گرین،
 تئیی شُگرا گرین که تئیی نام نَزیک اِنْت و
 مردم تئیی آجبین کارانی هبرا کنتت.

² تئو گوشتے: ”وتی گیشینتنگین وهدا
 په اِنساپ دادرسے کنان.
³ هما وهدا که زمین و آییے سَجھین نندوک لرننت،
 اے من آن که آییے پادگان مَهَر داران. اؤشت...
⁴ گون پُرکبران گوشان: پُهر میندیت، و
 گون بدکاران: وتی کانئان بُرز مکنیت.
⁵ وتی کانئان اِنکدر بُرز مکنیت و
 په کبر و گروناکی هبر مکنیت.“

⁶ چیا که سرپرازی نه چه رۆدراتکا کتیت،
 نه چه رۆندا و نه چه گیابانا.
⁷ اے هُدَا اِنْت که دادرسے کنت،
 یکنیا ائیر جنت و یکنیا سربرز کنت.
⁸ چیا که هُدائے دستا جامے،
 چه پرچوشین شراب و تهلگا پُر اِنْت.
 شرابا ریچیت و زمینے سَجھین بدکار
 آییآ تان گُدی ترمپا ورننت.

⁹ بله من مُدام هُدائے کارانی هبرا کنان،
 آکوبے هُدایا نازینان.
¹⁰ ”سَجھین بدکارانی کانئان پرؤشان،
 بله پهریزکارانی کانث بُرز دارگ بنت.“

هُدائے دیمَا کئے اؤشتات کنت؟

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. گون سیمی سازان. آسایسے زبور. سوتے.

76 یہودیہا ہدا زانگ و پچاہ آرگ بیت،
اسرايلا آییسے نام مزن انت.

² آییسے تمبو شلیما* انت و

منندجاه، سہیونا.

³ آسگوارین تیری همؤدا پرؤشتنت،

زہم و اسپر ہم، کہ جنگی سیلاہ انت. اؤشت...

⁴ تئو ڈریشان ائے و

شئوکت و شانیت، چہ آ کوهستگان زیباتر انت کہ شکارا پُر انت.

⁵ دلیر آوار جنگ بوتنت،

وتی گڈی و ابا انت،

چہ جنگاوران یکے ہم نمنت

کہ دستے بسرنیت.

⁶ او آکوئسے ہدا! چہ تئیی نہران،

آیانی آزابہ و اسپان سر پہ مرکے و ابا دات.

⁷ تئو باکمال ائے،

وہدے ہؤم گرے، کئے تئیی دیمَا اؤشتات کنت؟

⁸⁻⁹ تئو چہ آسمانا دادرسی کنئے و

وہدے تئو، او ہدا، پہ دادرسیا جاہ جنئے

کہ زمینئے سجھین ستم دیستگینان نجات بدئیے،

زمین چہ ترسا چپ و بیتئوار بیت. اؤشت...

¹⁰ پہ انسانا تئیی ہؤم ہم تئیی ستائے سعوب بیت و

پشت کپتگین ہؤما تئو وتی لانکا بندئے.

¹¹ گون وتی ہداوندین ہدایا کئول بکنیت و وتی زبائے سرا بؤشتیت،

آ سجھین کہ کر و گوران انت

پہ ہماییا ئیکی بیازنت کہ باکمال انت.

¹² آ ہاکمانی گورار پرؤشیت،

زمینئے بادشاہ چہ آییَا ترسنت.

⁵ آییَا گواہیے پہ آکوبا ائت،

شریتی پہ اسرائیلا آورت و

مئے پت و پیرینی پرمان دانتت

کہ اشان وتی چُک و نَماسگان سرید بکنیت،

⁶ تان دیمی نسلش بزانت و

ہما چُک ہم کہ انگت پیدا نیوتگانت،

وتی وهدا، گون وتی چُک و نَماسگان اِشانی کسہا بکننت،

⁷ تانکہ آ ہم ہدائے سرا تئوکل بکننت و

ہدائے کاران مشمؤشت و

آییسے ہکمان بمئنت.

⁸ وتی پت و پیرنانی پیئما مننت،

سرکش و مانمئیاتک*

کہ دلش گون ہدایا نبست و

آرواہش گون ہدایا وپادار نہأت.

⁹ اپراییمی، ہرچنت کہ گون کمانان سلہبند انتت،

بلہ جنگے رچا تئکت.

¹⁰ آیان ہدائے اهد نداشت و

وتی دلا شورش کرت کہ "آییسے شریئے سرا زند نگوازینتین."

¹¹ آییسے کرتگین کارش شمئنتت،

ہما آجبین کار کہ آیانا پیشی داشتگانتت،

¹² ہما کار کہ آیانی پت و پیرنانی دیمَا کرتگانتت،

مسرئے مُلکا، زؤہائے گیابانا.

¹³ آیانی دیمئے دریایی نیم کرت و آیی گوازیننتت،

آپی، دوین دیمان چؤ دیوالا میک کرت.

¹⁴ رچا، گون جمیرا رہشؤنی ای دانتت و

شپا گون آسے رُؤنا.

¹⁵ گیابانا، تلاری تل کرتنت و

آیانا، جُهلین زریئے کسسا آپی دات.

¹⁶ چہ تلاران چمگی بؤتکت و

آپی چؤ کئورا رُمبیت.

¹⁷ بلہ آیان انگت گبشتر گناہ کرت و

گیابانا بُزین آرشے ہدائے ہلاپا شورش کرت.

¹⁸ ہدائش پہ زانت ہما وراکانی سرا چکائیت

سڳي و سورياني رڳا هڏائے شوهازا آن

په سازگر و وش آوازي سالارا. په جدوتونا. آساپئے زبور.

77 من هڏايا تتوارَ ڪنان و په ڪمڪا همابيا گوانڪَ جنان،
مني پريات گون هڏايا انت و آ مني آوازا گوش داريت.

² سڳي و سورياني رڳا هڏاوندئے شوهازا آن،

سجھين شيا مني دست ذراج انت و دم نيران،

مني ارواه آرام گرگ نلوثيت.

³ هڏايا يات ڪنان و نالان،

پگر ڪنان و دلپروش بان. اؤشت...

⁴ تتو مني چمان نر بئيجا نئيئے،

پریشان آن و هبر ڪرت نڪنان.

⁵ گوستگين وهڏائي هئالا ڪپان،

ڪوهنين اهد و باريگاني.

⁶ شپان، وتي سوتتے هئالا ڪپان،

دلا باز پگريگ بان و ارواهن جُست ڪنت:

⁷ ”هڏاوند تان ابد يله ڪنت و

پدا هچبر مهربان نبيت؟

⁸ آبيئے مهر په مدامي هلاس بوتگ و

ڪتولي په سجھين نسلان زئوال؟

⁹ هڏايا مهربان بئيج شمشتگ و

وتي رهمتي هزمئے تها بند ڪرتگ؟“ اؤشت...

¹⁰ من گوشان: ”اے شڪ و سئوال منا رنجينت

نون هما اهد و باريگاني هئالا ڪپان

که بوزين ارشئے هڏايا وتي راستين دست شهارتگ.“

¹¹ او هڏاوند! تئبي ڪاران يات ڪنان،

تئبي آجبين ڪاران که تتو پئيشي زمانگان ڪرتگ انت.

¹² تئبي ڪرتگين سجھين ڪاراني بارئوا پگر ڪنان و

تئبي ڪرداني هئالا بان.

¹³ او هڏا! تئبي راه پاک انت.

ڪجام هڏا مئے هڏائے پئيما من بوت ڪنت؟

¹⁴ تتو هما هڏا ائے که آجبين ڪار ڪنت.

تتو وتي زور و واک سجھين ڪئوماني نيما پيش داشتگ،

¹⁵ گون وتي باسک و ڪدرتا وتي ڪئوم رڪينتگ،

آڪوب و ايسپئے چڪ. اؤشت...

¹⁶ آپان ترا ديست، او هڏا!

آپان ترا ديست و لرزنت،

جھلانڪي ذرهگا لگنت.

¹⁷ جمبران آپ گورت و

آسمانان گزديت،

تئبي گرؤڪئے تير هر نيمگا رتڪنت.

¹⁸ تئبي گزندئے تتوار دنز و گواتاني تها ات،

تئبي نورا جهان رؤشنا ڪرت،

زمين لرزت و جُميت.

¹⁹ تئبي راه چه مزين دريايا گوست و

تئبي ڪشڪ چه مزين آپان،

بله تئبي پاداني پد گندگ نيوتنت.

²⁰ تتو وتي ڪئوم موسا و هارونئے دستا رهشوني ڪرت،

رمگئے پئيما.

ايشيا په ديئمي نسلان سر ڪنيت

آساپئے شئيري گوشتانڪ.

78 او مني ڪئوم! مني سؤجان گوش دار و
دلگوشا گون مني هيران ڪن.

² وتي دپا په بتل پچ ڪنان و

ڪوهنين چاچ و چيستنان مانا ڪنان،

³ هما که ما ايشڪنگ و زانتگ انت،

هما که مئے پيرتبان مارا گوشتگ انت.

⁴ ايشان چه آياني چڪ و ئماسگان چير نديين،

گون آيوکين نسلا هڏاوندئے پُرشوڪتئين ڪاراني ڪسها ڪارين،

هڏاوندئے زور و توانئے ڪسها ڪارين و

آبيئے ڪرتگين آجبين موزرهاني ڪسها.